MICHEL ZÉVACO

MICHEL ZÉVACO

Contele de Montauban

CUPRINS:

I – JEAN DE PONTALAIS.
II – RĂPIREA PRIMEROSEI.
III – CELE DOUĂ ALCYNDORE.
IV – ÎN APROPIERE DE MONTFAUCON.
V – CUM S-A SFÂRŞIT RĂPIREA PRIMEROSEI.
VI – OSPITALITATEA DOAMNEI PIMPRENELLE.
VII – LANGROGNE ŞI PONTALAIS.
VIII – ISPRĂVILE LUI MONTAUBAN.
IX – DRUMUL CORDERIE.
X – ALTE ISPRĂVI ALE LUI MONTAUBAN.
XI – O LOVITURĂ RATATĂ.
XII – O LOVITURĂ REUŞITĂ.
XIII – O IDEE NEAŞTEPTATA A DOAMNEI DE BAGNOLET.
XIV – DRAGOSTE LA PRIMA VEDERE.
XV – CONTINUAREA DRAGOSTEI LA PRIMA VEDERE.
XVI – SFÂRŞITUL ÎNTÂLNIRII.
XVII – SOSESC, ÎN FINE, VAPOARELE CU SARE.
XVIII – MONTAUBAN ÎNTÂLNEŞTE NOROCUL.
XIX – DUPĂ ATENTAT.
XX – MONTAUBAN SE HOTĂRĂŞTE SĂ-L VIZITEZE PE CARDINALUL DE LORRAINE.
XXI – LUCRURILE SE ÎNCURCĂ.
XXII – MONTAUBAN FACE AVERE.
XXIII – THIBAUT ŞI LUBIN SE ÎMPACĂ CU MONTAUBAN.
XXIV – SUPĂRĂTOAREA AVENTURĂ A DOAMNEI NICOLLE DE SAVIGNY.
XXV – LANGROGNE CADE ÎN CURSĂ.
XXVI – MISIUNEA LUI MONTAUBAN.
XXVII – ARESTAREA PRIMEROSEI.
XXVIII – UIMIREA LUI NOIRVILLE.

XXIX – GELOZIA LUI CHOPPIN-LE-GENTILHOMME.
XXX – CHOPPIN-LE-GENTILHOMME VORBEŞTE.
XXXI – SFÂRŞITUL LUI CHOPPIN-LE-GENTILHOMME.
XXXII – PIAŢA GREVE.
EPILOG.

I – JEAN DE PONTALAIS.

Montauban, împreună cu Primerose, se îndreptau spre palatul doamnei de Bagnolet.

Când apărură primele case din sat, cei doi îndrăgostiţi se opriră ca la un semnal. Apoi, fără să-şi dea seama, făcură cale întoarsă, astfel încât nici după o oră nu ajunseseră la destinaţie.

Quinténasse şi Boucassin îi ajunseră din urmă.

Tot astfel, chiar şi Pontalais, călare pe catârul său încărcat de provizii, îi ajunse din urmă.

Trecând pe lângă ei, îi salută cu un gest teatral şi spuse printre dinţi:

— Nu vă opriţi… Nu vă întoarceţi… Urmaţi-mă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Montauban şi Primerose îl urmară. Montauban înţelese că se petrece ceva grav şi îşi dădu seama că din locul în care se aflau puteau supraveghea întregul drum.

Când cei doi tineri ajunseră în dreptul lui Pontalais, acesta se înclină şi cu o voce puţin emoţionată spuse:

— Ei bine, iată ce se plănuieşte: în seara aceasta, domnişoara Primerose va fi răpită.

— Ah, şi cine vrea să dea o asemenea lovitură? Întrebă Montauban fără să clipească.

— N-aţi văzut doi bărbaţi trecând pe aici?

— N-am fost atent.

— Păcat. Cei doi bărbaţi erau Quinténasse şi Boucassin. Au primit dispoziţie să vă urmărească.

— Bine. Acum ştiu despre cine-i vorba.

— Nu, să ştiţi că vă înşelaţi, spuse Pontalais înfierbântat. Ar trebui să vă povestesc totul cu lux de amănunte, dar nu este nici locul şi nici momentul. Cei doi bărbaţi despre care v-am vorbit s-ar putea să se mire că nu vă mai văd prin împrejurimi. În plus, să nu credeţi că au venit singuri. Aveţi încredere în mine? Vreţi să vă spun cum trebuie să procedaţi?

— Vă ascult, răspunse Montauban fără să clipească.

— O veţi însoţi pe domnişoara Primerose până la palat. După ce v-aţi asigurat că se află în siguranţă, veniţi la mine.

Apoi, întorcându-se spre Primerose care-l asculta foarte atentă şi cu zâmbetul pe buze, adăugă:

— Iar dumneavoastră domnişoară nu trebuie să vă mişcaţi de la doamna de Bagnolet până ce nu primiţi un semn de viaţă din partea domnului Montauban.

— Dar cum va reuşi?

— Este un lucru într-adevăr complicat! Recunoscu Pontalais scărpinându-se încurcat.

După care, îşi spuse în sinea lui: „Sunt convins că nu pătrunde nici pasărea la Alcyndore.”

În timp ce gândea astfel, pe drum îi zări pe Thibaut şi Lubin venind agale.

— Iată că am descoperit şi oamenii de care aveam nevoie, spuse el. Dumnezeu ni i-a scos în cale.

— Thibaut şi Lubin! Strigă Montauban. Ar fi o mare imprudenţă să ne bazăm pe ei!

— Văd că nu ştiţi cu cine aveţi de-a face! Protestă Pontalais.

Şi adresându-se Primerosei:

— Când veţi ajunge la castel, veţi spune că aşteptaţi vizita a doi călugări: Thibaut şi Lubin. Aceşti doi călugări vor veni negreşit. Numai că eu voi fi unul dintre ei. Iar acum, vă dau un sfat: nu spuneţi nimănui despre această poveste… Nici chiar doamnei Bagnolet, nici altcuiva.

Montauban tresări. Avu senzaţia că Pontalais pronunţase acele cuvinte foarte ciudat, temându-se ca doamna de

Bagnolet să nu afle ceva.

— Nu voi sufla un cuvânt nimănui, declară Primerose.

— Bun. Acum să mergem, căci am pierdut destul timp, concluzionă Pontalais autoritar.

Cei doi tineri îi urmară sfatul şi-şi continuară drumul agale.

Thibaut şi Lubin ajunseră şi ei în momentul când aceştia plecau.

— Nu este cumva cea pe care o urmărim? Se întrebă Thibaut trăgându-şi gluga pe frunte.

— S-o urmărim, spuse Lubin hotărât.

Şi o luară la fugă.

Pontalais îi zări şi zâmbi. El se întoarse spre ieşirea din sat, unde se afla un han.

Trecând prin faţa lui îi recunoscu pe Quinténasse şi Boucassin cu toată deghizarea lor.

Îi căută din priviri pe Thibaut şi Lubin, dar nu-i descoperi. În schimb, îl zări pe Montauban care îşi lua rămas bun de la Primerose. Se apropie de el şi fără o introducere prea mare îi reproduse cuvintele lui de Ville.

Montauban îşi muşca nervos mustaţa. Pontalais îşi continuă povestirea pe un ton insinuant:

— În calitatea mea de poet, am compus destule piese care s-au bucurat de mare succes. Drept să vă spun, această afacere mi-a sugerat o nemaipomenită farsă pe care i-am putea-o juca domnului de Ville. Fiţi atent ce idee mi-a venit. Dacă nu vă place ideea mea, atunci vom căuta altceva.

Pontalais îşi expuse planul cu multă însufleţire, iar când termină ceea ce avusese de spus, Montauban izbucni într-un hohot de râs:

— Dumnezeule, dar aţi avut o idee minunată, iar farsa într-adevăr este simpatică! Parcă şi văd ce mutră va face baronul!

— Sunteţi de acord cu ceea ce v-am propus?

— Sunt de-a dreptul entuziasmat.

— În acest caz, plecaţi cât puteţi de repede, îl povăţui Pontalais. Jucaţi-vă rolul, aşa cum voi face şi eu şi vă promit că mult timp vom râde pe seama acestei farse.

II – RĂPIREA PRIMEROSEI.

Montauban se opri în faţa ferestrei deschise a hanului.

Quinténasse şi Boucassin văzându-l că soseşte, se ascunseră sub masă.

La chemarea lui Montauban, hangiul veni în fugă şi-i aduse o sticlă de vin Beaugency pe care, foarte însetat, o goli pe jumătate. Mai rămase câteva minute, discutând de una şi de alta cu hangiul care era deosebit de taciturn. Îşi plăti consumaţia şi plecă.

Quinténasse şi Boucassin ieşiră de sub masă când eroul nostru se îndepărtă.

— Hei, voi cei trei de colo, pe cai, strigă Quinténasse poruncitor, urmăriţi-l pe bărbatul care a plecat adineauri. Urmăriţi-l până la Paris, unde-l veţi anunţa pe domnul baron că s-a întors la el acasă. Domnul baron va înţelege despre ce este vorba. Domnul. Şi acum, pe cai.

Când cei trei soldaţi plecară, Boucassin şi Quinténasse respirară uşuraţi:

— Nemaipomenit! Aproape că am reuşit!

— Ne-am asigurat de-o sumă frumuşică!

Erau atât de fericiţi, încât uitară chiar şi de animozităţile care se iviseră între ei. Îşi zâmbeau mulţumiţi, intenţionând chiar să se îmbrăţişeze.

— Am pus mâna pe puicuţă! Se bucură Quinténasse.

— Acum suntem siguri că nu va fi nimeni care s-o apere! Adăugă şi Boucassin.

Pentru mai multă siguranţă, cei doi ieşiră afară.

În timpul acesta, Pontalais se apropia şi râdea în sinea lui de manevrele celor doi locotenenţi. Îi căută cu privirea pe Thibaut şi Lubin, dar spre marea lui uimire, călugării dispăruseră. Peste puţin, îi zări chiar în faţa lui. Oare din ce gaură ieşeau? Pontalais încercă să-şi dea seama, dar

renunţă curând. Se apropie de ei fără vreo intenţie anume şi-şi ciuli urechile.

— N-ar trebui să mai zăbovim pe aici, spuse Lubin. Am putea fi văzuţi şi nu trebuie să trezim bănuielile nimănui.

— Dar, totuşi, fiindcă trebuie s-o urmărim pe micuţă, va trebui să ştim când pleacă.

— Bineînţeles, dar vom sta mai la distanţă. Ce-ai zice să ne oprim la acest han care arată destul de bine.

— Ai dreptate. Să intrăm, dragă frate. Mai ales că după toate emoţiile prin care am trecut, o sticlă de vin ne-ar mai pune pe picioare.

Din păcate, în timp ce se apropiau de han, Quinténasse îşi scoase cuţitul cu care se juca în modul cel mai neliniştitor cu putinţă. Aţintind asupra lor o privire ameninţătoare, spuse:

— Îi vezi pe ăştia doi în sutană? Dacă vor avea proasta inspiraţie să intre în acest han, acest cuţit va nimeri exact în burţile lor. Sunt foarte curios ce le curge prin vine: sânge sau vin.

— Eu cred că, dacă nu se grăbesc să dispară, se vor trezi în cap cu acest taburet din stejar masiv.

Un oftat profund se auzi de sub glugile celor doi călugări. Lăsându-şi demnitatea la o parte, călugării se grăbiră să dispară.

Fără nici cea mai mică jenă sau reţinere, Quinténasse şi Boucassin le strigară tot felul de ameninţări presărate cu hohote de râs.

Pontalais, care râdea pe sub mustaţă, mergea în spatele lor fără să se grăbească.

Thibaut şi Lubin se mai opriră în celălalt capăt al satului.

— Să stăm puţin să ne odihnim la marginea acestui sat propuse Lubin. Fiindcă cea pe care o urmărim oricum va trece pe aici la întoarcere, n-o vom scăpa din vedere.

— Măcar de-am avea cu ce ne potoli foamea şi setea.

Deodată, izbucniră în hohote de râs:

— Dar am uitat complet de catârii noştri! Catârii care ne cărau proviziile! Suntem salvaţi!

Într-o clipă se ridicară, orice urmă de oboseală dispărând. Acum, amândoi se îndreptau spre locul unde-şi lăsaseră catârii. Nu trecu mult şi Lubin se opri:

— Dar nu putem pleca amândoi din postul nostru de observaţie. Unul din noi trebuie să rămână aici, în timp ce celălalt merge să caute catârii.

— Ai dreptate, răspunse Thibaut. Ei bine, am să mă sacrific eu.

— Du-te şi întoarce-te repede, răspunse Lubin. Nu uita că mor de sete şi de foame.

Când Thibaut se întoarse, trăgea după el un catâr. Doar unul singur. Mergea cu capul aplecat, mai abătut ca niciodată. În timp ce povestea dubla pierdere, lacrimi amare îi şiroiau pe obraji. Lubin nu-l lăsă să-şi termine povestea. Triumfător, îi arătă hanul şi spuseră amândoi într-un glas:

— Să mergem!

Pontalais auzise întreaga discuţie şi deja nu mai era atent la ei. Mai bine spus, intrase în han, unde-i aştepta şi unde organizase o întreagă regie. Pe masa lui se aflau un pateu enorm, un pui şi o jumătate de duzină de sticle de vin.

Când intrară în han, Thibaut şi Lubin îl zăriră pe Pontalais în faţa acelei mese încărcate de bunătăţi. Ştiindu-se cu punga plină, călugării comandară cu curaj. Hangiul fusese instruit de către Pontalais şi, după ce luă comanda, spuse:

— Scuzaţi-mă, dar aici se plăteşte înainte.

Thibaut se scotoci liniştit prin buzunare, ştiindu-se cu punga plină. Deşi nu-şi găsi banii, nu se nelinişti şi spuse calm:

— Plăteşte tu, căci la tine trebuie să fie banii.

— Banii nu sunt la mine, se bâlbâi Lubin pălind. Aminteşte-ţi. Tu ai luat punga cu bani, după ce am făcut cumpărăturile.

Punga pe care o căutau călugării era cea găsită de Pontalais în şanţ.

Călugării începură să ofteze şi să-şi dea cu pumnii în cap. Hangiul, foarte calm, le arătă ieşirea.

În acel moment, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis, Pontalais întrebă:

— Ce se petrece aici? Ce-i cu gălăgia asta?

— Domnule, spuse hangiul cu o plecăciune, este vorba despre nişte călugări falşi care au vrut să mă tragă pe sfoară, ştiind bine că n-au cu ce-şi plăti consumaţia.

— Aveam bani. Din nefericire, însă, i-am pierdut, protestă Thibaut.

— Nu suntem călugări falşi, spuse Lubin indignat.

Pontalais se uită la ei ca şi cum atunci i-ar fi văzut pentru prima oară.

— Într-adevăr, sunt călugări adevăraţi. Acum i-am recunoscut. Sunt fratele Thibaut şi fratele Lubin.

Şi foarte curtenitor, îi invită la masa lui:

— Aşezaţi-vă la masa mea şi faceţi-mi plăcerea să mâncăm împreună.

Pontalais îi servi cu toate bunătăţile şi nu mai contenea cu umplutul paharelor. Toţi trei mâncau şi beau cu un apetit formidabil.

Călugării, însă, îşi găsiră naşul. Pontalais, foarte rezistent la băutură, rămase în continuare foarte lucid, în timp ce Lubin şi Thibaut se simţeau moleşiţi de atâta băutură.

III – CELE DOUĂ ALCYNDORE.

Palatul doamnei de Bagnolet avea aspectul unei fortăreţe.

Întocmai ca o fortăreaţă poseda şi o garnizoană destul de importantă. După ce treceai podul, sub bolta porţii monumentale se aflau două corpuri de gardă. Fiecare corp de gardă era format din doisprezece soldaţi. Nu era vorba despre nişte lachei înarmaţi, ci despre soldaţi adevăraţi sub comanda lui Choppin-le-Gentilhomme care, în costumul lui de ofiţer, era greu de recunoscut.

Palatul se înălţa în mijlocul unei grădini imense. Trebuia trecut un al doilea pod pentru a ajunge la el. Aici nu se mai zărea nici un corp de gardă. În schimb, în somptuosul vestibul, vegheau, zi şi noapte, doisprezece coloşi îmbrăcaţi în livrea.

În partea dreaptă a vestibulului se afla apartamentul domnului guvernator care nu era altul decât Eustache Coppegorge. Era aproape de nerecunoscut în armura sa strălucitoare.

Doamna de Bagnolet era mai bine păzită în palatul său decât însuşi regele Franţei.

Doamna de Bagnolet sau Alcyndore întâia cum i se mai spunea, era ghemuită într-un imens fotoliu pe care era sculptat blazonul familiei.

Lângă ea se afla o tânără de vreo optsprezece ani ale cărei degete lungi şi subţiri coseau cu multă îndemânare o broderie.

Această tânără nu era alta decât Alcyndore pe care până acuma am întâlnit-o deghizată în cavalerul Jean de Maubert.

Aşa cum arăta acum, era imposibil să-ţi imaginezi o tânără mai încântătoare decât ea.

În timp ce lucra la broderie, Alcyndore îi povestea mamei ei cum îl cunoscuse pe cavalerul de Montauban.

După o scurtă pauză, doamna de Bagnolet spuse:

— Să lăsăm asta şi să vorbim despre lucruri serioase. Ce se mai întâmplă cu vapoarele cu sare?

— Vor sosi cât de curând, mamă, şi vor fi capturate mai înainte ca Noirville să afle de ele.

— Unde vrei să ascunzi banii?

— Deocamdată sacii vor fi depozitaţi la palatul Nesle. Bănuiesc că ştii că acest palat este nelocuit şi este folosit drept refugiu de către oamenii din regatul Argot, din Egipt şi Galilea.

— N-are importanţă, dar nu trebuie să stea prea mult acolo. Când acest aur va ajunge în pivniţele noastre, abia

atunci mă voi linişti.
— Ţi-am spus că nu intenţionez să-i las acolo mai mult de două, trei zile.
— Şi regele?
— L-am întâlnit pe contele d'Aumale. M-a lăsat să înţeleg că se bazează pe mine pentru a-i găsi un om care să îndeplinească această misiune. Este de la sine înţeles că cel mai bine ar fi să ne ocupăm noi de acest lucru.
— Pe cine ai însărcinat cu această misiune?
— Pe Esclaireau şi pe Barbiton.
— Deci totul este aranjat. Şi prinţul moştenitor?
— Domnia sa nu va trăi prea mult. Nicolle de Savigny va avea grijă să-i dea otravă la timpul potrivit.
— Mai rămâne contele d'Aumale. În ce relaţii eşti cu el?
— Am fixat o întâlnire cu el şi cu unchiul său ca să i-o prezint pe Primerose. N-aş vrea, însă, ca la această întâlnire să participe şi cardinalul. Pe de altă parte, mi s-a părut o idee foarte ingenioasă să ni-l apropiem pe prinţul moştenitor prin unele servicii pe care i le vom face. M-am gândit şi cred că am descoperit o metodă de-a prinde doi iepuri de-odată. Pentru asta, însă, va trebui să te întorci la casa noastră din strada Sainte-Catherine.
— Dacă numai de acest lucru depinde, mă voi întoarce chiar în seara asta, hotărî doamna de Bagnolet.
În acel moment, draperia care masca uşa de la intrare se ridică şi apăru Choppin-le-Gentilhomme fără să fie anunţat.
— Ce s-a întâmplat Choppin? Întrebă doamna de Bagnolet.
— Cei ce stau la pândă au semnalat venirea domnişoarei Primerose. Dar fiindcă este însoţită de cineva care pare că vrea s-o conducă până aici, am venit să-mi spuneţi ce am de făcut, doamnă.
— Primerose nu este singură? Se miră doamna de Bagnolet. Cine ar putea s-o însoţească? Nu cumva este vorba de cavalerul de Montauban?
— Chiar el este, doamnă! M-am urcat în turn şi i-am recunoscut.

— Ei bine, fiindcă Primerose vine cu iubitul ei, îl vom primi ca pe un prieten, hotărî doamna de Bagnolet. De altfel, toţi prietenii Primerosei sunt şi prietenii noştri. Mă asculţi, Choppin?

— Da, doamnă.

Când mama şi fiica rămaseră singure, se păstră un moment de tăcere. Alcyndore nu-şi ridica nasul din broderia ei, la care lucra înfierbântată. De altfel, Alcyndore nu încercă să se eschiveze în faţa mamei ei. Doamna de Bagnolet ridică capul şi spuse:

— Nu cumva te-ai îndrăgostit de acest tânăr?

Alcyndore nu încercă să se ascundă. Fără pic de ezitare, ea recunoscu:

— Am senzaţia că aşa este, mamă.

În spatele uşii, cineva scoase un zgomot înfundat pe care nici doamna de Bagnolet şi nici Alcyndore nu-l auziră.

— Ai senzaţia? Se informă mama. Deci nu eşti sigură de sentimentele tale?

— Parcă poţi să ştii? Spuse Alcyndore ridicând din umeri nemulţumită şi descurajată. De un lucru sunt sigură, că imaginea lui nu mă părăseşte nici o clipă. Am încercat să-mi scot din minte imaginea lui, dar n-am reuşit. A început să mă obsedeze această imagine. Dacă aşa se manifestă dragostea, da, mamă, cred că m-am îndrăgostit de cavalerul de Montauban…

— Asta nu-i bine, constată doamna de Bagnolet.

— Nu-i bine, aşa este, mamă, recunoscu Alcyndore.

— Ce vrei să faci în cazul ăsta?

— Pentru început, fiindcă o preferă pe Primerose, iar Primerose îl iubeşte, trebuie să-i unim, trebuie ca această căsătorie să se încheie cât mai repede posibil.

— Vrei tu acest lucru?

— Te rog, mamă. Trebuie să îndepărtez de mine orice pretext.

— Este bine. Du-te în întâmpinarea îndrăgostiţilor care nu cred că sunt prea departe.

Alcyndore ieşi. Afară îl întâlni pe Choppin care părea că aşteaptă şi cu o voce răguşită şi furioasă spuse:

— Este adevărat că îl iubiţi pe cavalerul de Montauban?

— De unde ştii tu asta? Întrebă tânăra.

— V-am auzit când i-aţi spus mamei dumneavoastră, mârâi Choppin nervos.

— Ai început să asculţi pe la uşi? Întrebă Alcyndore dispreţuitoare.

— Este adevărat că vreţi să vă măritaţi?

— Când se va întâmpla acest lucru, va trebui să-ţi cer consimţământul?

— Legile noastre vă interzic căsătoria cu cineva din afara regatului nostru Argot, spuse Choppin ameninţător.

— Legile vor fi schimbate, spuse Alcyndore dispreţuitoare.

— N-am pretenţia să-mi răspundeţi sentimentelor pe care vi le port, dar renunţaţi la această căsătorie.

— Eşti nebun! Am încheiat discuţia. Lasă-mă să trec căci astfel te arunc în temniţă.

— Ăsta-i ultimul dumneavoastră cuvânt? Mârâi Choppin.

— Ah, iat-o pe sora mea Primerose! Strigă Alcyndore ca şi cum n-ar fi auzit.

— Foarte bine, spuse Choppin. Vedeţi că sunt calm. Nu vă ameninţ, dar vă avertizez. V-am spus: sunt de acord să nu fiţi a mea, dar niciodată nu voi admite să aparţineţi unui alt bărbat.

Alcyndore ridică dispreţuitoare din umeri şi se îndreptă spre sora ei, care tocmai intra singură în curte.

— Ce vi s-a întâmplat, Primerose? Ce bucuroasă sunteţi!

Alcyndore nu-i mai spunea „sora mea” şi nici n-o mai tutuia. Primerose nu-şi dădu seama în prima clipă. La întrebarea Alcyndorei, Primerose roşi. Cu inima debordând de bucurie, Primerose simţea nevoia să împărtăşească singurei prietene pe care o avea fericirea ei.

Înainte de a-şi descărca inima, ea o avertiză pe Alcyndore că aşteaptă doi călugări.

Când rămaseră singure, Primerose îi povesti surorii ei micul său roman de dragoste.

Cele două tinere intrară în casă când Primerose îşi termină povestea şi în două minute se aflau în faţa doamnei de Bagnolet.

— Ai sosit, draga mea. Ce încântată sunt că ai venit.

— Şi eu sunt încântată, doamnă.

— Dar ce bucuroasă eşti! Ţi-ai găsit cumva familia adevărată?

— Din păcate, nu, doamnă. Toată speranţa mea este în dumneavoastră.

— Ei bine, cred că eu sunt mai bucuroasă ca tine. Ah, nu te emoţiona. Am intrat în posesia unui vag indiciu.

— Vă rog să-mi spuneţi ce-aţi aflat, doamnă, o imploră Primerose foarte emoţionată.

— Fie, consimţi doamna de Bagnolet. Chemaţi-l pe căpitanul Coppe la mine.

Două secunde mai târziu, căpitanul Coppe pătrunse în cabinet şi se înclină în faţa stăpânei lui.

— Căpitane, nu mi-aţi promis că o s-o orientaţi pe fiica mea Primerose pe pista cea bună? Întrebă doamna de Bagnolet.

Coppegorge o privi fix pe doamna de Bagnolet care-i făcu un semn imperceptibil.

El răspunse că ar putea primi nişte informaţii utile de la Esclaireau şi Barbiton pe care-i poate întâlni la cafeneaua Băieţii veseli.

Doamna de Bagnolet se nelinişti:

— Ah, Dumnezeule, fiica mea va trebui să ia legătura cu ăştia doi? Nu ştiu dacă voi fi de acord cu această întâlnire.

— Doamnă, dacă aş avea şansa să-mi regăsesc familia, aş intra şi-n gaură de şarpe, interveni Primerose.

— Atunci du-te şi să dea Domnul să-ţi îndeplinească dorinţa.

— Mulţumesc, doamnă.

— Căpitane, te rog să-i dai toate indicaţiile necesare fiicei mele înainte de plecare şi acum poţi să pleci.

Căpitanul salută şi ieşi.

— Acum spune-mi ce ţi s-a întâmplat de eşti atât de fericită… Draga mea, văd că radiezi de fericire, dar îmi ascunzi şi un mic secret pe care abia aştepţi să mi-l spui.

Cuvintele doamnei de Bagnolet n-o încurajară pe Primerose, dar totuşi îşi formulă cererea. Doamna de Bagnolet îi acordă consimţământul şi o încurajă pe tânără să i-l prezinte pe cavalerul de Montauban.

Doamna de Bagnolet îi făcu cunoscut că-i va da o zestre de o sută de mii de franci. La auzul acestei cifre, Primerose nu vru să accepte zestrea decât la insistenţele Alcyndorei.

Conversaţia între cele trei femei dură destul de mult. Împinsă de doamna de Bagnolet care avea motivele ei personale, Primerose povesti cu naivitate proiectele ei de viitor legate de cavalerul Montauban. În timp ce discutau, intră un valet care-i şopti ceva doamnei de Bagnolet, care spuse indiferentă:

— Să mai aştepte puţin.

Primerose nu acordă o atenţie deosebită acestui incident, iar când Choppin veni s-o anunţe că cei doi călugări au sosit, se ridică fără nici un fel de explicaţie.

— Vezi tu, Alcyndore, când se vor căsători nu vei mai avea ocazia să-i întâlneşti prea des, spuse doamna de Bagnolet.

— Să dispară cât mai repede, asta-mi doresc.

— Ai nevoie de odihnă. Du-te şi odihneşte-te în camera ta, îşi sfătui doamna de Bagnolet fiica.

Alcyndore înţelese că era vorba despre un ordin şi mama sa dorea să rămână singură. Tânăra se ridică şi plecă.

Doamna de Bagnolet o urmări cu privirea până ce aceasta dispăru, apoi bătu din palme. Câteva secunde mai târziu, uşa se deschise şi apăru Coppergorge.

— Doamnă, Simon Piédeloup, proprietarul cafenelei Porcul adormit a sosit prin tunelul subteran. Se pare că s-au petrecut nişte lucruri ciudate şi doreşte să se consulte cu dumneavoastră.

— Adu-l aici!

În clipa următoare, apăru şi Simon Piédeloup.

— Ce se întâmplă, Simon?

— Acum două ore, cei doi locotenenţi Quinténasse şi Boucassin s-au instalat la Porcul adormit. I-am urmărit tot timpul, aşa cum am primit ordin. Mi-am dat seama că supravegheau intrarea în palat. Din conversaţia lor, pe care am surprins-o, am dedus că aşteaptă o tânără pe care vor s-o răpească pentru baron. Am venit imediat să vă previn şi să-mi spuneţi ce am de făcut.

— Lasă-i în pace pe cei doi locotenenţi, Simon. Nu-ţi mai bate capul cu ce au ei de făcut, căci este o problemă care nu ne priveşte pe noi. Mulţumesc, Simon.

Simon Piédeloup făcu o plecăciune şi se retrase în linişte urmat de Coppergorge care asistase impasibil la acea conversaţie. Coppergorge intră în apartamentul său, iar Simon dispăru în tunel.

IV – ÎN APROPIERE DE MONTFAUCON.

Începuse să se întunece, când Pontalais părăsi cafeneaua Soarele de aur.

Ajutat de proprietarul cafenelei, Pontalais îi ajută pe Thibaut şi Lubin să se urce pe catâri. Fiindcă cei doi cavaleri de ocazie se cam clătinau în şa, îi legară zdravăn.

Pontalais se aşează între cei doi catâri pe care-i ţinea de frâie şi porni spre Paris.

În apropiere de Montfaucon era o încrucişare de drumuri unde se afla o caleaşcă cu doi catâri înhămaţi, iar doi valeţi fără livrea aşteptau.

Pontalais merse direct la cei doi valeţi, cu care se întreţinu câteva clipe. Apoi, cei trei ascunseră catârii pe care dormeau Thibaut şi Lubin, după caleaşcă. Unul din cei doi valeţi – cu care se întreţinuse Pontalais – se metamorfoză în gentilom. În schimb, Pontalais se costumă în valet.

Pontalais însoţit de falsul gentilom se întoarseră înapoi spre palatul doamnei de Bagnolet.

Şi acum să ne întoarcem din nou la Quinténasse şi Boucassin.

Când Primerose ieşea din palat, tocmai se lăsa noaptea. Cei doi locotenenţi ascunşi cu frâiele cailor în mână, o văzură trecând şi se asigurară că este Primerose. După ce tânăra se îndepărtă suficient de mult, cei doi locotenenţi plecară pe urmele ei.

În timp ce se apropiau de Montfaucon, unde ştiau că-i aşteaptă caleaşca baronului, Quinténasse şi Boucassin deveniră foarte siguri pe ei.

— Hei, puicuţa noastră se apropie de caleaşcă, mârâi Quinténasse. Mai avem puţin şi cele zece mii de franci ai baronului sunt ai noştri!

— Înainte, marş! Ai noştri sunt cei zece mii de franci.

Chiar în acel moment, caii se împiedicară de un fir metalic întins de-a curmezişul drumului de către Pontalais şi falsul gentilom care nu era altul decât Montauban.

Caii îngenunchiară pe picioarele din faţă şi nechezară de durere. Quinténasse şi Boucassin se văzură proiectaţi ca două colete în mijlocul drumului.

Rămaseră nemişcaţi şi întinşi cât erau de lungi.

— Ah, suntem ruinaţi, gemu Quinténasse.

— Cine a mai pomenit să eşuam chiar la mal! Se lamenta Boucassin, smulgându-şi părul din cap.

Dintr-o dată, supărarea lor se transformă într-o bucurie ciudată. În faţa lor, în întuneric, cea pe care credeau că au pierdut-o, Primerose, fusese răpită şi acum se zbătea cu putere şi striga ajutor. Cei doi se ridicară.

Primerose nu mai striga, căci i se puse un căluş în gură. Ea încetă să se mai zbată, căci fu legată fedeleş.

Cei doi răpitori o luară ca pe un fulg şi dispărură după caleaşcă.

Când se apropiară de caleaşcă, auziră gemete surde care nu puteau veni decât de la tânăra închisă în acea cutie pe roţi. Se liniştiră şi nu bănuiră nimic. De altfel, unul dintre răpitori – chiar Pontalais – explică cu o voce insinuantă:

— Am văzut că domnişoara era să vă scape şi cum primisem ordine din partea baronului, am sărit şi am prins-

o. Acum este în siguranţă înăuntrul caleştii şi este legată fedeleş.

Pontalais îi făcu un semn lui Langrogne, deghizat în valet, şi caleaşca porni.

Quinténasse şi Boucassin se urcară în şa şi se plasară de-o parte şi de alta a caleştii care înainta la pas.

V – CUM S-A SFÂRŞIT RĂPIREA PRIMEROSEI.

Caleaşca nu se îndepărtase încă bine, până când două umbre îşi făcură apariţia de după boscheţi.

Aceştia nu erau alţii decât Montauban şi Primerose care ieşiră din ascunzătoare. Montauban o luă pe Primerose în braţele lui puternice şi o aşeză în şa. Apoi, sări şi el alături de ea. Plecară şi ei, mergând la pas şi urmărind de la distanţă caleaşca bine păzită de către Quinténasse şi Boucassin.

Caleaşca se angaja pe strada Saint-Martin şi trecu prin faţa hanului Coţofana chioară. Aici, Montauban şi Primerose se opriră şi intrară în curtea hanului.

Montauban se opri ca s-o încredinţeze pe Primerose doamnei Pimprenelle. Apoi, plecă pe jos.

În timpul acesta, caleaşca ajunse în strada Vieille-du-Temple. Pontalais trecu pe lângă Quinténasse şi-l avertiză:

— Aici misiunea mea se încheie. Restul vă priveşte pe voi.

Fără să aştepte vreun răspuns, dispăru urgent.

Langrogne îi urmă şi el exemplul, dar nu se îndepărtă prea tare şi se întâlni cu stăpânul său care fugea.

Cei doi fugiră spre vila lui de Ville şi ajunseră exact în momentul în care poarta se închidea.

— Drace! Mârâi Montauban dezamăgit. Ţineam tare mult să-i văd mutra lui de Ville când va constata absenţa Primerosei.

Puse mâna pe clanţă. Faţa lui se lumină într-un zâmbet satisfăcut: poarta nu era închisă cu cheia. O deschise fără zgomot şi se uită în interior.

Quinténasse şi Boucassin introduseseră caleaşca în curte şi trăgeau caii de căpăstru. De Ville aştepta nerăbdător.

— Ei bine?
— Puteţi să începeţi să număraţi banii, domnule baron, spuse triumfător Quinténasse.
— I-am câştigat pe merit, adăugă şi Boucassin fericit.
— Ea este înăuntru? Mai întrebă de Ville.
— Bineînţeles, priviţi înăuntru şi vă veţi convinge, domnule baron… îl asigură Quinténasse. Veţi vedea că cei zece mii de franci sunt ai noştri.
De Ville se năpusti asupra caleştii, unde descoperi o formă nedefinită într-un colţ.
— Ah, dar ce-i asta? Întrebă el mirat. S-a îngrăşat chiar atât de tare? De Ville pipăi încetişor acea formă nedefinită care nu mişca.
— Aţi înfăşurat-o într-o sutană?
Quinténasse şi Boucassin se priviră speriaţi.
— Într-o sutană?
— Dar nu, într-o mantie!
— Într-o mantie de lână maro, şmecherilor!
— Eu vă spun că este o sutană! Mârâi de Ville care pipăi din nou acea formă. Apoi… este practic imposibil ca în atât de scurt timp să se fi îngrăşat atât de tare!
De Ville fu cuprins de o mânie teribilă.
— Scoate-ţi fiinţa asta de acolo.
Quinténasse şi Boucassin puseră mâna pe acea formă care la început protestă.
— Lubin! Vociferă Quinténasse, şi Boucassin care simţiră că înnebunesc.
Lubin îi privi ameţit. Deodată, îi recunoscu pe Quinténasse şi Boucassin şi gemu:
— Sunt un om mort!
Apoi începu să ţipe:
— Ajutor, frate Thibaut! Ajutor!
— Cine mă strigă? Răspunse o altă voce dintr-un alt colţ al caleştii.
— Mai este unul! Urlă de Ville.

— Fratele Thibaut! Strigară într-un glas Quinténasse şi Boucassin.

— Iarăşi au apărut călugării ăştia doi! Tot timpul ne lovim de ei! Parcă mi i-a scos diavolul în cale! Spumegă de Ville exasperat.

— Thibaut şi Lubin! Lubin şi Thibaut! Strigară Quinténasse şi Boucassin zăpăciţi.

De Ville se scutură furios, simţind cum îl apucă nebunia. Îşi luă un aer glacial care indica faptul că furia lui ajunsese la paroxism şi care trebuia să se manifeste prin gesturi violente. Deodată îşi scoase pumnalul.

Thibaut şi Lubin, crezând că pe ei se înfuriase, căzură unul în braţele celuilalt şi, gemând şi oftând, începură să se destăinuie reciproc.

De Ville, însă, nu pe ei se înfuriase, ci pe cei doi locotenenţi, spre care se îndreptă. Prima dată, ridică braţul asupra lui Quinténasse.

— Să crăpi, câine turbat!

Vârful pumnalului se opri la doi centimetri de pieptul lui Quinténasse care nici nu mişcă.

Să nu uităm că Montauban, care reuşise să deschidă poarta, asistă la întreaga scenă amuzat.

Montauban îşi dădu seama de intenţiile lui de Ville şi fără să ezite se repezi la de Ville care era cu spatele, îl prinse de mână şi spuse furios:

— Este ruşinos să loveşti un om lipsit de apărare! Acest lucru vă caracterizează!

De Ville se întoarse, încercând să se degajeze din braţul de fier care-l imobilizase. Era ca şi cum braţul său înarmat fusese lovit de paralizie.

— Am venit ca să te omor, spuse Montauban. Eu, însă, nu sunt un asasin. Eu nu pot să lovesc într-un om care face pe el de frică şi este incapabil să se apere. De data asta, cel puţin nu ne vom bate, dar ascultă bine ce-ţi spun eu.

Făcu o pauză după care reluă ameninţător:

— Tânăra pe care ai vrut s-o răpeşti pentru tine personal, şi nu pentru stăpânul tău, această tânără este logodnica mea. Înţelegi, este logodnica mea! Dacă mai încerci vreodată s-o atingi, îţi jur că de mâna mea vei muri.

Montauban se întoarse spre Quinténasse şi Boucassin.

— Îmi pare rău că din cauza mea aţi pierdut zece mii de franci pe care vi-i promisese stăpânul vostru.

Dacă aş fi bogat, v-aş da eu aceşti bani. Dar nu sunt decât un amărât de cavaler. Totuşi nu puteţi spune că aţi pierdut totul din cauza mea. Luaţi aceşti bani pe care vi-i dau din toată inima.

Spunând acestea, le întinse o pungă cu bani.

Boucassin privi acea pungă cu ochi flămânzi.

Quinténasse, în schimb, nici măcar n-o privi. Ceea ce privi el era figura cinstită a cavalerului. Atunci, Montauban spuse cu o voce extrem de blândă, atât de blândă încât Quinténasse se simţi profund mişcat.

— Dacă ai vrea, ai putea deveni un bărbat cinstit. Te-ai gândit vreodată, la acest lucru? Nu. Ei bine! Gândeşte-te. Când te vei hotărî, să vii la mine.

Se îndreptă spre poarta larg deschisă şi trăgându-l şi pe Langrogne după el, plecară.

VI – OSPITALITATEA DOAMNEI PIMPRENELLE.

Montauban însoţit de Langrogne plecară spre hanul Coţofana Chioară. Se opri la primul etaj, unde se afla apartamentul frumoasei doamne Pimprenelle şi porunci:

— Ia-ţi mantia, sabia cea mai lungă şi mai rezistentă, pumnalul şi urmează-mă.

— Bine, domnule, spuse Langrogne mirat.

Apoi, coborî la grajd. Montauban îl aşteptă pe palier, dar nu foarte mult, căci nu întârzie să apără cu mantia pe braţ şi sabia la brâu.

— Domnule, spuse el, l-am văzut pe acel trubadur care mi-a făcut un semn…

— Dragă Langrogne, îl întrerupse cu brutalitate Montauban, cel pe care tu îl numeşti trubadur este

prietenul meu. În consecinţă, te rog să-mi faci plăcerea să-i spui pe nume şi să-l tratezi cu tot respectul cuvenit. Acum, întoarce-te şi întreabă-l dacă vrea să ia masa cu mine.

— Am zburat, domnule, spuse vesel Langrogne care se năpusti pe scări, spunându-şi: „se pare că s-a răzgândit, căci expediţia a fost înlocuită cu o invitaţie la masă. Oricum, îmi place mai mult a doua variantă.”

Curând, Langrogne reapăru, însoţit de Pontalais. Montauban îşi reînnoi ceremonios invitaţia şi nu făcu nici cea mai mică aluzie la dispariţia lui bruscă. Pontalais o acceptă, păstrând aceeaşi rezervă. Cei doi intrară în apartament şi le găsiră pe Primerose şi doamna Pimprenelle vorbind şi râzând ca două vechi prietene.

Cina fu deosebit de veselă şi nimeni nu făcu nici cea mai mică aluzie la evenimentele petrecute în acea zi.

De altfel, cina nu se prelungi prea mult. Montauban îşi făcuse un plan, pe care-l urma cu rigurozitate. După mai puţin de o oră, el se ridică de la masă. Pontalais îi urmă exemplul. Atunci pronunţară singurele cuvinte pe care trebuie să le redăm în povestirea noastră.

— Domnule de Montauban, spuse Guillemette, ştiţi că domnişoara Primerose şi-a exprimat dorinţa să rămână aici până mâine dimineaţă?

Montauban ştia acest lucru, căci nu manifestă nici cea mai mică surpriză şi continuă să zâmbească. Apoi se întoarse spre Primerose şi, cu blândeţe în glas, întrebă:

— Este absolut necesar să procedaţi astfel?

— Trebuie, răspunse ea cu tot atâta blândeţe.

— Şi asta tot ca să căutaţi familia? Spuse el.

— Pentru ce altceva?

— Vă veţi îmbrăca în bărbat, veţi bântui prin locuri rău famate, veţi lua legătura cu vagabonzi precum Esclaireau sau Barbiton şi veţi fi extrem de curajoasă.

— Aş minţi, dacă aş spune că n-o să-mi fie frică. Dar voi trece peste orice şi mă voi duce.

Montauban se apropie de ea, îi luă mâinile într-ale lui şi spuse cu o voce rugătoare:

— Tot nu vreţi să vă însoţesc?

— Aş dori acest lucru din toată inima, dar v-am spus. Am fost avertizată că nu voi afla nimic, dacă voi merge însoţită.

— De ce trebuie să vă expuneţi pericolelor? Continuă Montauban cu aceeaşi voce blândă şi rugătoare. Ca să obţineţi un nume? Îl veţi purta pe al meu! Cunoaşteţi un nume mai frumos, mai nobil, mai ilustru decât numele de Montauban, spuse el cu orgoliu.

— Într-adevăr, nu există un nume mai frumos, recunoscu Primerose la fel de orgolioasă. Vă înşelaţi, însă, dacă aveţi senzaţia că-mi caut familia ca să obţin un nume.

— Atunci, de ce?

— Ah, cât de plăcut trebuie să fie să regăseşti mângâierile materne, pe care nu le-am cunoscut niciodată! Spuse Primerose împreunându-şi mâinile.

Primerose luă mâinile cavalerului într-ale sale şi aţintind asupra lui o privire luminoasă, spuse cu candoare:

— Veţi fi seniorul şi stăpânul meu. Dacă ce urmează să fac, vă displace, spuneţi-mi-o deschis. Pentru dumneavoastră voi renunţa la această fericire, pe care nu o voi cunoaşte niciodată. Nu vă convine nici faptul că merg la doamna de Bagnolet? Mi-este de ajuns un cuvânt sau un semn şi vă voi urma la capătul pământului, dacă asta doriţi!

Era numai dragoste, dragoste castă, pură, divină care nu ştie ce înseamnă răul. Primerose avea o încredere absolută şi sublimă, capabilă să renunţe la totul pentru dragostea ei.

Montauban, mişcat până la lacrimi, era capabil să înfrunte cele mai teribile pericole şi să facă orice pentru ea. Îngenunche în faţa ei, ca în faţa fecioarei, îi luă mâna ei mică cu o grijă deosebită de frică să nu i-o vatăme, şi această mână albă şi delicată o sărută cu timiditate, respect şi fervoare.

— Mergeţi acolo unde vă cheamă destinul, spuse el ridicându-se. Tot ceea ce faceţi este nobil, generos şi bine.

Mergeţi, iar Dumnezeu va veghea asupra dumneavoastră.

Roşindu-se şi zâmbind, Primerose îi întinse fruntea şi spuse:

— Veţi veni să mă vizitaţi la doamna de Bagnolet. Casa ei vă este deschisă… Apoi… Trebuie să-i spuneţi intenţia dumneavoastră.

— Voi merge cât de curând, spuse hotărât Montauban.

Se aplecă asupra ei şi-i atinse părul cu buzele. Apoi se întoarse spre doamna Pimprenelle, se înclină respectuos în faţa ei şi spuse:

— Doamnă Pimprenelle vă mulţumim din inimă pentru ospitalitatea acordată.

— Lăsaţi că n-am făcut mare lucru, protestă Guillemette.

— Dar aţi făcut un gest atât de frumos şi cu tot sufletul, încât nu-l voi uita niciodată, spuse Montauban.

Apoi, redevenind zâmbitor:

— Închideţi uşa şi dormiţi liniştită. Voi lăsa pe cineva în apartamentul dumneavoastră care va veghea asupra voastră.

Făcu o plecăciune în faţa celor două femei şi ieşi.

Apoi, Pontalais îi urmă exemplul şi plecă şi el.

VII – LANGROGNE ŞI PONTALAIS.

Montauban şi Pontalais se aflau în camera alăturată dormitorului doamnei Pimprenelle. Nu intraseră bine, când auziră zgomotul unei chei ce se învârtea în broască: era Guillemette care la recomandarea lui Montauban se încuia în cameră.

Langrogne se afla în acea cameră în care avusese loc ospăţul. El fu plăcut surprins când Montauban îl anunţă:

— Langrogne, tu vei rămâne aici.

— Atunci, nu va trebui să mă grăbesc cu masa, spuse el vizibil satisfăcut.

— Da, zâmbi Montauban. Eu, împreună cu domnul Pontalais vom ieşi puţin. După ce vom pleca, te vei închide bine şi nu te vei mişca de aici până mâine… numai dacă nu voi veni mai devreme să te eliberez. Acum, ascultă-mă bine:

dacă cineva se atinge de uşa asta, să-i spui să plece la plimbare. Dacă va încerca s-o forţeze, să te baricadezi. Dacă va reuşi să pătrundă aici, să-l omori fără milă. Omoară, loveşte, omoară-te şi pe tine dacă vrei, dar ascultă bine ce-ţi spun! Nimeni nu trebuie să pătrundă în această încăpere.

— Ah, domnule, numai să aibă curajul să vină cineva aici, şi veţi constata singur dacă sunt o momâie sau un om.

— Veniţi cu mine, domnule de Pontalais? Întrebă Montauban.

— O clipă, vă rog. Mergeţi acolo?

Răspunse afirmativ din cap, iar Pontalais privindu-l drept în ochi, întrebă:

— Sunteţi hotărât să faceţi această nouă nebunie?

— Foarte hotărât, domnule Pontalais.

— Este inutil să încerc să vă schimbaţi hotărârea.

— Ştiţi bine că cei din Bretania sunt foarte încăpăţânaţi, răspunse liniştit Montauban.

— Fie, spuse Pontalais ridicând din umeri. V-am spus că vor aştepta până ce oraşul va adormi şi atunci vor ataca, Nu vor veni mai devreme de ora unsprezece sau douăsprezece. Acum este abia ora nouă. Nimic nu ne presează.

— Ştiu. Am nevoie să iau puţin aer, să-mi dezmorţesc picioarele. Dacă rămân aici, nu mai am stare şi voi tulbura somnul acestor doamne.

— Asta-i altceva!

Spunând acestea, Pontalais îşi trase unicul fotoliu care era în încăpere şi se aşează, spre marea disperare a lui Langrogne care conta să-şi petreacă noaptea acolo.

— Cum? Se miră Montauban. Vă aşezaţi? Nu veniţi cu mine?

— Ei, tresări Pontalais dând din mâini şi rotindu-şi ochii în cap. Nu contaţi pe mine, domnule. Dacă dumneavoastră sunteţi pornit să faceţi fapte mari, eu, în schimb, vreau să stau în banca mea.

— Ei, dar nu vă cer să mă însoţiţi până acolo! Am crezut doar că mergeţi şi dumneavoastră acasă!

— Drept să vă spun, nu ţin neapărat, căci noaptea străzile sunt nesigure. Nu-mi place să mă aventurez. Fiindcă aici sunt în siguranţă, voi rămâne aici. Acest fotoliu mi se pare destul de confortabil, au mai rămas şi câteva sticle pline, iar dacă valetul dumneavoastră ar fi de acord vom bea împreună, iar noaptea va trece mai repede.

— Ei bine, eu vă las, spuse Montauban. Să nu faceţi… prostii.

Din felul cum spusese aceste cuvinte, Langrogne înţelese că stăpânul său nu glumeşte şi spuse:

— Mergeţi liniştiţi, domnule.

Montauban strânse mâna lui Pontalais, se înfăşură în mantia lui şi ieşi.

Langrogne îl însoţi până la uşă şi încuie cu cheia. Când reveni, Pontalais îşi apropie fotoliul de masă şi începu să mănânce.

— Cum, domnule, încă mai mâncaţi?

— Vrei să-mi faci vreun reproş? Întrebă sentenţios Pontalais. Îţi făcusei planul să mănânci toate aceste provizii de unul singur?

— Ah, nu, domnule, spuse cu naivitate Langrogne. Aş crăpa dacă aş mânca atât! Dar ştiu că de curând v-aţi sculat de la masă.

— Chiar aşa, nu te aşezi la masă ca să te ridici, spuse Pontalais foarte serios. Te aşezi la masă ca să rămâi. De asemenea, când prind o ocazie, mănânc până crăp.

— Ah, înţeleg, mâncaţi când aveţi ce mânca şi pentru zile negre, spuse Langrogne cu compătimire.

— Aşa este.

Mai mult de o oră, Pontalais îl bombardă pe valet cu întrebările. Langrogne nu era un prost, dar totuşi se lăsă păcălit de actorul cel şmecher, iar valetul cel cinstit văzu roşu în faţa ochilor.

La sfârşitul conversaţiei dintre cei doi, Pontalais cunoştea viaţa cavalerului de Montauban ca şi când s-ar fi cunoscut de-o viaţă. Apoi, deodată nu mai scoase o vorbă. Langrogne, căruia îi era frică să nu adoarmă, ar fi dorit să continue conversaţia, dar Pontalais îi răspunse prin mârâituri şi apoi prin sforăituri. Pontalais îl somă pe valet cu pumnalul să-l lase să doarmă în linişte, şi-şi reluă somnul întrerupt.

Orologiul de la biserica Saint-Merri sună de ora unsprezece. La ultima bătaie a orologiului, Pontalais se ridică în picioare ca un arc. Îşi luă sabia, se înfăşură în mantia lui stacojie şi se îndreptă spre ieşire, spunând:

— Pe curând!

— Plecaţi? Se sperie Langrogne.

— Drept să-ţi spun, da… Nu se doarme prea bine într-un fotoliu, spuse liniştit Pontalais.

— Dar, adineaori spuneaţi că străzile nu sunt prea sigure noaptea!

— Este adevărat. Dar pentru un pat bun merită să rişti, spuse Pontalais, deschizând liniştit uşa. Închide după mine, şi păzeşte bine.

Afară, Pontalais se ascunse într-un intrând, în apropierea intrării casei doamnei Agadou. Rămase aşa mult timp fără să se mişte sau să facă vreun zgomot. În schimb, vorbea cu propria lui conştiinţă astfel: „Dacă tot m-a cuprins şi pe mine febra devotamentului, să mergem până la capăt. Eu, un mizerabil artist, un sărman avorton să pornesc lupta împotriva prinţului moştenitor, viitorul rege al Franţei! Până la urmă voi fi strivit ca un vierme. Dar la urma-urmei ce importanţă are dacă mă voi sacrifica pentru binele cavalerului de Montauban?”

VIII – ISPRĂVILE LUI MONTAUBAN.

După ce-i părăsi pe Langrogne şi Pontalais, Montauban o luă la întâmplare, pe străzi, fără un scop anume. În timp ce mergea, se gândea la Pontalais şi-şi spunea: „De ce naiba a vrut să rămână aici? Domnul de Pontalais nu se sperie el atât de repede. Atunci de ce?”

În zadar, se întreba căci nu reuşea să obţină un răspuns satisfăcător. În final îşi spuse: „Poate că a vrut să vegheze el personal, asupra Primerosei. De ce nu? Mi-a dat senzaţia că se interesează în mod deosebit de persoana ei. Atât de deosebit încât dacă ar fi fost mai tânăr cu vreo douăzeci şi cinci de ani, l-aş fi luat la întrebări.”

Apoi visător: „De ce dracu, Pontalais se preocupă atâta de soarta Primerosei? Poate că am idei preconcepute, dar am senzaţia că mai bine i-ar pune întrebări domnului Pontalais despre familia ei, decât acelor vagabonzi la care a trimis-o doamna de Bagnolet.”

Numele de doamna de Bagnolet îl făcu să gândească astfel: „Această generoasă doamnă de Bagnolet care vrea să-i dea Primerosei o zestre de o sută de mii de franci şi la care Primerose n-are curajul să rămână peste noapte… Am simţit acest lucru… şi totuşi este mama ei adoptivă… cea care a crescut-o! Jur că nu mă voi atinge de nici o para chioară din zestrea pe care o va primi Primerose. De altfel, această doamnă de Bagnolet este prea bogată… această doamnă care vrea să-i dea fiicei ei două milioane de franci zestre, fiică ce umblă deghizată în bărbat şi îi place să i se spună domnul de Maubert!”

Dintr-o dată gândurile lui se îndreptară spre: „Esclaireau-les-Mains-Rouges şi Barbiton-la-Hure! Dumnezeule! Acum mi-am adus aminte: aceste nume erau strigătele de luptă ale celor care au intervenit în lupta noastră împotriva comandantului jandarmilor şi a arcaşilor lui! Ce ciudăţenie! Acest domn de Maubert, un gentilom atât de elegant şi aceşti doi vagabonzi, şefi de bandă… şi doamna de Bagnolet arhimilionară. De ce oare această combinaţie de nume? Iar sirele de Maubert în plus este femeie… o femeie pe care susţinătorii regatului Argot o salvează în momentul în care se află în pericol! Iată că acum îmi amintesc tot – aceşti vagabonzi au apărut când cineva a fluierat… şi acel cineva nu era altul decât sirele de Maubert! Aceşti vagabonzi au răspuns cu promptitudine la apelul domnului de Maubert!

Ei strigau cu toată. Forţa: Argot! Argot! Sirele de Maubert este femeie… şi am auzit eu spunându-se că există şi o misterioasă regină d'Argot… Ah!”

Montauban era tulburat de concluzia neprevăzută la care ajunsese. Atât de ciudată, încât îşi spuse: „O regină d'Argot, adică o regină a vagabonzilor, hoţilor, care visează să se căsătorească cu unul din familia de Guise şi care speră să transforme în cenuşă coroana imperială! Pe cinstea mea… simt că înnebunesc. Asta depăşeşte orice fantezie. Să ne gândim la altceva”.

Fiindcă mersese absolut la voia întâmplării, prin întuneric, acum nu mai ştia unde se află. Se uită în jur şi-şi dădu seama că se află lângă pod.

„Unde mă duc eu pe aici?” îşi spuse el amuzat.

Făcu cale întoarsă. Începea să regrete că nu rămăsese cu Pontalais şi Langrogne. Se gândi că mai are două ore de aşteptare şi nu ştia cum să-şi omoare timpul. Deodată, îi veni o idee: „Ei, dar dacă am vedea de aproape casa doamnei de Bagnolet! Şi a sirelui de Maubert, fiul ei… care este fată, de fapt… Poţi descoperi multe, într-o astfel de expediţie.”

Ajunse în strada Temple. Intenţia lui era să ajungă în strada Vieille du-Temple. Se opri, însă, nehotărât. Îi veni o nouă idee: „Dar dacă m-aş duce să cercetez acest drum Corderie unde, după spusele domnului de Maubert, ar fi foarte uşor să organizezi un atentat împotriva regelui! De ce nu? Timp am destul. Nimic nu mă împiedică ca apoi să merg în strada Sainte-Catherine!”

În timp ce-şi făcea aceste planuri, îşi reluă mersul. Fără să-şi dea seama o luă la stânga. Când realiză pe ce drum o luase, începu să râdă încet şi-şi spuse: „Bun, în timp ce-mi fac mii de planuri dacă să merg sau nu pe drumul Corderie, picioarele mele mă duc într-acolo singure. Parcă ar exista o forţă misterioasă care mă împinge spre acest drum. Dacă aşa îmi este scris să merg până acolo, atunci să mergem!”

Dintr-odată mări pasul, ca şi cum s-ar fi temut să nu întârzie la o întâlnire. În timp ce înainta, o voce răsună în noapte:

— Ajutor, criminalii! Ajutor, vagabonzii!

Strigătele veneau dinspre locul spre care se îndrepta. Începu să fugă cu uşurinţa şi agilitatea celui care s-a antrenat întreaga-i copilărie în acest sens. El nu mai fugea, ci zbura. Pe măsură ce se apropia, strigătele deveneau tot mai distincte. În curând, ajunse la locul faptei.

Aici, zări un bărbat care ţinea piept unei bande de vagabonzi. În spatele lui se afla o femeie, pe care o apăra. Femeia nu făcea o mişcare, nu ţipa şi considera lupta dintre apărătorul ei şi ceilalţi inegală. Femeia era deosebit de calmă, lucru destul de rar întâlnit la o femeie.

Bărbatul era tânăr şi viguros. Dădea dovadă de un sânge-rece extraordinar şi fără să spună un cuvânt, se apăra cu o îndemânare şi o energie ieşite din comun. Era un scrimer redutabil, căci în faţa lui zăceau deja vreo şapte corpuri. Deşi era foarte viguros şi curajos, efortul lui se prelungise mult prea mult, iar acum simţea că se află la capătul puterilor. Era evident că nu va mai rezista prea mult.

În fine, lângă femeie stătea sprijinit de zid un bărbat îmbrăcat ca un valet de casă mare. Acesta era cel care urla fără încetare:

— Criminalii! Ajutor! Ajutor!

Vagabonzii nu se neliniştiră de strigătele acestuia, căci îşi dădeau seama că nimeni nu-i va sări în ajutor: atacurile lor erau mult prea frecvente. Ei îşi concentrau atenţia asupra celui care le ţinea piept cu atâta curaj şi simţind că puterile lui scad, îl luară cu asalt din toate părţile.

La această scenă, asistă Montauban şi cu calmul lui specific, strigă:

— Mai rezistaţi puţin, domnule! Vă sar în ajutor!

Se năpusti în bătălie, întocmai ca un uragan devastator care mătură totul în calea lui. Împărţi în dreapta şi în stânga pumni puternici şi rapizi. Trecu ca un bolid printre

vagabonzi şi se alătură necunoscutului, spunându-i cu acelaşi calm:

— Trăgeţi-vă sufletul, domnule, căci mă ocup eu de aceşti indivizi.

În acelaşi timp, cu un gest rapid îşi scoase sabia.

Stăpâni pe situaţie, Montauban şi necunoscutul se priviră zâmbind. În acel moment, Montauban îl recunoscu pe ducele de Ponthus care locuia pe drumul Corderie şi care era bun prieten cu regele. Din instinct, Montauban se simţi atras de acest om.

Pe de altă parte, şi ducele îl privi pe cavalerul nostru şi-şi dădu seama că are de-a face cu un om de excepţie. Cei doi bărbaţi, într-un elan de simpatie, îşi întinseră mâna. În timp ce-şi strângeau mâna, ducele spuse:

— Domnule, mă numesc ducele de Ponthus, iar dânsa este soţia mea, Leonor…

Spunând acestea, ducele arătă înspre soţia lui în faţa căreia, Montauban se înclină cu respect. Apoi, adăugă:

— Cu cine am onoarea, domnule? Mi-aţi salvat viaţa!

— Domnule, mă numesc Hoël de Montauban, răspunse acesta. Dar, domnule, cred că exageraţi spunând că v-am salvat viaţa. Sunt convins că v-aţi fi descurcat şi singur. De altfel, când am intervenit eu, dumneavoastră doborâseţi deja şapte atacatori.

Şi arătă cu mâna corpurile întinse pe pavaj.

— Din păcate, domnule, printre aceşti şapte răniţi se află şi doi dintre servitorii mei pentru soarta cărora sunt foarte neliniştit, spuse ducele supărat.

Se îndreptă spre cei doi servitori. Montauban şi ducesa îl urmară. Cei doi servitori nu erau morţi aşa cum se temuse ducele. Erau doar leşinaţi… Graţie îngrijirilor energice pe care le primiră cei doi servitori, curând îşi reveniră.

— Domnule duce, acum că v-aţi liniştit în privinţa servitorilor dumneavoastră, ar fi bine să nu mai zăboviţi prea mult aici… Dacă aceşti bravi pot să vă urmeze, spuse Montauban.

— Nu sunt încă refăcuţi, dar aproape că am ajuns acasă, spuse ducele. Până acolo cred că pot să meargă şi ei.

Apoi, ducele vru să plece, dar Montauban îi spuse:

— Credeţi că vă las să plecaţi, singur cu aceşti doi răniţi care în caz de nevoie nu v-ar fi de nici un ajutor! Vă însoţesc până acasă pe dumneavoastră şi pe soţia dumneavoastră.

— V-aţi oferit cu atâta cordialitate încât m-aş simţi prost dacă v-aş refuza, consimţi ducele.

După câteva minute, micul grup se opri în faţa grilajului palatului d'Arronces, care între timp se transformase în palatul de Ponthus. Cu o voce foarte armonioasă, blândă şi cu un uşor accent străin, ducesa îi spuse lui Montauban:

— Domnule cavaler, aveţi amabilitatea să intraţi puţin să vă odihniţi?

Montauban era cât pe ce să accepte această invitaţie făcută cu atâta sinceră cordialitate. În acel moment, însă, orologiul bătu o anumită oră.

— Drace! Este deja ora zece şi jumătate! Strigă el fără să vrea.

Înclinându-se respectuos în faţa ducesei, Montauban încerca să se scuze.

— Mulţumesc din suflet, doamnă. Aş fi acceptat cu plăcere, invitaţia dumneavoastră. Dar vocea de bronz a orologiului îmi aminteşte că am o întâlnire pe care nu trebuie s-o ratez.

Ducele spuse fără ezitare:

— Cavalere, acum este rândul meu să vă spun că vreau să vă însoţesc.

— Mulţumesc, duce, dar la întâlnirea pe care o am trebuie să merg singur, răspunse Montauban pe un ton blând, dar foarte categoric.

Ducele îşi dădu seama că este inutil să insiste, dar îl asigură pe cavalerul nostru că-l poate vizita, oricând. Ducesa, cu foarte multă demnitate şi graţie îi întinse mâna lui Montauban şi spuse:

— Domnule cavaler mergeţi în pace şi Domnul să vă aibă în pază!

IX – DRUMUL CORDERIE.

Spunând acestea, Montauban plecă. Un zâmbet foarte blând înflori pe buzele sale, în timp ce gândea astfel: „Acest duce de Ponthus este un om deosebit! Fiindcă mai am puţin timp liber, ia să vedem puţin cum arată acest drum Corderie.”

Pe partea dreaptă, erau câteva case în majoritate nelocuite şi în ruină. Chiar în faţa palatului Ponthus se înălţa o astfel de casă abandonată. Era o clădire aparent frumoasă care se numea Casa Turquand.

Alături de aceasta era o altă clădire mai modestă, dar tot abandonată care se numea Casa Albă.

În faţa acestor case se întindeau nişte terenuri vaste unde îţi puteai găsi cu uşurinţă o ascunzătoare. Deşi privi insistent în jur, totuşi, nu descoperi nimic suspect. Cu excepţia câtorva pisici sabatice care se ascundeau la apariţia lui, nu întâlni pe nimeni pe acel drum pustiu.

În acel moment, doi bărbaţi dădură colţul şi se angajară pe acel drum, îndreptându-se spre Montauban.

În alte condiţii, Montauban nu s-ar fi retras în faţa a doi necunoscuţi. Dimpotrivă şi-ar fi continuat drumul fără să se neliniştească. Intuitiv, îşi dădu seama că cei doi necunoscuţi posedă acel lucru interesant pe care îl spera el. Fără să ezite o clipă, îşi găsi o ascunzătoare şi aşteptă, ciulind urechile.

Cei doi plimbăreţi erau Esclaireau-les-Mains-Rouges şi Barbiton-la-Hure.

Celor doi nici nu le trecu prin minte că la acea oră din noapte şi pe un drum atât de pustiu, i-ar fi putut spiona cineva, auzind ceea ce vorbesc.

— Ce idee creaţă ai avut să mă aduci în aceste locuri, spuse nemulţumit Barbiton.

— Dragul meu, mâine seară s-ar putea să avem treabă prin aceste locuri, răspunse Esclaireau. Trebuie să alegem poziţia cea mai comodă. Haide să vedem puţin cum arată acest palat Ponthus.

La auzul acestor două nume, de Barbiton şi Esclaireau, Montauban tresări. Îi privi cu aviditate, ca şi cum ar fi vrut să-şi graveze în memorie figurile lor. Trecură de Montauban, iar acesta din urmă porni pe urmele lor.

Cei doi vagabonzi îşi continuară drumul, nebănuind că sunt urmăriţi. În timp ce mergeau, discutau, sau mai bine zis Barbiton punea întrebări nemulţumit, iar Esclaireau îi dădea explicaţii care nu păreau să-l mulţumească pe colegul său.

— Alcyndore, iubita noastră regină, ne-a vorbit despre un atac pe care va trebui să-l organizăm împotriva unui senior care va trece pe aici, pe înserat.

Alcyndore mi-a spus că lasă în seama noastră această problemă. Foarte bine, şi pe toţi dracii, trăiască Alcyndore, cea mai frumoasă şi generoasă regină! La urma-urmei, de ce trebuiesc atâtea pregătiri… Pentru mine, afacerea asta este dintre cele mai simple. Mâine seară, ne vom ascunde pe undeva, pe aici.

După ce va trece seniorul cu pricina, vom tăbărî pe el şi-l vom uşura de bijuterii şi bani care oricum îi prisosesc. Dacă nu va trece, atunci vom veni şi poimâine, şi răspoimâine, până când vom reuşi să punem mâna pe el. Asta-i tot, dragă Esclaireau.

— Foarte bine. Dar de ce Alcyndore vrea să scape de acest individ?

— Poate că o deranjează cu ceva.

— Cine dracu mai este şi ăsta?

— Pe cinstea mea dacă ştiu! Dar nici nu încerc să aflu! Răspunse Esclaireau indiferent.

Pentru mine, acest individ îi stă în cale reginei noastre şi din acest motiv trebuie să dispară. Asta-i tot.

— De ce oare nu ne-a spus pur şi simplu:

— Grăbiţi-vă, vă rog, cu individul ăsta.” Atunci am fi pornit la treabă fără prea multe explicaţii, după cum ne este obiceiul. Drace, viaţa noastră doar este în mâinile ei!

— Are ea motivele ei de acţionează astfel. Alcyndore nu face nimic la întâmplare. Şi apoi… poate a considerat că este o ocazie bună pentru noi de-a pune mâna pe-o pradă importantă. Ştii bine că Alcyndore ne simpatizează.

Ajunseră în faţa palatului Ponthus. Tăcură. Se aşezară în faţa gardului şi priviră aleea cu tei la capătul căreia se înălţa palatul seniorial care era învăluit în întuneric. Nu rămaseră prea mult timp în expectativă. Dintr-o privire îşi făcură o imagine asupra locurilor. Se vedea cât de obişnuiţi erau cu astfel de expediţii.

Se întoarseră. Nici nu se uitară înspre Casa Turquand.

— Prea aproape! Declară Esclaireau.

Barbiton încuviinţă printr-o mişcare a capului. Trecură din nou prin faţa Casei Albe care mai bine s-ar fi numit Casa-Neagră, într-atât era de neagră. O fâşie de pământ o despărţea de Casa Turquand. O altă fâşie o separa de casa următoare. În faţa acestei a doua bande de pământ se opriră din nou.

Esclaireau spuse:

— Aici suntem suficient de departe de palatul Ponthus. Aici putem să ne luptăm şi să ţipăm după ajutor cât ne place. Nimeni nu va auzi nimic. Prin urmare, dacă nu-şi va băga dracul coada, ne vom descurca. Ne vom posta aici, ascunşi după această casă. Ce părere ai Barbiton?

— Mi se pare un loc bine ales, consimţi Barbiton. Seniorul ne va descoperi când va simţi pe propria lui piele tăişul cuţitului nostru.

— Un singur lucru nu-mi convine, reluă Esclaireau. Faptul că va fi şi domnişoara cu noi.

— Care domnişoară?

— Ei, cea pe care ne-o va trimite mâine Alcyndore întâia, şi a cărei familie trebuie s-o găsim. Ai şi uitat?

— Să mă ia dracu, dacă n-am uitat! Dar trebuie să ne însoţească şi ea?

— Ştii foarte bine că trebuie să ne însoţească peste tot.

— De data asta poate face o excepţie.

— Dacă află, însă, Alcyndore întâia? Vezi tu, prefer s-o înfrunt pe Alcyndore-fiica şi nu pe Alcyndore-mama, deşi nici Alcyndore-fiica nu este totdeauna o tandră.

Spunând acestea, înfricoşătorul vagabond tremura de frică.

Barbiton spuse:

— Este foarte adevărat că Alcyndore întâia este teribilă! Partea proastă este că ne-a ordonat să avem o grijă deosebită faţă de ea şi chiar să ne punem viaţa în pericol dacă este cazul. Va trebui să avem mare grijă.

— Aşa este, mârâi Esclaireau.

Porniră spre strada Temple. După câţiva paşi, Esclaireau se opri şi, postându-se în faţa lui Barbiton, spuse:

— Este aceeaşi poveste ca cea cu vapoarele cu sare care nu mai sosesc. Ce crezi că transportă aceste vapoare?

— Drace… ai spus chiar tu că transportă sare!

— Sare! Izbucni Esclaireau misterios. Dumnezeule, sare! M-am gândit bine şi Noirville împreună cu armata lui nu pot fi mobilizaţi la Arsenal pentru nişte saci cu sare.

— Ascultă-mă bine, aceste vapoare încărcate cu sare reprezintă o sumă frumuşică de bani!

— Cincizeci de mii de franci! O sută de mii! Dacă vrei, hai să spunem, o sută de mii. Şi tu crezi că pentru o sumă atât de mică, Jean Morin, starostele negustorilor, a început să devină neliniştit şi să se consulte zilnic cu Noirville?

— Ah, drace, să ştii că ai dreptate! Atunci, ce transportă aceste vapoare?

— Ce transportă? Aur, ce altceva! Astăzi dimineaţă, am reuşit să mă apropii de Noirville şi Jean Morin şi am auzit ceea ce spuneau. Ştii despre cât aur este vorba? Aur în valoare de două milioane!

— Două milioane? Sări Barbiton mirat.

— Nu mai puţin.

— Alcyndore ştie acest lucru?

— Drace! Doar ştii că ştie tot!

— Nu ţi-a spus nimic? Întrebă Barbiton.

— O vezi tu pe Alcyndore strigând în mijlocul curţii că sacii de sare conţin aur?

— Ai dreptate! Altfel ne-am fi strâns de gât, în jurul acestor saci!

— Bine a făcut că n-a spus nimic. Dacă ţii la viaţa ta, te sfătuiesc să-ţi ţii gura.

— Nu sunt chiar atât de prost ca să divulg secretul.

— Nu-ţi fie frică. Ştiu să-mi ţin gura. Alcyndore a considerat că trebuie să treacă sub tăcere acest lucru şi în consecinţă n-o voi trăda chiar eu.

X – ALTE ISPRĂVI ALE LUI MONTAUBAN.

Cei doi vagabonzi îşi continuară drumul şi ajunseră în strada Temple, cotiră la stânga şi dispărură în întuneric.

Montauban nu pierdu un cuvinţel din convorbirea celor doi şi fiindcă nu mai spuneau nimic interesant, îi părăsi. În primul moment, gândurile sale se îndreptară spre Primerose.

„Deci Primerose îi va însoţi pe cei doi vagabonzi în expediţia lor criminală, îşi spuse Montauban. Cu ce i-ar putea fi util acest lucru Primerosei! Nu-mi dau seama la ce i-ar servi pentru descoperirea alor săi… Nu înţeleg. Pe de altă parte, înţeleg că este vorba de o înspăimântătoare combinaţie a cărei victimă va fi Primerose. Dumnezeule! Ce? Şi cum? Oricum, li s-a recomandat acestor vagabonzi de temut să aibă mare grijă de viaţa Primerosei şi să vegheze asupra ei. Mai este ceva, însă. Ceva despre care nu-mi pot da seama. Nu pot s-o împiedic să nu se ducă… Oricum, se îndreaptă spre propria ei pierzanie… Cum aş putea s-o împiedic să-şi caute tatăl şi mama? Nu îndrăznesc acest lucru. Va trebui doar să veghez asupra ei şi voi veghea.”

Din nou, se gândi la doamna de Bagnolet şi la sirele de Maubert. Din nou, se gândi că doamna de Bagnolet era cea pe care Esclaireau şi Barbiton o numeau Alcyndore întâia.

Din nou, i se păru absurd ca o regină a vagabonzilor să plănuiască să devină regina Franţei, spunându-şi că

doamna de Bagnolet nu putea fi Alcyndore întâia. Totuşi, Montauban hotărî s-o studieze îndeaproape pe enigmatica doamnă de Bagnolet şi pe şi mai enigmatica sa fiică.

Gândurile sale se îndreptară spre acele vapoare care transportau sare şi aur în valoare de două milioane şi pe care regina Argotului dorea să şi le însuşească. Nu mai auzise vorbindu-se despre aceste vapoare de sare şi deci nu ştia despre ce-i vorba. Nu putea să nu remarce că aceste două milioane corespundeau cu zestrea pe care cavalerul de Maubert se angajase s-o ofere aşa-zisei surori ale sale. Începu să se întrebe dacă acest cavaler de Maubert nu este însăşi Alcyndore, regina Argotului. Apoi, se gândi cum ar putea împiedica acest furt. Montauban mai bine s-ar fi omorât, decât să joace rolul denunţătorului.

În fine gândurile sale se îndreptară spre rege. El ştia foarte bine ce vrea şi ce va face. Ce va face? Era simplu: mâine se va posta pe drumul Corderie şi în momentul în care vagabonzii îl vor lua pe rege în primire, el va tăbărî asupra acestora. Dacă regele nu va trece pe acolo în acea seară, atunci va veni şi în ziua următoare, până ce această afacere va fi clasată.

El îşi spunea că regele îl va recompensa regeşte pe cel ce-i va salva viaţa. Altfel spus, Montauban se gândea că va da marea lovitură cu această aventură. El se baza pe generozitatea binecunoscută a regelui.

Îndreptându-se spre strada Baudrerie, Montauban îşi făcea visuri în care era copleşit de atâtea onoruri regeşti, încât devenea personaj important care îşi permitea să se căsătorească cu aleasa inimii lui, Primerose. Nici o clipă nu-i trecu prin minte că acţiunea lui de-a doua zi urmă să suprime importanţa serviciului adus regelui.

Nu, la acest aspect nu se gândi. Se gândi la un singur lucru: să nu ajungă prea târziu şi să nu reuşească să le dea o lecţie binemeritată celor doi vagabonzi. La aceste lucruri visa în acele momente. În privinţa Primerosei era liniştit, căci se afla în siguranţă la doamna Pimprenelle. În rest,

trebuia să urmeze sfaturile lui Pontalais, totdeauna foarte prudent şi, în cunoştinţă de cauză. Acum, deveni tot mai grăbit şi aproape că o luă la fugă pe străzile pustii şi întunecoase.

Greşea că se grăbea astfel. Ajunse la locuinţa Primerosei, în momentul în care prinţul moştenitor însoţit de cei doi favoriţi ai săi, ieşiră din palatul Tournelles.

Prinţul mergea vesel între cei doi prieteni ai săi care-l încadrau, unul la dreapta şi celălalt la stânga. Prinţul sărbătorea entuziasmat farmecul, graţia şi frumuseţea tinerei în casa căreia dorea să pătrundă printr-un şiretlic. Roncherolles şi Saint-André îl ascultau cu mult interes. Nu pierdeau nici o ocazie pentru a-l ataca pe rivalul lor de Mile, subliniind faptul că lipsea tocmai în acele momente atât de importante.

— Dragii mei prieteni, nu fiţi răi: trebuie să recunoaşteţi că n-aţi vrut ca de Ville să participe la această expediţie, al cărui merit vă revine în totalitate.

Dar de Ville a cărui imagine vroiau s-o ponegrească nu era prea departe.

Se afla în spatele lor şi-i urmărea gelos, mânios, gândind că-i mai bine să-l înjunghie pe prinţ decât acesta să pună mână pe cea pe care o iubea cu pasiune. Întocmai ca Montauban, lui de Ville îi era teamă să nu ajungă prea târziu.

Ajungând în strada Temple, îl recunoscu pe prinţ escortat de cei doi favoriţi ai săi. Se opri în loc şi orice urmă de bucurie îi dispăru de pe chip. Gândindu-se la Roncherolles şi Saint-André el îşi spuse: „Să mă ia dracu! Uitasem complet de aceşti doi indivizi! Ce să fac acum? Ar fi uşor să-l omor pe prinţ. Dar ar fi mai complicat să mă debarasez de cei doi favoriţi, căci nu mă pot servi decât de un braţ! Dacă nu-i omor sunt un om mort: mă vor denunţa regelui. Este un adevărat supliciu… supliciul celor ce-i lichidează pe regi!”

Într-un acces de mânie, îşi scoase braţul din eşarfă şi şi-l agită cu greutate, fără să ţină seama de durerea ce-l cuprinse. Trebuia să privească adevărul în faţă: nu se putea servi încă de braţul rănit. Pe de altă parte, mânuia destul de bine sabia şi cu mâna stângă.

Atunci îşi spuse că ar putea împiedica oribila catastrofă nu prin forţă, ci prin şmecherie. Cum? Nu-şi dădea seama cum. Îşi dădea seama că dacă vroia să acţioneze în vreun fel, trebuia să se alăture prinţului şi nu să stea departe de el.

Fără să se gândească, începu să fugă şi ajunse din urmă micul grup.

— Hei, de Ville! Unde dracu fugi aşa?

— Monseniore, după dumneavoastră fugeam, răspunse de Ville, făcând o plecăciune.

— Ştiai că mă vei găsi aici?

Monseniore, ştiu totdeauna cea ce trebuie să ştiu, mai ales când acest lucru îi este de folos Alteţei Voastre, răspunse de Ville cu răceală.

— Atunci ştii unde merg acum?

— Ştiu că domnii de Saint-André şi Roncherolles, aici prezenţi, au reuşit s-o păcălească pe doamna Agadou şi au pus mâna pe cheia de la casă. Prin urmare, veţi pătrunde în interiorul casei, ca la dumneavoastră acasă. Mai ştiu un lucru pe care aceşti domni nu-l cunosc. Domnule, este inutil să continuaţi.

— De ce? Mârâi prinţul.

— Fiindcă veţi găsi cuibul gol, domnule. Tânăra nu se află acasă la ea.

— Cum de ştii acest lucru? Întrebă Henric, de ce nu m-ai avertizat din timp?

De Ville îşi recăpătă sângele-rece şi se simţea stăpân pe el. Cu mult calm şi fără să ezite el dădu explicaţiile necesare. Povesti cu lux de amănunte cum eşuase în tentativa lui de a o răpi pe Primerose. Spuse adevărul şi numai adevărul, cu mici modificări pe care le consideră el necesare. Astfel, nu spuse că ar fi vrut s-o răpească pe tânără pentru el,

personal. Povesti lucrurile aşa cum se întâmplaseră. Nu căută să atenueze în vreun fel înfrângerea lui sau umilinţa resimţită. Dimpotrivă, din motive personale insistă asupra acestui lucru, destul de dureros pentru amorul său propriu.

Evident, toţi cei prezenţi îl ascultară cu luare aminte.

— Acest vagabond ţi-a spus că-i asigură protecţie iubitei sale? Întrebă prinţul după o scurtă tăcere.

— Da, domnule, minţi cu curaj de Ville.

În întuneric, Henric făcu o grimasă, scăpă o înjurătură printre dinţi şi-şi strânse pumnii. Brusc izbucni:

— Vă felicit, baroane, spuse prinţul batjocoritor. Acest vagabond şi-a bătut joc de tine. A venit să-şi bată joc de tine şi să te ameninţe la tine acasă! În casa ta a reuşit să te facă prizonier! Iar când s-a săturat, a plecat liniştit… Iar tu îl laşi să plece! Tu care eşti căpitanul gărzilor mele! Dumnezeule, mă întreb dacă n-ar fi mai bine să mergi într-o mănăstire şi să-i conduci pe călugări!

De Ville păli la auzul acelei jigniri, dar nici nu clipi. Privindu-şi stăpânul cu ochii strălucitori spuse:

— Monseniore, bravura baronului de Ville nu poate fi pusă sub semnul întrebării de către nimeni. Când eşti curajos, trebuie să ţii piept unor indivizi fie puternici, fie hotărâţi. Nu trebuie să uitaţi că n-ai nici o şansă în faţa unui diavol înarmat şi înzestrat cu o putere infernală care-l face invincibil.

Impresionat, Henric spuse pe un ton mai blând:

— Haide, haide, de Ville, ştii bine că nu mă îndoiesc de curajul tău. Exagerezi însă când vorbeşti de forţa acestui vagabond.

— Monseniore, noi trei n-am fi putut ţine piept acestui vagabond, spuse de Ville mânios. Ei bine! Am rămas ca nişte statui în faţa lui. Mă auziţi, domnule, n-am putut face uz de arme în faţa lui.

— Deci este un adevărat drac împielițat acest vagabond!

— Aşa e, monsenior, nu sunteţi prea departe de adevăr, răspunse de Ville convins.

— Şi tu spui, reluă Henric după o scurtă tăcere, timp în care-şi răsuci vârfurile mustăţii nervos, spui… că este inutil să mergem… acolo unde vroiam să mergem?

— Ah! Este inutil, monseniore, nu veţi găsi pe nimeni în cuib.

— Vagabondul de unde ştia?

— Monseniore, fiţi sigur că este vorba de o şmecherie la mijloc.

Apoi, concluzionă:

— Credeţi-mă, domnule, cel mai bun lucru pe care-l aveţi de făcut este să vă întoarceţi.

Aşa gândeau Henric, Roncherolles şi Saint-André. Henric, descumpănit şi prost dispus, tocmai se pregătea să dea ordin să se întoarcă. De Ville credea că prinţul încă ezită şi vrând să-l convingă, adăugă:

— Cine ştie dacă în faţa uşii nu vom da nas în nas cu diavolul infernului?

Nu fusese prea inspirat, spunând acestea. Henri, ca toţi cei din familia lui, era un om curajos.

— Dumnezeule! Mârâi el. Acest lucru mă face să mă hotărăsc. Vagabond sau diavol, nu mă supăr dacă dau nas în nas cu „logodnicul acestei tinere”…, căci pretinde că este logodnicul ei.

Pronunţase aceste cuvinte scrâşnind din dinţi: „logodnicul acestei tinere…” Gelozia sa se manifestă în tonul cu care pronunţă cuvântul tânără.

— Haide, adăugă el.

Apoi, întorcându-se spre Saint-André şi Roncherolles, spuse zâmbind:

— Să mă ierte Dumnezeu, dar cred că acest individ a reuşit să bage frica în noi!

— Monseniore, aşteptaţi puţin. Dacă intenţionăm să mergem până la capăt…

— Destul, destul, de Ville, îl întrerupse Henric râzând. Este suficient că ai reuşit să ne înfricoşezi.

— Intrăm, monseniore? Întrebă Roncherolles, scoţându-şi cheia din buzunar.

— Dumnezeule, dacă tot am venit până aici, vreau să mă asigur dacă cuibul este pustiu sau nu. Deschide!

Roncherolles, sub impresia temerilor lui de Ville, îi făcu un semn lui Saint-André care aprinse o lumânare.

Nu văzură pe nimeni. Nimic nu părea suspect. Acest lucru le era de ajuns. Saint-André şi Roncherolles se aşezară de-o parte şi de alta a porţii şi amândoi îl invitară cu respect pe prinţ:

— Intraţi, monseniore.

— Am onoarea să vă luminez, adăugă Saint-André.

— Voi închide uşa în urma noastră, adăugă Roncherolles.

În acel moment, o voce răguşită şi aspră spuse:

— Inutil. Aici nu se intră.

În aceeaşi clipă, în pragul porţii apăru un bărbat. Închise poarta, o încuie, îşi puse cheia în buzunar, iar Montauban – căci despre el era vorba – ţâşni între poartă şi grup.

Fiindcă acest tânăr nu părea chiar atât de fioros pe măsura prezentării lui de Ville, grupul se linişti.

— Ah, iată-l pe Montauban! Mârâi Saint-André şi pe neaşteptate, ca un laş, încercă să lovească, adăugând:

— Ei bine! Să crape ca un…

Propoziţia se termină printr-un urlet de durere care ţâşni din gura lui Saint-André.

Saint-André se retrase în urma loviturii primite.

— Puteam să te şi omor, din cauza intenţiei tale de-a lovi mişeleşte, spuse Montauban. Prefer însă să te însemn.

Cavalerul nostru se aşează în faţa porţii, îşi agită arma prin aer şi pe un ton insolent, spuse:

— Hoţilor de femei!

— Mizerabil fanfaron, tună Roncherolles exasperat şi în acelaşi timp fandă.

— Voi para şi această lovitură, strigă Montauban cu vocea sa ca de fanfară şi într-adevăr o pară. Fii liniştit, că voi riposta în continuare. Trebuie să-l las pe prietenul tău să-şi

tragă sufletul şi să-ţi vină în ajutor… Nici tu nu eşti sigur pe tine, fiindcă şi tu acţionezi ca un trădător!

Ca şi cum atâta ar fi aşteptat, Saint-André, îşi şterse obrazul plin de sânge şi strigă:

— Jos cu insolenţii!

— Moarte vagabonzilor! Urlă Roncherolles.

— Foarte bine, două săbii oarecare împotriva săbiei mele de adevărat gentilom, nu-i prea mult!

Cei doi favoriţi ai prinţului începură să se neliniştească, văzând uşurinţa cu care se lupta Montauban. Era un lucru atât de evident, încât prinţul strigă:

— Dumnezeule, fiţi atenţi, prieteni!

— Nu vă fie frică! Îi sfătui Montauban. Ăştia doi, care nici măcar n-au habar să mânuiască săbiile, vor plăti pentru impertinenţa lor. Pentru moment, mă mulţumesc doar să parez. Hei! De Ville, nu vii şi tu puţin să tricotezi cu acul tău?

De Ville răspunse prin mârâituri confuze, injurii distincte şi printr-o serie de înjurături îngrozitoare, dar fără să se mişte din locul lui. Montauban se adresă prinţului, care începu să-şi spună că baronul nu se înşelase asupra forţei diabolice a cavalerului.

— Şi dumneavoastră de colo? Da, dumneavoastră, domnule monsenior, care staţi deoparte… Nu vreţi să-i ajutaţi pe cei doi lachei ai voştri?

— Monseniore, monseniore, să nu vă puneţi cu acest vagabond! Un vagabond, domnule!

— Ai dreptate! Răspunse Henric, aşezându-şi sabia în teacă.

— De altfel, nu este vorba despre un bărbat, ci despre un diavol în persoană, răspunse de Ville cu un oftat. Am învăţat pe pielea mea că nu te poţi pune cu diavolul şi asta vor învăţa şi Roncherolles şi Saint-André.

Montauban se întoarse spre Saint-André şi Roncherolles şi spuse:

— Acum sunt al vostru; hai să terminăm cu toată povestea asta!

Apoi, Montauban porni la atac. De la prima încrucişare de săbii, Roncherolles făcu un salt înapoi, scoţând un urlet de durere: fusese lovit în obraz, întocmai ca Saint-André şi de Ville, şi faţa i se umplu de sânge.

— Nu-i nimic, acum v-am însemnat pe vecie pe toţi trei, spuse Montauban.

Spunând acestea, îşi întinse braţul într-un gest fulgerător. Saint-André scoase un geamăt şi căzu pe spate, lovit drept în mijlocul pieptului. Roncherolles se pomeni singur în faţa lui Montauban. Îşi dădu seama că este un om pierdut, dar nu se dădu bătut cu una, cu două, făcând faţă viteazului cavaler.

Din nou, Roncherolles scoase un ţipăt, se dădu câţiva paşi înapoi şi lăsă sabia să-i cadă: braţul drept îi fusese străpuns.

Văzându-şi adversarul rănit şi dezarmat, Montauban îşi puse sabia în teacă şi se îndreptă spre prinţ.

Roncherolles, însă, nu era complet dezarmat; mâna stângă şi-o ţinea crispată pe pumnal. Deodată se ridică în faţa cavalerului, ridică braţul şi cu un gest fulgerător lovi, strigând:

— Să crapi, diavol ce eşti!

Din nefericire pentru el, Montauban nu era chiar atât de naiv. Învăţase şi el câte ceva despre loialitatea celor doi adversari. Astfel pus în gardă, cavalerul nostru văzu pumnalul care se îndrepta asupra lui. Nu căută să-l evite, dar ridică mâna.

Mâna lui Roncherolles, prinsă din zbor, se opri la jumătatea drumului, în mâna ca de fier a puternicului Montauban. În zadar, Roncherolles spumegând, scrâşnind din dinţi, contorsionându-se ca un vierme, încerca să scape din strânsoarea adversarului. Montauban nu-i dădea drumul. Nu numai că nu-i dădea drumul, dar strânsoarea lui devenea din ce în ce mai dureroasă.

Prinţul împreună cu de Ville, martorii acestei lupte silenţioase, auziră un pârâit sinistru ca de oase rupte; degetele lui Roncherolles prinse între mânerul pumnalului şi pumnul de fier al lui Montauban se rupseseră rând pe rând.

Un geamăt surd se auzi de pe buzele crispate ale lui Roncherolles. Nu mai putu să reziste, cedând irezistibilei strânsori. Braţul se ridică încetişor, pumnul se întoarse, iar vârful pumnalului odihnea acum pe pieptul lui Roncherolles care gâfâia. Roncherolles căzu ca o masă inertă. Cu propria lui mână îşi implântase pumnalul până la plăsele, în umăr.

— Nu vroiam să-l omor! Repetă Montauban cu o voce inexpresivă.

Apoi, se îndreptă spre prinţ.

— Pleacă de aici, hoţule, îi spuse el cu duritate.

— Mizerabile! Răcni Henric ridicându-se. Ştii cu cine vorbeşti?

— Vorbesc cu un hoţ, care în modul cel mai laş şi mârşav a vrut să pătrundă în locuinţa unei tinere ca s-o dezonoreze.

— Sacrilegiu! Călăul! Tortura! Urlă Henri.

Montauban îşi scoase pumnalul din teacă. Se apropie de el şi cu o voce înspăimântătoare, spuse:

— Pleacă! Sau dacă nu, îţi jur că-ţi voi implânta lama acestui cuţit în inimă!

Cei doi bărbaţi aproape că se atingeau. Amândoi aveau feţele livide, convulsionate, înspăimântătoare. Henric îi aruncă lui Montauban o privire ameninţătoare, în ochii acestuia din urmă văzu o asemenea hotărâre, încât îşi dădu seama că viaţa lui depinde de rapiditatea cu care se va hotărî să părăsească acele locuri.

Poate că prinţul ar mai fi ezitat, dacă de Ville nu l-ar fi prins de braţ, spunându-i:

— Pentru Dumnezeu, monseniore, nu mai staţi aici. Veniţi cu mine. V-am spus că este un diavol. Este diavolul în persoană care a căzut direct din iad ca să nu ne lase în pace.

Henric, care nu căuta decât un pretext onorabil pentru a bate în retragere, se retrase. Plecară amândoi, lăsându-i pe Saint-André şi Roncherolles leşinaţi sau poate chiar morţi. Puţin mai departe prinţul se opri şi strigă în întuneric:

— Te voi găsi eu! Nu vei scăpa de călău!

— Până atunci, vă rog să spălaţi putina, domnule monsenior, îi răspunse vocea cavalerului.

Montauban rămase cu urechile ciulite. Când cei doi se îndepărtaseră în întuneric, Hoël îşi aşează pumnalul în teacă, spunând:

— Mă îndoiesc că vor reveni prea curând aici.

Începu să râdă încetişor, iar mânia îi dispăru ca prin minune. Se îndreptă spre corpurile imobile ale lui Roncherolles şi Saint-André. Se întoarse, le răsuci, le palpă, întocmai ca un chirurg experimentat. Apoi se ridică, spunând satisfăcut:

— Într-o lună se vor reface amândoi. Mi-ar fi părut rău să-i omor. La urma-urmei nu sunt ei cei mai vinovaţi.

Mai rămase o clipă, gânditor, uitându-se pe unde plecase prinţul.

Oare la ce se gândea? Nu trecu mult şi spuse cu voce tare:

— Este fiul regelui Franţei, cel care într-o bună zi va deveni el însuşi rege! Poate că am mers cam departe, totuşi!

În acel moment, o voce puternică răcni în urechea cavalerului:

— Drace, bine că v-aţi dat seama acum!

Montauban se întoarse şi fără să manifeste nici cea mai mică surpriză, spuse:

— Ia te uită! Domnul Pontalais. De unde aţi ieşit?

— Din această gaură neagră în care stau de unsprezece ore, domnule.

— De unsprezece ore? Dumnezeule, dar pentru ce?

— Vroiam să văd ce se va întâmpla în faţa locuinţei domnişoarei Primerose.

— Şi aţi văzut, domnule de Pontalais? Sunteţi satisfăcut?

— Domnule, mie îmi plac nemaipomenit spectacolele. Din nefericire, sunt un trubadur care dă spectacole altora. În schimb, eu nu asist niciodată la spectacole. În seara astă, mi s-a oferit şi mie o ocazie nemaipomenită să asist la un spectacol mai puţin banal, ai cărui actori erau toţi persoane de vază. Dumnezeule, n-am vrut să pierd o asemenea ocazie. Mai ales că spectacolul era gratuit.

— Dacă s-ar fi întâmplat ceva rău, mi-aţi fi venit în ajutor? Aşa cum aţi făcut zilele trecute?

Pontalais rămase o clipă descumpănit, apoi ezită asupra răspunsului pe care trebuia să-l dea. Supărându-se brusc, izbucni:

— Drept cine mă luaţi? Să ştiţi că sunt un bun creştin. Îl puteţi întreba şi pe domnul René Benoât preotul parohiei Saint-Eustache şi veţi vedea că vă va spune… Dacă văd un câine care este pe punctul de-a se îneca, îi întind o mână de ajutor. Credeţi că n-aş face la fel pentru un creştin ca voi? Căci bănuiesc că şi dumneavoastră sunteţi un creştin ca şi mine.

— Într-adevăr sunt, domnule Pontalais, sunt creştin. Vă mulţumesc că aţi răspuns întrebării mele.

— N-aveţi de ce, domnule. Nu vă supăraţi, dar eu mă voi retrage, căci mor de somn.

— Acum că am aflat ce doream să aflu, puteţi să plecaţi domnule Pontalais, spuse Montauban cu blândeţe. Înainte de a pleca, aş vrea să vă strâng mâna. Îi întinse mâna, zâmbind, iar Pontalais strânse această mâna cu putere, făcând o plecăciune:

— Domnule, credeţi-mă că eu sunt cel onorat.

Fără să mai adauge vreun cuvânt, plecă agitându-şi mâinile.

Montauban îl urmări cu privirea, iar apoi bătu într-un fel anume la poarta hanului. Uşa se deschise şi intră imediat.

În acest timp, Pontalais se îndrepta în direcţia podurilor şi gândea astfel: „De ce oare regina Argotului doreşte ca cea mai pură fiinţă, domnişoara Primerose, să ia legătura cu

persoana cea mai mârşavă din regat? Este evident că în felul acesta vrea să-l atace pe Noirville. Dacă aş întreba-o pe Alcyndore întâia, îşi spuse el. Dacă tot m-am angajat pe acest drum, ce mi s-ar mai putea întâmpla… O clipă, până acum l-am atacat pe Noirville, pe Guise, pe prinţ, dar nu şi pe Alcyndore… Dar Alcyndore, în special mama, mi se pare cea mai de temut dintre toţi. Dacă m-ar ameninţa, ar trebui să mă ascund în gaură de şarpe. Dacă mă voi lovi de Alcyndore-mama, am încurcat-o. Trebuie să mă mai gândesc!”

Apoi, concluzionă: „Să aşteptăm. Nu mă grăbesc… Mai ales că nu o voi pierde din vedere pe această copilă. Va veni vremea când îmi voi da seama de ceea ce se întâmplă.”

Spunând acestea, Pontalais mări pasul şi ajunse acasă.

Nu uită decât un lucru: ziua în care îşi va da seama de ceea ce se întâmplă, s-ar putea să fie prea târziu pentru a o mai salva pe Primerose, de soarta căreia se interesa în mod deosebit.

XI – O LOVITURĂ RATATĂ.

A doua zi dimineaţă, Primerose plecă de la doamna Pimprenelle şi se duse acasă. Nu stătu prea mult timp. După câteva clipe, plecă din nou, pe strada Saint-Catherine, la palatul doamnei de Bagnolet, unde rămase destul de mult. Când ieşi, era îmbrăcată în costum bărbătesc, întocmai ca cel purtat de Alcyndore. Înfăşurată într-o mantie care o ascundea cu totul, nimeni n-ar fi bănuit că este vorba despre o femeie.

De data aceasta nu mai era singură: Eustache Coppegorge o însoţea.

Montauban plecă şi el în urmărirea celor doi şi nu-i părăsi decât la înapoiere la palatul de Bagnolet.

La căderea nopţii, plecă spre drumul Corderie. Fiindcă ştia deja ascunzătoarea lui Esclaireau şi Barbiton, Montauban evită să se apropie de Casa Albă. Se aşeză pe terenul viran de vizavi de unde putea să ţâşnească la momentul potrivit.

După multe ore de aşteptare, răufăcătorii începură să-şi piardă răbdarea şi să meargă pe mijlocul drumului pentru a vedea ce se întâmplă. Montauban îi numără.

Erau doisprezece în total, inclusiv Esclaireau şi Barbiton. De altfel, erau treisprezece, dacă-l număra şi pe tânărul cavaler, care nu era altul decât Primerose.

Montauban plecă din nou în urmărirea răufăcătorilor.

În strada Temple, Esclaireau dădu un ordin scurt.

Zece din cei prezenţi plecară, rămânând doar Barbiton şi Primerose. Cu tot respectul cuvenit, Esclaireau i se adresa lui Primerose. Montauban auzi exact ceea ce-i spunea:

— Domnule, acum vă vom conduce la dumneavoastră acasă. Veniţi după noi şi nu vă fie frică, căci răspundem de viaţa voastră.

Primerose răspunse printr-o lejeră mişcare a capului şi-l urmă ascultătoare.

În spatele ei, fără să bănuiască măcar, venea Montauban pregătit să intervină la nevoie. Hoël îşi dădea seama că Primerose era în siguranţă cu însoţitorii ei. Grija cu care o înconjurau indica clar că tânăra trebuia predată în bune condiţii.

O conduseră pe strada Saint-Catherine, la doamna de Bagnolet. Ajunşi aici, cu o adâncă plecăciune, spuseră:

— Domnule, aţi ajuns la destinaţie, spuse Esclaireau.

— Vă mulţumesc pentru atenţia acordată.

Spunând acestea, se scotoci prin buzunare şi le întinse câteva piese de aur. Spre marea ei mirare, cei doi o refuzară.

— Am fost deja plătiţi, spuseră ei. Căpitanul Coppe s-ar supăra dacă am accepta ceva de dumneavoastră.

— Luaţi-i, vă rog, insistă cu bunătate Primerose. Vi-i dau ca să beţi în sănătatea mea.

— Dacă ne daţi ca să bem în sănătatea dumneavoastră, atunci nu vă putem refuza, spuse Esclaireau cu o amabilitate sinistră.

Uşa se deschise. Primerose intră, spunându-le:

— Pe mâine. Aşa cum am hotărât deja.

Se îndepărtă, angajându-se pe strada Thorigny.

Montauban, care nu pierduse un cuvânt din conversaţia acestora, îi urmări în continuare. Nu fiindcă ar fi vrut să-i urmărească, ci fiindcă pe aici trebuia să meargă şi el. Răufăcătorii se îndreptară spre o cafenea ale cărei lumini răzbăteau prin geamurile prăfuite. Intrară liniştiţi.

Era întuneric deja, deşi nu era mai mult de ora şapte: era în primele zile ale lunii noiembrie când noaptea se lasă foarte repede. Montauban se opri în faţa cafenelei. O clipă ezită, întrebându-se dacă este bine să intre sau nu. Apoi, îşi spuse: „La ce bun? Ce aş putea să mai aflu în plus? O noapte de somn după noaptea albă pe care am petrecut-o ieri, nu mi-ar strica. Mă duc să mă culc, căci Primerose este în siguranţă.”

Montauban mări pasul, îndreptându-se spre han.

XII – O LOVITURĂ REUŞITĂ.

Dacă Montauban i-ar fi urmărit în continuare, ar fi văzut că răufăcătorii, după ce ieşiră din cafenea se postară în faţa palatului doamnei de Bagnolet.

Prezenţa celor doi răufăcători, la o asemenea oră, la doamna de Bagnolet era cât se poate de semnificativă.

Montauban simţea nevoia să se odihnească şi urcă în apartamentul său.

Esclaireau şi Barbiton intrară în casă conduşi de către Eustache care le spuse doar atât:

— Veniţi după mine, căci Alcyndore vă aşteaptă împreună cu Choppin.

Doamna de Bagnolet stătea într-un fotoliu. În faţa ei, în picioare, lângă un sfeşnic care lumina puternic se afla fiica ei îmbrăcată în costum bărbătesc. Lângă Jean de Maubert stătea Choppin: cel ce se îndrăgostise de Alcyndore. Purta un costum asemănător costumului Alcyndorei. Aceeaşi linie, aceeaşi culoare. Amândoi aveau acelaşi arme şi purtau aceleaşi bijuterii. În plus, aveau aceeaşi mustaţă întoarsă şi acelaşi păr blond.

Numai că la Choppin acel păr blond era o perucă, o adevărată capodoperă.

La fel fardaţi, aranjaţi şi îmbrăcaţi, această asemănare între Jean de Maubert şi Choppin devenea surprinzătoare. Fără exagerare, se putea crede că erau doi Jean de Maubert, într-atât de mare era asemănarea dintre cei doi.

În momentul în care Esclaireau şi Barbiton pătrunseră în încăpere, doamna de Bagnolet îi studie cu mare atenţie pe cei doi bărbaţi întorcându-i pe toate părţile.

— Asemănarea este perfectă, spuse ea satisfăcută. Noi care ştim, nu ne putem înşela. Şi…

— Fiţi liniştită doamnă, o asigură Choppin imitând vocea lui Jean de Maubert. Nimeni nu va descoperi şmecheria.

Experienţa fiind încheiată, Alcyndore luă cuvântul şi pe un ton de comandă spuse:

— Şi oamenii voştri?

— Sunt gata.

— Ştiţi ce aveţi de făcut? Aţi înţeles?

— Am înţeles.

— Esclaireau, omul pe care va trebui să-l loveşti, va fi cel în faţa căruia mă voi posta eu. Te vei ocupa numai de el. Să nu-l răneşti prea tare.

— Fiţi liniştită, nu-l voi şifona prea tare, promise Esclaireau.

— Atunci, la drum.

Ieşiră toţi, lăsând-o singură pe doamna de Bagnolet.

În vestibul, unde stăteau puternicii lachei ai castelului de Bagnolet, Alcyndore se mai opri o clipă pentru a da ultimele instrucţiuni lui Choppin care nu trebuia să facă parte din acea expediţie.

Ieşiră din casă, conduşi de către Eustache care după ce închise bine porţile, se întoarse şi fluieră după Choppin cu care începu o interminabilă partidă de cărţi.

Ajunşi în stradă, un vagabond răsări ca din pământ şi adresându-i-se Alcyndorei spuse încet:

— Încă n-au ieşit.

Alcyndore îi mulţumi cu o uşoară mişcare a capului şi-i aruncă o monedă de aur pe care vagabondul o prinse din zbor. Apoi dispăru în întuneric.

Alcyndore, înfăşurată toată în pelerină, îi urma îndeaproape pe Esclaireau şi Barbiton. Pe măsură ce înaintau în calea lor apărură vreo doisprezece vagabonzi atunci când se aşteptau mai puţin. Toţi repetară aceeaşi frază pe care o pronunţase şi primul, şi toţi dispăreau în întuneric ca şi el.

Cei doi vagabonzi se opriră în faţa intrării în strada Paradis, în faţa unei case adormite, ca toate celelalte. Bătură la poartă într-un anume fel şi aceasta se întredeschise.

Intrară. Ca nişte buni cunoscători ai acelor locuri, ei porniră pe o alee îngustă, întunecoasă, rău mirositoare, la capătul căreia se aflau nişte scări care duceau la o pivniţă spaţioasă. În jurul meselor şi halbelor de bere stăteau feţe palide sub fard şi de cea mai proastă categorie, bărbaţi cu ochi înflăcăraţi, cu boturi de lupi înfometaţi şi vagabonzi de cea mai joasă speţă.

Alcyndore rămase doar câteva clipe în acea pivniţă; doar cât să dea patronului localului câteva monede de aur pentru a-i cinsti pe cei prezenţi care primiră vestea cu strigăte de bucurie şi mulţumire.

La un semn al lui Esclaireau se ridicară vreo doisprezece tineri. Alcyndore le înmâna acestora o pungă doldora spunând în chip de scuză:

— Voi fi obligat să dau în voi. Poate că voi avea mâna destul de grea şi vă voi lovi mai tare decât ar trebui. Aşa că vreau să vă despăgubesc pentru ceea ce veţi fi nevoiţi să suportaţi.

Auzind acestea, unul din cei doisprezece coloşi, mârâi ceva în chip de mulţumire:

— Acceptăm cu dragă inimă ceea ce Alcyndore ne acordă cu atâta generozitate. Alcyndore să ne tăbăcească pielea cât o vrea, căci îi aparţinem trup şi suflet.

— Trăiască Alcyndore! Urlară ceilalţi entuziasmaţi.

— Dumnezeu să vă aibă în pază!

Esclaireau şi Barbiton o urmară pe Alcyndore. Ceilalţi zece îi urmară şi ei. Ajunseră toţi în strada Paradis, în faţa porţii cafenelei.

— Să mergem! Porunci Alcyndore.

Porniră doi, câte doi, până la colţul străzii Sainte-Catherine. Se ascunseră atât de bine, încât când Alcyndore trecu din nou pe acolo îi căută din priviri fără să-i descopere însă. Ea ştia bine că sunt pe undeva pe acolo şi plecă liniştită. Se opri puţin mai departe şi se adăposti lângă cei doi oameni care o aşteptau. În strada Vieille-du-Temple, pe lângă palatul Savigny, existau doi vagabonzi bine ascunşi.

Spre ora unsprezece, poarta palatului se deschise. Prinţul Henri împreună cu François de Lorraine, conte d'Aumale, ieşiră, continuându-şi o conversaţie începută în interior.

— Ar fi timpul să terminăm o dată, spunea Henric cu o voce în care vibra furia. Ieri seară, nu mai departe decât ieri seară am fost insultat şi ameninţat de acest vagabond pe nume Montauban. Acest nemernic, care-l rănise deja pe de Ville şi-i scosese din uz pe Roncherolles şi Saint-André care, o lună cel puţin, vor trebui să stea la pat. În dimineaţa asta am fost să depun o plângere la rege. Ştii ce mi-a răspuns? Că Noirville are treabă în altă parte şi trebuie aşteptat. Ştim prea bine cu ce se ocupă Noirville: aşteaptă acele milioane, destinate fratelui meu. Pe toţi dracii, asta nu mai poate dura!

— Ei, monseniore, asta-i greşeala voastră, spuse d'Aumale brusc. Aveţi prieteni care sunt gata să-şi rişte pielea pentru voi. Nu aşteaptă decât un cuvânt din partea voastră. Nimeni nu vă poate smulge aceste vorbe. Luaţi seama, monseniore, când vă veţi hotărî, va fi prea târziu.

— Nu, spuse hotărât prinţul. Aceste cuvinte pe care le aşteptaţi din partea mea le spun chiar acum. Du-te şi vorbeşte cu prietenii tăi. Acţionează. Am încredere în tine.

— Este bine, monseniore, spuse d'Aumale reprimându-şi un zâmbet mulţumit. Fiindcă v-aţi hotărât, în sfârşit, să-mi daţi acest ordin, lucrurile se vor petrece foarte bine. Când credeţi că aş putea să vi-l prezint pe domnul Jean de Maubert?

— Când doreşti.

— Atunci mâine, se grăbi să spună contele.

— Deci vrei să te căsătoreşti? Spuse brusc Henri.

— Aşa sper şi eu, monseniore.

— Este tânără şi frumoasă viitoarea ta soţie?

— Nu ştiu exact. Are în jur de 18 sau 19 ani. Se spune că este foarte frumoasă şi cred că aşa este. Monseniore, nu o cunosc şi n-am avut ocazia s-o văd. În plus, zestrea ei este egală cu două milioane în aur.

— Două milioane în aur! Exclamă Henric mirat.

— Fără să mai pun la socoteală pământurile în valoare de un milion, adăugă d'Aumale detaşat.

— Nu mi-ai spus cum o cheamă pe viitoarea ta soţie.

— Este fiica doamnei de Bagnolet, pe pământurile căreia deseori vă plimbaţi. Este sora domnului de Maubert care o înzestrează şi el regeşte.

— Înţeleg că eşti prieten cu acest tânăr. Spui că el o înzestrează pe sora lui?

— Da, monseniore.

— Se sacrifică în aşa măsură pentru sora lui?

— Nu, monseniore. Fiţi sigur că unchiul meu, cardinalul, s-a informat asupra acestei probleme. Dacă-i va da trei milioane surorii lui, cavalerul de Maubert nu dă nici un sfert din averea lui.

— Este extraordinar! Spuse Henric uimit. Dumnezeule, tare aş vrea să-l cunosc pe acest cavaler care este un adevărat bogătaş pe lângă noi!

— Aşa este! Confirmă François.

Porniră la drum. Deodată, fără să-şi dea seama, în faţa lor răsări un grup de diavoli ameninţători care parcă ieşiră din pământ.

Unul dintre ei spuse pe un ton insolent:

— Daţi-mi punga, vă rog.

— Grăbiţi-vă dacă nu vreţi să păţiţi ceva, adăugă Barbiton ameninţător.

— La naiba, vagabonzilor! Spuse D'Aumale aşezându-se în faţa prinţului.

Vagabonzii îşi luară poziţii de luptă, zbierând:

— La luptă!

— La luptă! Vociferară şi ceilalţi cu săbiile în mână.

Dintr-o dată loviturile începură să plouă asupra celor doi recalcitranţi. Prinţul şi contele credeau că doar pungile lor erau vizate. Oricât de umiliţi s-ar fi simţit, era mai înţelept să renunţe la bani. Văzând mânia agresorilor, înţeleseră că afacerea devenea din ce în ce mai delicată; acum propriile lor vieţi erau în joc.

Cel puţin aceasta era impresia pe care vroia să le-o dea Esclaireau care urma cu stricteţe instrucţiunile Alcyndorei. După toate aparenţele, constată cu satisfacţie că reuşiseră.

Acea luptă inegală continuă o vreme. Loviturile continuau să plouă asupra celor doi prinţi.

Situaţia era teribilă. Era clar că nu mai putea dura mult timp. În final, urmau să se dea bătuţi datorită oboselii şi numărului agresorilor. Aveau o singură şansă de scăpare: să-şi divulge identităţile.

— Mizerabililor! Răcni d'Aumale ştiţi cu cine aveţi de-a face?

— Bun, mârâi Esclaireau. Acum ne va spune că este regele!

— Regele, nu, doar prinţul moştenitor! În genunchi, în genunchi în faţa unui fiu al Franţei!

Un hohot de râs izbucni la auzul acestor cuvinte.

— Ce vă spuneam eu! Exclamă Esclaireau… Prinţ moştenitor sau fiul regelui Franţei, punem noi mâna pe tine!

Henric şi François înţeleseră că nu vor reuşi să-i convingă. Nu mai spuseră nimic, dar mânia clocotea în ei. Amândoi

gândiră acelaşi lucru, în acelaşi timp, iar d'Aumale spuse:

— Dumnezeule! Ce ruşine să murim asasinaţi de aceşti nemernici!

Lupta continua feroce, dar fără vreun rezultat anume. Henric şi d'Aumale, orbi de mânie, se apărau cu disperare. Erau la capătul puterilor. Hainele lor erau fâşii, fâşii. Sângele curgea pe mâinile lor, dându-şi seama că nu vor mai rezista mult timp. De data asta erau pierduţi.

Se produse, însă, un miracol.

Alcyndore, care urmărea de departe fazele luptei, consideră că venise momentul să intervină. Ea le făcu un semn imperios celor doi bărbaţi care o însoţeau şi strigă:

— Hei! Aici are loc un asasinat! Aşteptaţi puţin să vedeţi ce înseamnă o mână de fier!

Aceşti doi bărbaţi – doi coloşi, îmbrăcaţi şi echipaţi ca valeţii de familie bună – o lăsară să ia un mic avans şi săriră şi ei în luptă, strigând:

— Ţineţi-vă bine! Vin forţe noi!

Aceste trei voci care parcă veneau din cer, îi galvanizară pe Henric şi pe conte. Cu stupoare şi uimire, ei văzură cum îşi face apariţia un tânăr bine îmbrăcat şi aparent plăpând, pe care d'Aumale îl recunoscu imediat. Acest tânăr aparent plăpând se năpusti asupra bandei de asasini.

Lovind, tăind, ameninţând din primul moment, Alcyndore doborî patru coloşi. În timp ce se lupta, Alcyndore scotea acel strigăt de luptă caracteristic:

— Maubert! Maubert!

Ea intră în grămadă, doborând tot ce-i stătea în cale.

Ajunse în faţa prinţului care tocmai gândea: „Dumnezeule! Ce pui de leu! Ce lovituri! Şi este însuşi Maubert cel bogat!”

Asta fu tot ce putu să vadă şi să audă. În aceeaşi clipă, simţi o lovitură în umăr, urmată de o lovitură puternică la cap. Apoi leşină.

Esclaireau, jucând perfect rolul pe care i-l încredinţase stăpâna lui, îi administra prinţului o lovitură de pumn năprasnică.

Misiunea oamenilor Alcyndorei se terminase.

Prefăcându-se că au intrat în panică, ei îşi luară tălpăşiţa, părăsindu-şi câţiva colegi care stăteau nemişcaţi, întocmai ca nişte cadavre.

Alcyndore şi d'Aumale rămaseră stăpânii câmpului de bătaie.

XIII – O IDEE NEAŞTEPTATA A DOAMNEI DE BAGNOLET.

Abia în acel moment, se prefăcu Alcyndore că-l recunoaşte pe conte.

— Ei domnule, dumneavoastră eraţi! Strigă ea sincer mirată. Dumnezeule mare, ce noroc că v-am ieşit în cale ca să vă salvez.

— De fapt, mie mi-a surâs norocul, căci altfel la ora actuală eram un om mort! Răspunse d'Aumale foarte emoţionat. Haideţi să vedem ce se întâmplă cu monseniorul.

Se îndreptară spre prinţ care nu mai dădea nici un semn de viaţă. Alcyndore îl urmă, spunând ceva ca pentru ea, dar suficient de tare pentru a fi auzită:

— Monseniorul! Care monsenior? Prinţul! Ei, drace, mizerabilii ăştia l-or fi omorât pe prinţ?

— Iată cauza leşinului său, spuse Alcyndore, arătând spre gâtul lovit al prinţului. A fost doborât datorită unei puternice lovituri de maestru. Putea să şi moară din această lovitură. Bine că doar a leşinat.

— Ce vom face acum? Şopti d'Aumale încurcat. Dacă se agravează starea lui? Dacă va muri din lipsă de îngrijire? Adevărul este că acum trebuia să fiu la oaste! În loc să fiu acolo, eram cu el, împotriva voinţei regelui! Dacă se întâmplă ceva rău, sper să nu fiu bănuit! Sper să nu mă acuze nimeni, dar oricum să-l ia dracu pe nemernicul care l-a lovit pe prinţ…

Alcyndore îşi chemă valeţii care stăteau prin apropiere şi le porunci:

— Luaţi-l pe prinţ… Dar cu grijă… vedeţi că este rănit. Duce-ţi-l acasă.

Cei doi coloşi se apropiară, îl ridicară pe prinţ fără nici un fel de efort şi plecară imediat.

Alcyndore îl luă pe d'Aumale de braţ şi plecară împreună. Când erau suficient de departe, morţii şi răniţii se ridicară şi se îndreptară spre strada Poulies. În acest timp, Alcyndore spunea:

— Veniţi, domnule conte, uitaţi că stau aici aproape?

— Chiar aşa! Aproape că uitasem, spuse d'Aumale care-şi regăsi sângele-rece. Vedeţi dumneavoastră, gândul că aş putea fi suspectat pentru o afacere atât de delicată, m-a făcut să-mi pierd capul.

— Înţeleg. Liniştiţi-vă, domnule conte, căci nu se va întâmpla nimic. Mama mea, care nu se culcă niciodată până nu mă vede acasă, îi va acorda primul ajutor. Într-un sfert de oră, prinţul îşi va reveni. Dacă doreşte, va putea să meargă acasă, iar eu voi avea onoarea să-l escortez până acasă. Dacă nu se simte prea bine, poate să-şi petreacă noaptea şi la mine. Aş fi onorat!

— M-aţi salvat! Strigă d'Aumale entuziasmat. Domnule Maubert n-am să uit niciodată gestul dumneavoastră. Dacă din nefericire, nu ne vom înrudi, eu vă voi fi recunoscător până la moarte!

— Ah! Ca toţi oamenii aleşi, dumneavoastră exageraţi importanţa serviciului pe care vi l-am făcut.

Apoi cu un aer maliţios:

— Apropo de fraţi, mă faceţi să mă gândesc la un lucru: dacă aş trezi-o pe sora mea, pretextând că trebuie s-o ajute pe mama în îngrijirea rănitului.

— Ideea este nemaipomenită!

— Ei bine, o voi chema pe sora mea, hotărî bucuroasă Alcyndore. Mi-a venit o altă idee: eu mă voi eclipsa discret pentru ca să rămâneţi singur cu ea şi să vă daţi seama dacă vă place sau nu.

— Sunteţi cel mai plăcut om pe care l-am întâlnit vreodată! Proclamă d'Aumale, strângu-i mâna cu forţă. Şi cel mai dur! Ce lovituri aţi putut să le administraţi acelor nemernici!

Câtă forţă, câtă măiestrie, câtă agilitate! Este nemaipomenit ca un om atât de delicat ca dumneavoastră să posede atâta vigoare! Ştiţi că m-aş gândi bine înainte de a-mi încrucişa sabia cu dumneavoastră.

Ajunseră în faţa casei. Alcyndore îşi scoase cheia şi deschise. Intrară. În timp ce se aflau în vestibul, doamna de Bagnolet apăru, spunând înfricoşată:

— Ah, Dumnezeule! I s-a întâmplat ceva lui Jean?

— Nu, mamă, o asigură Alcyndore. V-am adus doi domni pe care am avut şansa să-i smulg din mâinile vagabonzilor. Din păcate, unu! Din aceşti domni este rănit.

După ce răspunse cu o uşoară mişcare a capului salutului respectuos al contelui d'Aumale, doamna de Bagnolet se grăbi să dea câteva porunci, fără să bănuiască despre ce ilustru personaj era vorba.

Rănitul fu transportat într-un iatac în care ardeau patru lumânări roz şi care parfumau încăperea cu un miros deosebit de suav. Fu depus pe un divan acoperit cu blănuri scumpe şi cu perniţe de mătase, viu colorate.

În timp ce doamna de Bagnolet scotocea prin dulapul cu medicamente, d'Aumale, puţin ameţit de luxul ce-l înconjura, îi şopti Alcyndorei:

— Ce, aceasta-i mama dumneavoastră? Atât de tânără şi graţioasă, spuse admirativ d'Aumale. Mă întreb dacă nu cumva este o glumă şi nu este chiar dânsa cea cu care urmează să mă căsătoresc.

— Şi dacă ar fi ea, ce-aţi avea de spus? Întrebă Alcyndore cu un imperceptibil zâmbet ironic.

— Aş spune că este cea mai minunată femeie! Spuse d'Aumale.

— Ei bine, ea este mama mea, spuse Alcyndore. Aşa cum o vedeţi, are treizeci şi cinci de ani bătuţi pe muchie. Vă rog să nu-i spuneţi că v-am divulgat vârsta. Este o persoană deosebit de cochetă şi nu mi-ar ierta-o niciodată.

— Deci este adevărat? Chiar dânsa este mama dumneavoastră? Insistă d'Aumale neîncrezător.

— Este mama mea, repetă Alcyndore cu putere. Fiţi pe pace, domnule conte, dar când o veţi vedea pe sora mea n-o să vă mai uitaţi la mama.

Adresându-i-se doamnei de Bagnolet:

— Mamă, spuse ea cu tot respectul, ce-ar fi să o trezesc pe Loďse?

— Asta vroiam să-ţi spun şi eu, fiule.

Apoi, cu aerul cel mai natural, adăugă:

— Treziţi-o şi pe sora voastră Primerose.

— Pe sora mea Primerose!

— Da, pe sora ta Primerose, repetă doamna de Bagnolet! De unde ai apărut, Jean? Nu-i normal să dăm dovadă de ospitalitate? Haide, fiule, haide…

Alcyndore făcu o reverenţă. Apoi, întorcându-se spre d'Aumale:

— Îmi permiteţi?

— Vă rog, domnule.

Alcyndore ieşi. Era destul de neliniştită, deşi afişa un calm aparent. Se întreba care era adevăratul motiv pentru care doamna de Bagnolet dorea ca Primerose să asiste la o întâlnire la care nu se pusese problema să participe.

Trimise o cameristă care s-o aducă pe Primerose.

Alcyndore îi acordă câteva minute şi lui Choppin care aştepta noi ordine. Apoi, cu ajutorul câtorva cameriste experte Alcyndore se metamorfoză.

XIV – DRAGOSTE LA PRIMA VEDERE.

În timpul acesta, doamna de Bagnolet, cu calmul său de neclintit, se agita în jurul prinţului care, graţie îngrijirilor sale energice şi inteligente, începu să-şi revină.

D'Aumale se apropie de el şi întrebă:

— Monseniore, vă simţiţi mai bine?

— Da, dar am crezut că s-a terminat cu mine, răspunse prinţul, apăsând pe fiecare cuvânt. Am avut senzaţia că se dărâmă cerul pe mine. Dar ce am la umăr?

— O mică zgârietură, monseniore, îl informă doamna Bagnolet care în acel moment îi dădea cu o pomadă.

Henric se ridică în capul oaselor pentru a o saluta:

— Doamnă, îmi pare atât de rău că v-am deranjat. Ah! Se întrerupse el brusc ducând mâna la umăr.

— Nu-i nimic, cu această compresă pe care v-o voi pune, o să vă simţiţi mult mai bine, spuse doamna de Bagnolet.

În acel moment, intră Choppin care imită vocea lui Alcyndore şi spuse:

— Mamă, ordinele tale au fost executate.

D'Aumale îi zâmbi. Nici o clipă nu bănui vreo substituire de persoane. Trebuie spus că Choppin îşi juca rolul cu multă naturaleţe şi uşurinţă.

Însuşi prinţul nu ezită să-şi recunoască salvatorul în persoana lui Choppin. El îşi spunea: „Mama lui? Aşa cum el este domnul de Maubert, această doamnă este doamna de Bagnolet! Înţeleg de ce sunt atâtea bogăţii îngrămădite aici, căci aici este cuibul zeului Plutus... Iată-mă în viitoarea familie a lui d'Aumale! Dumnezeule, dacă viitoarea lui soţie este la fel de frumoasă ca şi mama, vărul meu d'Aumale este un muritor fericit... care va provoca mulţi geloşi”.

Apoi cu voce tare:

— Puneţi mâna aici, domnule salvator! Vă datorez viaţa...! Fără dumneavoastră, la ora actuală aş fi fost mort. Nu voi uita asta.

— Vă rog, domnule, să nu mai vorbim despre asta, spuse Choppin, strângând mâna ce i se întinse.

— Dimpotrivă, de ce să nu vorbim? Insistă Henri. Dumnezeule, sunteţi un om nemaipomenit! Ce mai lovituri! Ce mai masacru! Ah! Îmi voi aminti mult timp de această intrare furtunoasă în mijlocul bandei de huligani! Pariez că toţi au crezut că a venit diavolul în persoană care s-a năpustit asupra lor.

— Vă rog, haideţi să nu mai vorbim despre aceste lucruri, protestă Choppin cu modestie. Nu mă veţi convinge că am săvârşit un lucru nemaipomenit punându-i pe fugă pe acei huligani. Domnule, sunt fericit că aţi scăpat. Dacă vreţi să

mergeţi acasă, vă stăm la dispoziţie. Eu împreună cu oamenii meu, vă vom conduce până acasă.

— Nici vorbă, interveni doamna de Bagnolet. În privinţa fiului meu nu mă bag. Dar, dumneavoastră, sunteţi rănit şi vă sfătuiesc să petreceţi noaptea aici şi ne faceţi onoarea să acceptaţi ospitalitatea noastră.

Apoi, întorcându-se spre Aumale:

— Este de la sine înţeles că ceea ce-i valabil pentru prinţ, este valabil şi pentru dumneavoastră, domnule.

— Doamnă, drept să vă spun accept cu dragă inimă invitaţia pe care mi-aţi făcut-o… se grăbi să spună d'Aumale. Numai să fie şi prinţul de acord. Doamnă, voi face ca dumneavoastră şi-l voi sfătui pe prinţ să accepte.

Prinţul n-avea aceleaşi motive ca şi d'Aumale să accepte invitaţia. Dimpotrivă, prinţul ar fi vrut să se ducă acasă. Îşi dădea seama că nu este prea tare rănit şi ar putea parcurge distanţa până la palat fără nici un fel de dificultate. Deci tocmai intenţiona să refuze invitaţia, când Choppin strigă:

— Ah! Iat-o pe sora mea, Lodˊse.

Şi Alcyndore intră.

Purta o rochie amplă şi albă, pe care i-am văzut-o deja şi sub care probabil că-şi ascundea costumul bărbătesc. Avea un decolteu frumos care-i punea în valoare gâtui alb şi graţios. Nu avea nici o bijuterie. Părul bogat şi ondulat i se revărsa pe umeri în cascade aurii. În păr îşi pusese neglijent o fundă.

Apariţia sa fu ca o adevărată lovitură de teatru atât pentru prinţ, cât şi pentru d'Aumale.

Prinţul se ridică parcă acţionat de un resort, uitând dintr-o dată rănile care nici nu mai contau pentru el. Deodată obrajii i se înroşiră, ochii îi străluceau, iar pleoapa dreaptă i se zbătea, semn că era puternic emoţionat. Prinţul făcu o plecăciune adâncă. Apoi, îi aruncă vărului său iubit o privire ciudată. Contele d'Aumale nu observă acea privire şi făcu şi el o plecăciune adâncă. Contele îşi spunea: „Oare ea va fi

viitoarea mea soţie? Dumnezeule, n-am mai văzut atâta graţie şi frumuseţe reunite într-o singură persoană! Ah! Ce regină nemaipomenită! Toţi supuşii ei o vor adora, iar eu voi fi primul! Oare ea o să mă placă? Dar dacă n-o să mă placă, ce se va întâmpla cu mine? Ce va deveni regalitatea dacă n-o voi avea alături de mine?”

Alcyndore îşi dădu seama de impresia făcută asupra viitorului său logodnic şi chiar asupra prinţului. Un zâmbet imperceptibil trecu pe buzele purpurii ale tinerei.

Doamna de Bagnolet, urmărea un anumit lucru. Dacă l-ar fi privit pe prinţ, atunci şi-ar fi dat seama de emoţia acestuia. Acest lucru ar fi putut s-o determine să-şi modifice planurile. Pe doamna de Bagnolet o interesa numai persoana contelui d'Aumale, iar pe buze îi înflori un zâmbet satisfăcut. Când se gândi să-l privească pe prinţ era deja prea târziu: întocmai ca Choppin, Henric îşi compusese o figură de nepătruns şi-şi reveni brusc.

Doamna de Bagnolet îşi aştepta probabil fiica pentru a aplica pansamentul pe care-l pregătea cu atâta grijă.

— Draga mea, vino să mă ajuţi, spuse ea.

Amândouă se apropiară de prinţ, îi spălară rănile şi-i aplicară pansamentul. Henric se lăsă îngrijit de mâinile îndemânatice ale celor două femei.

— Ah, suspină el, într-adevăr aveţi mâini de aur. N-am mai avut ocazia să întâlnesc mâini atât de uşoare şi frumoase. Sunt atât de impresionat de primirea făcută şi îngrijirea acordată, încât aş fi un ingrat dacă v-aş ascunde cine sunt eu.

Eu sunt cel pe care fiul dumneavoastră l-a smuls din ghearele morţii, cel căruia i-aţi acordat o îngrijire deosebită pe care n-o voi uita în veci; doamnă, eu sunt prinţul, moştenitorul coroanei Franţei.

Alcyndore împreună cu mama sa făcură cea mai perfectă reverenţă, fără să manifeste cea mai mică surpriză.

Doamna de Bagnolet recunoscu:

— V-am recunoscut, domnule. Sunt sigură că şi fiica mea v-a recunoscut.

— Aşa este, mamă, spuse Alcyndore cu un zâmbet încântător.

— M-aţi recunoscut! Se miră Henric. Şi n-aţi spus nimic! Dumnezeule, câtă discreţie din partea unor femei!

În acelaşi moment, Alcyndore împreună cu mama sa se întoarseră spre contele d'Aumale care se afla în transă, apoi se întoarseră spre prinţ. Acesta înţelese întrebarea mută a celor două femei şi se amuză în sinea lui de încurcătura vărului său.

— Şi pe domnul l-aţi recunoscut?

— Pe domnul nu l-am recunoscut fiindcă acum l-am văzut pentru prima dată, răspunse doamna de Bagnolet.

Alcyndore îl privi cu insistenţă pe d'Aumale şi cu un zâmbet făcu un semn cu capul.

— Unul din gentilomii şi prietenii mei. Cel mai bun şi mai iubit dintre prietenii mei.

D'Aumale făcu o plecăciune, mulţumind:

— Domnule, mă măguliţi.

Alcyndore îl privi din nou pe contele d'Aumale drept în ochi. Îi zâmbi fermecător, iar pe figura tinerei se putea citi o sinceră simpatie. Contele d'Aumale păli; Alcyndore întoarse apoi capul cu multă graţie şi naturaleţe.

Apoi, prinţul reluă:

— Acum că ştiţi cu cine vorbiţi, v-aş ruga să lăsaţi eticheta de-o parte, vă rog să mă consideraţi un simplu gentilom care vă rămâne îndatorat şi a cărui dorinţă este de-a se împrieteni cu dumneavoastră. V-aş fi cel mai devotat dintre prieteni.

Doamna de Bagnolet îi răspunse cu cel mai fermecător zâmbet, care i se potrivea de minune:

— Fiindcă mi-aţi făcut onoarea să vă declaraţi unul din prietenii noştri, n-am să vă las, ca în starea în care sunteţi, să bateţi străzile la această oră târzie. Chiar dacă v-ar însoţi

şi fiul meu. În concluzie, vă declar că sunteţi prizonierul nostru. Cel puţin până mâine dimineaţă.

— Doamnă, dacă voi fi păzit de dumneavoastră şi fiica dumneavoastră cea mai sinistră puşcărie s-ar transforma într-un adevărat paradis. Faceţi ce vreţi cu mine. Sunt al dumneavoastră, trup şi suflet.

— În acest caz, eu preiau comanda spuse doamna de Bagnolet:

Jean, Loďse, porunciţi să fie pregătite apartamentele pentru ilustrul nostru oaspete. La treabă, copii mei.

În acelaşi timp, ea îi transmise o poruncă lui Chopin din priviri. Acesta din urmă se întoarse spre d'Aumale.

— Domnule, fiindcă sunteţi rudă cu prinţul, îi cunoaşteţi gusturile şi obiceiurile, aşa că fiţi atât de bun şi însoţiţi-ne.

D'Aumale îşi dădu seama unde bate.

Ieşiră toţi trei. Trecură prin trei încăperi, luxos mobilate şi luminate de câteva veioze. Într-una din aceste camere, Choppin se opri. Conform unui ordin primit din partea lui Alcyndore, el spuse:

— Domnule, aşteptaţi-mă o clipă, aici.

Apoi, întorcându-se spre Alcyndore a cărei figură exprima mirarea, spuse:

— Draga mea soră, trebuie să dau o poruncă urgentă.

Şi ieşi grăbit. Afară, figura lui Choppin se crispa de furie. Porni ca un nebun, mârâind:

— Vreau să ştiu… vreau să aud.

Pe drumuri acolite, ajunse într-o încăpere vecină cu cea în care îi lăsase pe Alcyndore şi pe d'Aumale. Deschise o uşă şi reţinându-şi respiraţia se aşează la pândă.

XV – CONTINUAREA DRAGOSTEI LA PRIMA VEDERE.

Plecarea bruscă a lui Choppin nu-l surprinse pe contele d'Aumale. El credea, în continuare, că are de-a face cu sirele de Maubert, care-i înlesneşte o întâlnire între patru ochi cu sora sa.

— Doamnă, adineauri când aţi spus că nu mă cunoaşteţi, aţi spus adevărul? Întrebă contele cu o voce pe care nu

reuşea să şi-o stăpânească.
— Fără îndoială, domnule, răspunse Alcyndore, deschizând ochii mari. De ce aş fi minţit?
— Doamnă, permiteţi-mi să mă prezint chiar eu. Mă numesc François de Lorraine, conte d'Aumale… provizoriu, spuse contele, înclinându-se.
— Cu atât mai bine! Exclamă Alcyndore zâmbind, cu acel zâmbet care ar fi înnebunit pe oricine.
Contele se apropie de ea şi cu o voce tremurândă spuse:
— Aţi spus „cu atât mai bine”, doamnă?
— Mi-a scăpat, pur şi simplu, spuse Alcyndore, râzând.
Contele respiră cu greu, ca şi cum fericirea îl copleşea:
— Scuzaţi-mă, doamnă, dar bănuiesc că ştiţi că se pune problema unei căsătorii între noi.
— Fratele şi mama mea, mi-au comunicat acest lucru.
— Pot să vă întreb de ce aţi spus: cu atât mai bine?
— Fiindcă în momentul când v-am văzut, neştiind cine sunteţi, mi-am dorit ca domnul conte d'Aumale, cu care ai mei vor să mă căsătorească, să semene cu dumneavoastră, spuse tânăra.
— Atunci, pot spera că această căsătorie va avea loc? Întrebă el cu o undă de bucurie în glas.
— Domnule, v-am spus că nu mi-ar displăcea să mă căsătoresc cu dumneavoastră. Mă întrebaţi dacă această căsătorie va avea loc. Vă răspund imediat: da, dacă acceptaţi condiţiile pe care vi le voi pune. Şi nu, dacă nu le acceptaţi.
— Vă ascult.
— Domnule conte, trebuie să vă avertizez că cel ce-mi va deveni soţ, va găsi în mine o soţie devotată şi fidelă până la moarte. Iată deviza mea: trup şi suflet pentru soţul meu. Între noi nu vreau să apară nimeni.
— Vă jur fidelitate până la moarte. Vă promit că între noi nu va apare nimeni. Voi fi trup şi suflet pentru dumneavoastră, aşa cum şi dumneavoastră veţi fi trup şi suflet pentru mine.

— Trebuie să vă mai mărturisesc ceva, spuse ea. Domnule conte, sunt foarte ambiţioasă. Ambiţia mea întrece orice limită. Sper să nu vă displacă acest lucru!

— Nu, spuse el încântat. Am să vă mărturisesc şi eu că oricât de mare ar fi ambiţia dumneavoastră nu o poate depăşi pe a mea. Graţie frumuseţii, farmecului şi inteligenţei dumneavoastră sunteţi, fără îndoială, regina reginelor. Singura coroană care vi s-ar potrivi ar fi coroana regală. Eu, François de Lorraine, jur ca această coroană să vă aparţină într-o buna zi.

De data aceasta, ochii negri ai Alcyndorei străluciră.

— În acest caz, cred că suntem făcuţi unul pentru celălalt, spuse ea, întinzându-i mâna. Conte, mâna mea vă aparţine. Din momentul acesta, sunt a dumneavoastră.

Contrele d'Aumale îşi puse un genunchi la pământ şi depuse un sărut înflăcărat pe mâna moale şi parfumată a Alcyndorei. Contele se ridică, o ţinu în continuare pe Alcyndore de mână şi o privi cu ochi rugători. Tânăra înţelese ceea ce dorea contele şi emoţia ce-l gâtuia. Alcyndore ezită o clipă, apoi îşi întinse buzele întredeschise, întocmai ca o cireaşă pârguită.

Contele nu văzu decât acest gest tandru. Cu un strigăt de bucurie delirantă, o luă în braţele sale viguroase şi-şi lipi buzele de cele care i se ofereau.

Alcyndore se abandonă în braţele contelui, cu ochii închişi, cu capul dat pe spate, palidă ca o muribundă, zguduită de un tremur nervos şi agăţându-se instinctiv de umerii lui d'Aumale. Emoţia puternică şi violentă pe care o resimţi Alcyndore dură doar o clipă. Cu o voinţă extraordinară, ea îşi reveni foarte repede şi se degajă din strânsoare.

Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, Alcyndore reluă conversaţia:

— Căsătoria noastră trebuie să aibă loc cât mai repede posibil. Nu-i şi părerea dumneavoastră?

— Absolut, îi răspunse contele învăluind-o într-o privire înflăcărată.

— Vom lăsa în seama unchiului dumneavoastră, a mamei şi a fratelui meu problemele legate de partea materială. Important este că noi doi suntem de acord asupra lucrurilor esenţiale, restul nu ne interesează.

Contele îi dădu de înţeles Alcyndorei că nici pe el nu-l interesau problemele legate de partea materială.

Alcyndore spuse:

— Ne-am fixat un scop pe care amândoi avem interesul să-l atingem cât mai repede. Atâta vreme cât regele este în viaţă, nu putem face nimic. Regele trebuie să dispară şi să cedeze locul prinţului moştenitor.

Contele, la fel de hotărât ca Alcyndore spuse:

— Regele François ne jeneazã. Trebuie să moară. Domnul de Maubert mi-a dat de înţeles că se va ocupa personal de această afacere. L-am întrebat direct dacă pot conta pe el.

— Fiţi sigur că nu se va eschiva. S-ar putea întâmpla ca prinţul să vă întoarcă spatele, în momentul în care se va vedea cu coroana regală pe cap. Bineînţeles că nu doresc acest lucru. Trebuie să nu-i dăm ocazia să ne poată păcăli. Fratele meu va face tot posibilul pentru a-i veni de hac. Este bine. Dumneavoastră va trebui să acţionaţi pe partea dumneavoastră. Va trebui să organizaţi un complot în care-l vom implica pe prinţ şi-l vom compromite.

— Dumnezeule! Sunteţi mai puternică decât mine! Mă voi amesteca într-o afacere în care trebuie să-mi iau toate precauţiile posibile.

— Când regele Franţei va fi mort, iar prinţul va deveni rege vom deveni stăpânii situaţiei. La începutul primăverii viitoare, în câteva luni veţi strânge o armată în fruntea căreia vom porni la cucerirea Italiei. Atunci va începe rolul dumneavoastră de căpitan.

— În mai puţin de un an, Italia va fi a noastră, iar pe fruntea dumneavoastră va străluci coroana regală… iar apoi coroana imperială! Strigă el cu înflăcărare.

— Vom avea timp suficient să ne ocupăm de regele Franţei, spuse ea dând aprobator din cap. Până aici totul

este perfect. Până când Chopin reapăru, cei doi nu-şi mai spuseră decât banalităţi. François d'Aumale îi mulţumi, strângându-i mâna. Alcyndore îşi anunţă viitoarea căsătorie. Fiindcă nu era sigură de el, Alcyndore îi arunca priviri de foc. Ea îşi dădu seama că Choppin este livid şi cu ochii tulburi şi-şi învârtea în teacă pumnalul. Alcyndore nu dădu prea mare importanţă acestui fapt. Dar, n-avea dreptate.

Cât despre D'Aumale, el nu remarcă nimic; el era în al şaptelea cer, fiind beat de fericire şi orgoliu.

Sub privirea strălucitoare a Alcyndorei, Choppin îşi reveni. Îşi felicită sora şi viitorul cumnat, aşa cum se cuvenea.

Toţi trei urcară la primul etaj şi simulară că se ocupă de apartamentul destinat prinţului. D'Aumale acceptă fără să crâcnească propunerea făcută de Alcyndore. Alcyndore, propunând acel apartament, ţinea cont de ordinele primite din partea mamei ei. În acel moment, îşi aminti de Primerose, şi deveni din nou neliniştită. Ea se întreba dacă Primerose se află jos împreună cu mama ei şi cu prinţul, sau dacă nu este în camera ei.

XVI – SFÂRŞITUL ÎNTÂLNIRII.

Prinţul Henric rămase singur cu doamna Bagnolet.

În timp ce discutau, cineva bătu la uşă:

— Îmi daţi voie, monseniore? Întrebă doamna de Bagnolet…

Îşi făcu apariţia o cameristă tânără, frumoasă. Această tânără părea tulburată, şi trebuie spus că nu juca teatru.

— Doamnă, se bâlbâi ea, conform ordinelor dumneavoastră am vrut s-o trezesc pe doamna Primerose…

Aici trebuie să amintim cititorilor că prinţul era leşinat în momentul în care doamna de Bagnolet poruncise să coboare Primerose. El nu auzise această poruncă. Doamna de Bagnolet îl urmărea cu coada ochiului. Auzind acel nume de Primerose, prinţul tresări devenind brusc foarte atent. Doamna de Bagnolet cu acelaşi zâmbet straniu o întrebă pe cameristă:

— Ei bine, aţi trezit-o? De ce nu coboară?

— Iertaţi-mă, doamnă, dar n-am reuşit s-o scol. Mă vedeţi tulburată, căci doamna Primerose este întinsă pe pat întocmai ca o moartă… doamnă!

Prinţul tresări fără voia lui şi strigă:

— Moartă! Această tânără este moartă!

Doamna de Bagnolet nici nu clipi. Foarte liniştită, spuse:

— Ce proastă sunt, am uitat complet! Liniştiţi-vă, fiica mea Primerose nu-i moartă. Este sub influenţa drogului pe care i l-am administrat după masă. Mâine dimineaţă, se va trezi odihnită şi refăcută. Haide, copila mea, nu mai fi atât de tulburată!

După plecarea cameristei, ea adăugă:

— De la o vreme, fiica mea Primerose suferă de insomnii care o epuizează fizic. Am fost sfătuită să-i dau un anumit medicament pentru ca să doarmă profund. În seara asta, i l-am dat pentru prima dată. Vedeţi cât de zăpăcită sunt, încât am uitat complet că i l-am dat şi am poruncit să fie trezită.

În timp ce o asculta, prinţul îşi răsucea vârfurile mustăţii, încurcat. Păstră un moment de tăcere. Părea că ezită să pună o anumită întrebare care-i stătea pe vârful limbii.

În sfârşit, se hotărî:

— Mi s-a vorbit despre o tânără pe nume Primerose şi care cred că locuieşte… pe strada Saint-Martin. Nici nu ştiu de ce vă vorbesc despre această persoană. Sunt convins că această persoană nu poate fi fiica dumneavoastră.

— Mă iertaţi, monseniore, zâmbi doamna de Bagnolet. Fiica mea locuieşte în strada Saint-Martin, vizavi de hanul „Coţofana Chioară”.

— Ce ciudat! Se miră Henric. Fiica dumneavoastră nu locuieşte aici?

— Am să vă explic, monseniore: Primerose nu este fiica mea. Este un copil pe care l-am adoptat. Din anumite motive personale, ea nu poate locui cu mine.

— Ah! Nu este fiica dumneavoastră! Spuse automat Henric, gândindu-se la altceva.

— Nu, dar o iubesc la fel de mult ca pe fiica mea Loďse. O iubesc într-atât încât vreau să-i dau o zestre pe măsură când se va căsători… Fiica mea Primerose se va căsători cu cavalerul Hoël de Montauban, care face parte dintr-o veche familie din Bretania, descendent direct al acelui Montauban care a fost frate de arme cu Bertrand du Guesclin.

Henric îşi muşcă buzele până la sânge, dar îşi păstră sângele-rece.

— Spuneţi că această căsătorie va avea loc curând?

— Cât de curând posibil, spuse doamna de Bagnolet. Ce vreţi, sire, aceşti doi copii se adoră şi nu văd de ce aş amâna fericirea celor doi.

Henric îşi strânse pumnii furios şi ochii săi aruncau flăcări. Montauban, bărbatul pe care-l ura de moarte. Nu din gelozie, ci din cauză că-l umilise în ajun. Se ridică şi dând vina pe rana ce-l jena, ceru permisiunea să se retragă, însoţit de Alcyndore şi de doamna de Bagnolet care avea un sfeşnic aprins.

După ce traversară vestibulul, Alcyndore se opri în faţa unei uşi care pretindea că este a camerei ei.

Henric îşi continuă drumul însoţit de doamna de Bagnolet care-l ghida şi-i lumina calea. Urcară împreună treptele acelei scări monumentale şi ajunseră la primul etaj. Pe un culoar foarte lung, doamna de Bagnolet se opri o clipă în faţa unei uşi şi fixându-l pe prinţ cu o privire ciudată, zise:

— Uitaţi, monseniore, aici este apartamentul fiicei mele Primerose.

Şi întrerupându-se brusc:

— Ia te uită! Aceste cameriste proaste au lăsat uşa deschisă.

Ea trase liniştită uşa şi continuă:

— Sărmana copilă, va dormi bine mersi până mâine dimineaţă. Putem tăia lemne pe ea, că tot nu se trezeşte.

Merse mai departe; doamna de Bagnolet remarcă tresărirea prinţului şi privirea lui stranie.

Puţin mai departe, pe acelaşi culoar slab luminat, ea deschise o altă uşă. Prinţul intră în apartamentul pe care i-l pusese la dispoziţie doamna de Bagnolet. Apoi, mama Alcyndorei ieşi.

O secundă, ea rămase nemişcată în faţa acelei uşi care se închisese în urma ei şi ciuli urechile. Întregul palat era învăluit în linişte şi întuneric. Doamna de Bagnolet, nemaiauzind nici un zgomot se retrase. Merse până la uşa pe care i-o arătase prinţului, o deschise şi se strecură în interior fără zgomot.

Primerose era întinsă pe pat. În primul moment, părea moartă, într-atât era de imobilă. Dacă ciuleai bine urechile, puteai auzi respiraţia tinerei.

Doamna de Bagnolet o privi o clipă. Braţul său gol se odihnea pe cuvertură. Doamna de Bagnolet o analiză satisfăcută şi spuse cu voce tare:

— Dormi, fiică a lui Noirville, dormi! Mâine când te vei trezi, vei fi dezonorată! Şi ăsta-i doar începutul răzbunării mele!

Se îndreptă spre o uşă ascunsă după o draperie şi o deschise, intrând într-o încăpere întunecoasă. Luă un scaun şi se aşeză în faţa uşii. Deschise un mic gemuleţ care se alfa la înălţimea ochilor şi privi. O vedea în continuare pe Primerose în aceeaşi poziţie. Vedea şi o parte, a încăperii luminate discret, dar şi uşa camerei pe care intrase.

Rămase mult timp aşa – poate o oră – privind-o pe Primerose cu o expresie sinistră, înspăimântătoare în ochi. Doamna de Bagnolet aşteptă la început cu răbdare, dar apoi începu să-şi piardă răbdarea. Din când, în când spunea mânioasă: „Ah, oare nu va veni? Oare m-am înşelat într-atât asupra intenţiilor lui?”

Doamna de Bagnolet se agita din ce în ce mai mult. De mai multe ori intenţiona să apese pe butonul care acţiona o uşă secretă, ca şi cum ar fi vrut să-şi abandoneze locul de pândă. Dar speranţa o ţinea în loc. Deodată, un bărbat pătrunse în vârful picioarelor. Acest bărbat nu era altul

decât prinţul Henric. Închise uşa cu grijă în spatele lui. O clipă rămase nemişcat, emoţionat. În semiobscuritatea camerei, prinţul părea livid, transpirat, cu ochii injectaţi şi buzele tremura ude. La vederea acestei apariţii, doamna de Bagnolet izbucni într-un râs frenetic, sinistru, înspăimântător, care părea că nu va înceta niciodată.

Henric respiră adânc. Privi întâi înspre Primerose, apoi se uită în jurul lui. În încăpere erau doar două uşi la vedere. Reţinându-şi respiraţia şi cu mâna pe pumnal, întocmai ca un vagabond care nu vrea să fie surprins asupra faptului, Henric se îndreptă spre cele două uşi şi le întredeschise. Se asigură că nu se află nimeni care să-l surprindă.

Puţin mai liniştit, Henric respiră din nou adânc. Îşi mai reveni puţin şi se apropie de pat. O privi pe Primerose adormită şi căzu pe gânduri.

Deodată, tresări ca un om sculat din somn. Îşi roti privirea în jurul lui şi trecându-şi o mână peste fruntea acoperită de sudoare, şopti:

— Dar ce caut eu aici? Cum am ajuns eu aici? Dar ce ameţit mă simt! Tocmai eu să mă dedau la o asemenea faptă? Dumnezeule, are dreptate! Un adevărat gentilom nu poate săvârşi o asemenea faptă! Ah! Nu mi-aş ierta niciodată o asemenea faptă!

Astfel, pentru prinţ ar fi fost o faptă fără precedent s-o dezonoreze pe tânăra care dormea.

Doamna de Bagnolet, care-l urmărea cu ochi strălucitori, îl văzu deodată îndreptându-se hotărât spre ieşire. Se ridică brusc şi în culmea furiei:

— Cum pleacă aşa! Pleacă fără… Ah, nemernicul! Un câine şi nici măcar! Un nimic şi nici chiar atât!

Fără nici cea mai mică precauţie, trânti uşa în urma ei şi plecă gesticulând şi spunând cuvinte fără şir.

Înainte de-a încheia acest capitol, trebuie să ne reîntoarcem la Choppin. Acţiunile viitoare ale acestui personaj ar putea influenţa firul povestirii noastre. Trebuie să-i consacram şi lui câteva rânduri.

Vă amintim că Choppin vru să audă ceea ce d'Aumale şi Alcyndore discutară. El văzuse şi auzise tot.

Se retrase în apartamentul lui şi începu să se plimbe de colo, colo agitat. Gândurile lui Choppin s-ar fi putut rezuma astfel: „Deci, Alcyndore îl iubeşte pe cavalerul de Montauban „să-l ia dracu!

— Şi i se dăruieşte contelui d'Aumale – să-l ia dracu şi pe ăsta! De ce? Ca să devină regină a Italiei… şi dacă am înţeles bine, mai târziu regina Franţei şi chiar împărătească… Regina Franţei şi împărătească înseamnă ceva! Regina Argotului, regina Franţei, înseamnă că începe epoca noastră! Este averea noastră, a tuturor! Şi ce avere! Da, dar pentru asta va trebui să renunţ la Alcyndore… Şi acest lucru mi-e imposibil, imposibil! Va trebui să fie pusă în situaţia să nu se poată căsători cu altcineva din afara regatului Argot. Voi face în aşa fel încât eu să fiu alesul… Aşa trebuie să fac… Dar cum voi reuşi? Acum, la acest lucru va trebui să mă gândesc. Voi căuta şi voi găsi”.

XVII – SOSESC, ÎN FINE, VAPOARELE CU SARE.

A doua zi, după plecarea prinţului împreună cu contele d'Aumale, Alcyndore se întâlni cu mama ei, două jerbe splendide de flori înveseleau şi înmiresmau încăperea. Una dintre ele fusese trimisă de către prinţ, iar cealaltă de către conte. Mama şi fiica treceau în revistă evenimentele zilei precedente.

— Ce părere ai, eşti mulţumită de discuţia ta cu contele? Întrebă doamna de Bagnolet.

— Absolut, mamă. Va face tot ce i-am propus.

— Eşti hotărâtă să te căsătoreşti cu el?

— Foarte hotărâtă, mamă. I-am dat voie să-şi înceapă curtea. Şi vezi bine că n-a trebuit să-i spun de două ori.

Aruncă o privire spre flori şi zâmbi:

— Prinţul n-a aşteptat să i se dea voie, ca să-şi înceapă curtea. S-ar putea să căutăm prea departe ceva ce-am putea obţine mult mai uşor şi rapid.

— Te înşeli, mamă. Prinţul nu va face niciodată din mine o soţie legitimă, o regină a Franţei.

— Deşi sunt sigură că ai făcut o impresie deosebită asupra lui.

— Ştiu, mamă. Mi-am dat seama de ieri seară. Prinţul nu va obţine de la mine mai mult decât să-i devin amantă. Asta-i tot. Bănuiesc că nu m-ai crescut ca să faci din mine favorita regelui?

— Nici chiar aşa, mulţumesc ţie Doamne! Ai dreptate, eu eram cea care bătea câmpii. Să ne mulţumim cu contele d'Aumale. Este mai sigur. Dar spune-mi, draga mea, ziceai că ai produs un efect deosebit asupra prinţului?

— Da, mamă.

— Eu mi-am dat seama abia astăzi dimineaţă şi-mi pare tare rău, căci dacă îmi dădeam seama mai din timp, n-aş fi făcut o prostie anume.

— Ce prostie, mamă? Întrebă Alcyndore, ridicând capul.

— Am vrut s-o pasez pe Primerose unui anumit personaj, dar înainte de asta i-am dat un narcotic.

— Este groaznic! Şopti Alcyndore înmărmurită. Mamă, cum de ai putut gândi la un asemenea lucru? Cum de ai putut avea o asemenea inimă.

— Într-adevăr, este un lucru destul de groaznic, şopti şi doamna de Bagnolet. Sunt momente când şi mie mi se face silă de mine. Dar vezi tu, este vorba despre Primerose! Primerose, mă auzi?

— Chiar atât de tare o urăşti? Întrebă Alcyndore privind-o cu curiozitate.

— Dacă o urăsc! Strigă doamna de Bagnolet.

Apoi, liniştindu-se brusc şi cu veşnicul ei surâs:

— Dar tu, tu n-o urăşti chiar deloc?

— Eu? Se apără Alcyndore. N-o mai iubesc, aşa cum o iubeam mai de mult, dar nici n-o urăsc.

— Ah, n-o urăşti! Exclamă doamna de Bagnolet, Ei bine! Ştii tu cine este această Primerose pe care tu n-o urăşti? Ştii tu?

— Cum vrei să ştiu? Se impacientă Alcyndore.

— Este fiica lui Noirville, izbucni doamna de Bagnolet. A lui Noirville, mă auzi? Fiica asasinului tatălui tău! Acum mai ai curajul să spui că n-o deteşti?

— Fiica lui Noirville! Exclamă Alcyndore, ridicându-se brusc. Din cauza asta o uram atâta!

— Ah, vezi bine că acum recunoşti! Spuse doamna de Bagnolet triumfătoare.

Se ridică, se îndreptă spre fiica ei, îi puse mâinile pe umeri şi cu o voce schimbată, foarte blândă:

— Sărmana mea copilă, nu încerca s-o păcăleşti pe mama ta, căci n-ai să reuşeşti. Cea pe care tu o urăşti nu este fiica asasinului tatălui tău, ci cea care ţi-a furat iubitul. Recunoaşte că am dreptate.

— Ei, ce importanţă mai are! O urăsc şi asta-i suficient!

— Îl iubeşti chiar aşa de mult?

— Da mamă, îl iubesc şi cred că-l voi iubi până la sfârşitul zilelor.

Ea spunea acest lucru cu mult calm, ca şi cum n-ar fi vorbit despre ea însăşi. Doamna de Bagnolet privind-o cu ochii ei pătrunzători, ridică capul şi:

— Atunci, cum rămâne cu planurile noastre?

— Ţi-am spus că mai degrabă mi-aş smulge inima decât să renunţ la planurile noastre. Ceea ce am stabilit cu contele d'Aumale rămâne stabilit. Nimic nu se va mai schimba… cel puţin în ceea ce mă priveşte. Cât despre acest tânăr… mă voi mai gândi. Dar n-aţi văzut că n-am făcut nimic ca să mă apropii de el. Şi nici nu voi face vreodată. Am decis să rămână un personaj nesemnificativ pentru mine. Şi asta aşa va fi.

— Ah! Într-adevăr se vede că eşti fiica mea! Strigă doamna de Bagnolet cu orgoliu.

— Ah despre fiica lui Noirville, ea face parte din răzbunarea noastră! Reluă Alcyndore. Poţi face ce vrei cu ea.

Ce făceau în timpul acesta Primerose şi Montauban?

Cea mai mare parte a timpului, Primerose şi-o petrecuse cu Esclaireau şi Barbiton. Cei doi vagabonzi erau foarte grijulii faţă de Primerose şi o luau peste tot în expediţiile lor bizare.

Asta dură câteva zile. În acest timp, prinţul îşi luă obiceiul să le viziteze pe doamnele de Bagnolet. Bineînţeles că venea însoţit de contele d'Aumale. Când uneori prinţul nu vroia să meargă, contele insista. D'Aumale urma cu stricteţe instrucţiunile logodnicei sale.

În fiecare seară, Montauban îi urmărea pe Esclaireau şi Barbiton care nu uitau să meargă în drumul Corderie când se lăsa noaptea. Dintr-o dată, regele îşi întrerupse vizitele la palatul Ponthus.

În treacăt fie spus, domnul de Ponthus veni la „Coţofana Chioară" pentru a-i mulţumi lui Montauban pe care-l găsi la el acasă. Cei doi bărbaţi vorbiră îndelung şi se împrieteniră şi mai tare. Montauban găsi un prilej să-i întoarcă vizita ducelui. Erau pe punctul de-a lega o foarte trainică prietenie pe care numai moartea o mai poate desface.

În aceste câteva zile, găsi un moment prielnic pentru a merge la palatul de Bagnolet şi a cere în mod oficial mâna iubitei sale. Fidelă promisiunii pe care şi-o făcuse ei înseşi, Alcyndore nu se arătă. Montauban, fu primit de către doamna de Bagnolet, care-i făcu o primire foarte frumoasă, confirmându-i intenţia ei de-a o înzestra pe Primerose cu o sută de mii de franci. Apoi îl invită pe cavaler să poftească la iubita lui ori de câte ori doreşte.

Montauban deschise ochii bine şi ciuli şi urechile. Deşi privi cu luare aminte figura ca de păpuşă a doamnei de Bagnolet şi analiză fiecare cuvânt, intonaţie şi gest ale acesteia, nu descoperi nimic suspect. Totuşi, dacă ochii şi urechile îl trădară, flerul lui îi întări convingerea că în acea casă se petreceau lucruri grave. Acel lux prodigios, acel lux care-l uimise pe d'Aumale şi pe prinţ, îi inspiră neîncredere.

Plecă de la palat fără să fi aflat ceva şi hotărât să refuze zestrea Primerosei şi să rupă relaţiile cu doamna de

Bagnolet şi fiul ei – despre care ştia că e femeie.

În acest timp nu-l zări deloc pe Pontalais, care însă îl văzuse pe Montauban. Într-adevăr, Pontalais o supraveghea pe Primerose la fel ca şi Montauban.

Între timp, prinţul părea s-o fi uitat total pe Primerose, iar de Ville care se însănătoşise era foarte liber. Profită pentru a se ocupa de propriile lui afaceri. Cea mai importantă dintre acestea era să pună mâna pe Primerose. Ah! N-o putea deloc uita. Deseori putea fi văzut dând târcoale locuinţei acesteia. Nu reuşise să întreprindă nimic împotriva ei.

Quinténasse şi Boucassin se învârteau şi ei în jurul lui de Ville şi-l însoţeau în toate acţiunile sale. Redeveniseră prieteni buni… cel puţin în aparenţă. În ultima vreme, Boucassin se schimbase mult, nemaifiind acel personaj vesel de altădată. Uneori rămânea ore întregi dus pe gânduri.

Thibaut şi Lubin dispăruseră. Acest lucru se explică astfel: cardinalul, dându-şi seama de pasiunea prinţului pentru Primerose, consideră că-i mai prudent să se retragă, explicându-le celor doi naivi şi inconştienţi spioni că supravegherea Primerosei devenise inutilă. Acest lucru îi nemulţumi căci pierdeau bani frumoşi. Fiindcă nimeni nu-i trimise la mănăstire şi nu duceau lipsă de nimic, cei doi se resemnară destul de repede.

Roncherolles şi Saint-André erau obligaţi să stea la pat şi să mediteze asupra felului cum se vor răzbuna, pe cavalerul care-i adusese în acea stare deplorabilă.

Nicolle de Savigny constată că amantul său şi-a mai rărit vizitele. Nu se neliniştea, căci primea vizite destul de dese din partea sirelui de Maubert, care o linişti în această privinţă. De altfel, vom avea ocazia s-o reîntâlnim pe parcursul povestirii noastre.

În această trecere în revistă a principalelor evenimente petrecute, l-am uitat pe Langrogne. Bravul valet dormea toată ziua în camera sa de la hanul „Coţofana Chioară”.

Când se făcea noapte, îşi încingea sabia la brâu, se înfăşură în mantie şi se aşeza în faţa locuinţei lui Primerose, unde îşi petrecea întreaga noapte. Când se crăpa de ziuă, se retrăgea ostenit dar încântat că Primerose îi adresase cuvinte de mulţumire.

Să revenim la cavalerul de Montauban.

În seara aceea, merse pe drumul Corderie urmărindu-i pe Primerose, Esclaireau şi Barbiton. Întocmai ca şi în celelalte zile, regele nu-şi făcuse nici acum apariţia. Se retraseră cu toţii.

Spre deosebire de alte zile, când se întorcea acasă, de data aceasta Primerose îşi continuă drumul pe strada Saint-Martin.

Montauban îi urmări destul de intrigat.

Primerose împreună cu cei doi vagabonzi trecură peste un pod şi intrară într-o cafenea de pe strada Hurepoix.

Montauban intră după ei şi se instală în cel mai retras şi întunecos cotlon al cafenelei. Esclaireau şi Barbiton după ce goliră câteva sticluţe, se pregătiră de culcare. Montauban făcu şi el la fel, spunându-şi: „Se pare că ne vom petrece noaptea aici”.

Este lesne de imaginat că nu dormi decât pe jumătate. Pe la ora unu noaptea, Esclaireau şi Barbiton se sculară. O treziră şi pe Primerose care adormise de-a binelea. Apoi, ieşiră toţi trei. Patru marinari foarte puternici, pe care Montauban nu-i observase, se alăturară celor trei. Toţi se îndreptară spre turnul Nesle. Montauban îi urma de departe.

În faţa mănăstirii Augustinilor, exista o scară care cobora la un râu, iar aici se afla acostat un vapor. Vagabonzii, marinarii şi Primerose coborâră scara şi urcară pe vapor.

Marinarii îl dezlegară şi se îndepărtară rapid.

Montauban rămase pe cheiul apei înmărmurit, începu să caute o barcă, hotărât să se lanseze în urmărirea celor ce-i răpeau iubita. Nu găsi. Se reîntoarse în locul de unde plecase vaporaşul.

Aşteptă. Aşteptă atât de mult, încât se întrebă dacă nu cumva aştepta degeaba. Totuşi rămase locului, foarte încurcat.

În acel moment, lângă el apăru o umbră şi o voce răguşită spuse:

— Este periculos să te plimbi prin aceste locuri, căci nu ştii peste cine poţi da.

Montauban înţelese că aceste cuvinte au un sens ascuns. Dintr-o privire îl măsură pe cel ce vorbise: era un vagabond.

Vru să-i răspundă ceva, dar nu mai apucă. O altă umbră apăru la fel de brusc ca şi prima şi se aşează pe partea cealaltă. Acum se afla între cele două umbre care nu păreau prea bine intenţionate. Totul se petrecu extrem de rapid. În acel moment simţi cum ultima apariţie îl strânge de mână. Apoi o voce pe care o recunoscu imediat ca fiind a lui Pontalais, răspunse imediat:

— Numai dacă vrea Alcyndore aceste locuri sunt periculoase.

În acelaşi timp, cu gesturi rapide schiţă prin aer nişte semne misterioase. Vagabondul răspunse tot prin semne la fel de rapide. Apoi cu o anume detaşare:

— Bine, nu mai am nimic de spus dacă eşti şef, spuse el.

Privindu-l pe Montauban care nici nu clipi dar care era mirat de aventura în care intrase:

— Alcyndore ştie prea bine ce face. Şi face bine tot ceea ce face, adăugă Pontalais foarte pătruns.

Apoi luându-l pe Montauban de braţ, îi spuse pe un ton imperios:

— Reia-ţi paza, noi vom intra înăuntru.

Îl trase pe Montauban spre turnul Nesle şi-i şopti la ureche:

— Să nu spuneţi o vorbă. Când vom ajunge acolo unde trebuie, să nu mă părăsiţi o clipă. Să faceţi tot ceea ce voi face şi eu, dar dacă veţi fi întrebat ceva să mă lăsaţi pe mine să răspund.

În timp ce se apropiau de turn, Pontalais începu să fluiere într-un mod foarte bizar. Montauban înţelese că-i vorba despre un semnal:

— Deschideţi!

— Ce doriţi? Întrebă o voce.

— Sare, răspunse Pontalais.

Poarta de la baza turnului se întredeschise, dar atât de puţin, încât era imposibil să intri. Pontalais se postă în faţă şi făcu nişte semne misterioase. Atunci, poarta se deschise suficient pentru a putea trece.

Nimeni nu dădu importanţă noilor veniţi. Din moment ce intraseră aici, însemna că erau de-ai casei şi aveau dreptul de-a fi aici. Fără să spună vreun cuvânt, Pontalais se întinse pe jos şi adormi… Sau se prefăcea că doarme. Montauban urmând sfatul acestuia se întinse şi el alături, prefăcându-se că doarme.

Rămaseră mult timp astfel: mai multe ore. Pe la ora cinci dimineaţa – înainte de răsăritul soarelui – o voce porunci:

— Toată lumea în picioare!

Toată lumea dădu ascultare ordinului, inclusiv Montauban şi Pontalais. Montauban recunoscu vocea autoritară a lui Esclaireau, care apoi se îndepărtă grăbit.

În linişte, fără grabă şi înghesuială, toţi acei bărbaţi ieşiră pe cheiul care încă era învăluit în întuneric.

Toate aceste umbre care se agitau ca nişte fantome aveau de făcut un lucru foarte simplu. Formară un şir de la pontonul de la care plecase Primerose şi până la un beci unde se afla Esclaireau. Montauban, care avea parte numai de surprize, o recunoscu pe tânăra care stătea lângă Barbiton, iar la ponton observă mai multe vapoare acostate.

Din aceste vapoare se descărcau nişte saci care treceau cu rapiditate din mână în mână şi erau aruncaţi apoi în acel beci, unde Esclaireau îi număra. Montauban îşi aminti că Pontalais răspunsese că doreşte „sare” la întrebarea necunoscuţilor. Abia atunci se făcu lumină în mintea cavalerului nostru şi-şi spuse: „Dumnezeule”, dar este

vorba despre faimoşii saci de sare care conţin aur! Iar eu îi ajut pe vagabonzi să-i fure! Drace!”

În jurul lui se aflau vreo cincizeci de indivizi viguroşi şi bine înarmaţi. Ideea că participa la un furt îl indignă într-atât, încât era cât pe ce să izbucnească. Din fericire, ochii lui căzură pe Primerose şi-şi dădu seama că tăcerea este sfântă. Dacă Montauban ar fi vrut să se sacrifice, nu putea s-o expună şi pe tânără.

Se resemnă şi rămase liniştit în şirul de vagabonzi, ajutând la căratul sacilor. Sudoarea care-i curgea pe frunte se datora nu atât efortului, cât indignării.

Din fericire, supliciul său nu dură prea mult timp.

În mai puţin de jumătate de oră, toţi sacii se aflau deja în beci, iar Esclaireau îşi aşeză meticulos cheia în buzunar. Foarte curând, vapoarele goale dispărură, iar vagabonzii se retraseră. Cheiul redeveni pustiu. Esclaireau, Barbiton şi Primerose plecară şi ei spre podul Saint-Michel. Montauban şi Pontalais îi urmăreau de la distanţă, fără să-i piardă din vedere.

Cavalerul izbucni:

— Dumnezeule, sunt dezonorat! Strigă el mânios.

— De unde până unde? Întrebă Pontalais furios.

— Eu, Hoël de Montauban să ajut nişte vagabonzi să fure sacii care conţineau…

— Sare, domnule, sare, îl întrerupse Pontalais grăbit.

— Sare, da, sare, spuse Montauban care-şi reluă aerul său rece. Sarea care aparţine regelui şi pe care vagabonzii i-au furat-o. Şi pe care şi eu am furat-o, căci i-am ajutat! Eu, un Montauban!

— Nu puteam face altfel. Am fi fost masacraţi, dacă am fi încercat să facem altfel.

— Aş fi preferat să fiu omorât, decât să fiu complice la un furt!

— Iertare, dar doamna Primerose a avut aceeaşi soartă ca şi noi.

— Acest lucru m-a reţinut.

— Atunci n-aveţi de ce vă supăra. Ceea ce am săvârşit, am săvârşit. Acum nu mai putem da înapoi, mârâi Pontalais.

— Spuneţi-mi mai degrabă: i-aţi cerut mâna Primerosei, doamnei de Bagnolet? Aţi fost acceptat?

— Da.

— Îi dă vreo zestre doamnei Primerose?

— Da… dar vreau s-o refuz.

— Dacă-i aşa, în loc să vă lamentaţi atât, mai bine v-aţi felicita.

— De ce?

— Fiindcă aveţi ocazia să faceţi rost de o parte din zestrea pe care nu vreţi s-o acceptaţi de la doamna de Bagnolet.

Apoi, adăugă furios:

— Drace, dar este uşor de priceput. Această sare înseamnă bani. Această sare aparţine regelui. Furându-i-o, i-am furat banii. Sunt sigur că va oferi o recompensă celui ce-i va găsi banii. Iar dumneavoastră acum ştiţi unde se află. Iată un mijloc onorabil de-a vă întocmi o mică zestre.

— Ah! Protestă Montauban. Crezi că-i voi denunţa pe aceşti vagabonzi? Prefer să rămân sărac, decât să mă îmbogăţesc cu bani câştigaţi în moc necinstit, declară Montauban foarte serios.

— Ca şi cum banii ar avea vreun miros! Mârâi Pontalais. Deci intenţia dumneavoastră este să înapoiaţi aceşti saci proprietarului?

— V-am spus că vreau să mă opresc aici, răspunse Montauban hotărât.

— Vă daţi seama că sacii cu sare sunt bine păziţi, spuse Pontalais. Foarte bine păziţi. Cum veţi face să intraţi acolo şi să-i luaţi de acolo?

Din instinct, Montauban îşi dădu seama că Pontalais este pe cale să-şi divulge secretul. Cavalerul nostru deveni tot mai atent şi cu aceeaşi hotărâre întrebă:

— Nu ştiu cum voi face, dar voi intra.

— Ah! Lucrul cel mai dificil nu este să intri, ci să iei sacii. Veţi fi nimicit înainte de-a pune mâna pe saci.

— Mai bine mor, decât să trăiesc cu această pată pe conştiinţă.

— Ei bine! Nu vreau să vi se întâmple ceva rău. Ascultaţi-mă bine. Dacă vreţi să puneţi mâna pe câţiva saci cu sare, nu aici trebuie să veniţi. Ci…

— La Bagnolet! Îl întrerupse Montauban fără voia lui.

— La Bagnolet, hanul „Porcul adormit”. Aici vor fi transportaţi sacii… şi am încredere în… simţurile mele.

— Îl voi trimite pe Langrogne să dea târcoale pe acolo, spuse Montauban zâmbitor.

— Iar când sacii vor ajunge la destinaţie, vă rog să nu faceţi nimic fără ştirea mea, continuă Pontalais.

— Îţi promit, dragul meu.

XVIII – MONTAUBAN ÎNTÂLNEŞTE NOROCUL.

A dona zi dimineaţă o veste nemaipomenită se răspândi prin oraş. Se spunea că vagabonzii reuşiseră să pună mâna pe sacii cu sare.

Pentru a da şi mai multă importanţă acelei veşti, în întreg oraşul se anunţă ştirea în sunete de trompetă, iar găsitorului i se acordă o recompensă de douăzeci de mii de franci. De asemenea, se dădea o recompensă de zece mii de franci celui sau celei ce ar fi descoperit-o pe o anume femeie ce-şi spunea regina Argotului. Se acordau două mii de franci celui care-l va găsi pe Esclaireau şi pe Barbiton. În total, treizeci şi patru de mii de franci recompensă.

Montauban, care rămăsese acasă toată ziua, nu află senzaţionala veste.

La căderea nopţii, luă din nou drumul Corderie, deşi începuse să creadă că este zadarnic. Probabil că ar fi renunţat la această corvoadă zilnică, dacă ar fi fost singur. Fiindcă Esclaireau şi Barbiton erau perseverenţi şi o luau şi pe Primerose, Montauban nu renunţă la această urmărire.

Plecă de acasă ca de obicei. Întâmplarea făcu ca pe drum să se întâlnească cu Pontalais. Se opri o clipă şi discutară. Ah! Foarte puţin. Nici cinci minute. Când îl părăsi, vagabonzii împreună cu Primerose erau deja departe.

Montauban porni din nou în urmărirea grupului, fără însă să încerce să-i prindă din urmă. Era convins că nici de data aceasta nu se va întâmpla nimic.

Spre surprinderea tuturor, însă, evenimentul se petrecu chiar în acea seară.

Deodată, Hoël auzi zgomot de săbii şi o gălăgie infernală, începu să fugă, spunându-şi disperat: „Dumnezeule, voi ajunge prea târziu! Ce ghinion.”

Nu ajunse prea târziu. Regelui – pe care-l recunoscu imediat în costumul său de cavaler – şi ducelui de Ponthus începuse să le scadă forţele. Doborâseră deja patru sau cinci adversari, iar ceilalţi, incitaţi de Esclaireau şi Barbiton atacau în continuare. Era evident că datorită numărului mare al adversarilor, cei doi nobili n-ar mai fi rezistat prea mult.

Montauban interveni în mijlocul luptătorilor precum un fulger.

Primii vizaţi fură Esclaireau şi Barbiton, pe care-i doborî cu câte o lovitură de sabie. La început, vagabonzii reuşiră să-i ţină piept lui Montauban, dar foarte curând ei îşi luară picioarele la spinare.

Deodată, Montauban se trezi stăpânul câmpului de luptă. Fericit de victoria obţinută, el îşi spunea: „Dintr-o lovitură, m-am asigurat de o avere frumuşică.”

— Dumnezeule, dar aţi făcut adevărate acte de bravură! Strigă regele. Domnule, datorită dumneavoastră am scăpat cu viaţă. N-am să uit niciodată gestul dumneavoastră. Care este numele dumneavoastră…

În acel moment, interveni şi ducele de Ponthus.

— Sire, lăsaţi-mi mie plăcerea să-l prezint Majestăţii Voastre pe cavalerul de Montauban. Unul dintre cei mai bravi şi mai demni gentilomi ai regatului dumneavoastră, căruia şi eu îi datorez viaţa.

Montauban făcu o plecăciune.

Zâmbetul binevoitor al regelui se transformă într-o grimasă în momentul în care auzi numele cavalerului.

Privindu-l drept în ochi, regele repetă:

— Hoël de Montauban! Dumneavoastră sunteţi Hoël de Montauban?

— Sunt descendent direct din acel Hoël de Montauban care s-a făcut frate de arme cu domnul Du Guesclin. Da, sire, spuse Montauban cu mândrie. Apoi adăugă: Maiestatea Voastră sigur a auzit vorbindu-se despre aceste personaje.

Regele deveni aproape glacial şi spuse din vârful buzelor:

— Şi de dumneavoastră am auzit vorbindu-se. Mi s-a vorbit chiar foarte mult despre dumneavoastră… Chiar prea mult în ultimul timp. Astăzi mi-aţi salvat viaţa. Mi-aţi făcut un serviciu care este mult prea recent ca să-l uit. Orice serviciu merită să fie recompensat. Eu mă voi recompensa faţă de dumneavoastră spunându-vă: Domnule, vă rog să plecaţi, iar dacă ţineţi la viaţa voastră dispăreţi şi faceţi în aşa fel încât nimeni să nu mai audă vorbindu-se de dumneavoastră.

Apoi întorcându-se spre Ponthus care era sincer mirat de acest deznodământ neprevăzut, îi spuse:

— Să mergem, duce. Voi petrece noaptea la dumneavoastră.

Întorşi acasă, Ponthus cu multă blândeţe şi respect spuse:

— Sire, aţi fost cam aspru cu acest tânăr care tocmai v-a salvat viaţa fără să ştie măcar cine sunteţi.

— Da, spuse regele visător. Nu încape nici o îndoială că acest tânăr este foarte curajos.

— Ei, sire, îl cunosc bine şi l-am văzut deja luptându-se spuse Ponthus zâmbind cu blândeţe. Nu v-am spus că ne-a salvat viaţa mie şi soţiei mele?

— Într-adevăr, Clother, acest lucru nu mi l-ai povestit, spuse regele cu afecţiune paternă.

— De ce să vă neliniştiţi, sire? Graţie cavalerului de Montauban, eu împreună cu ducesa am ieşit dintr-o situaţie la fel de dificilă ca cea din seara asta. Sire, nu mi-aţi răspuns la întrebare. De ce dumneavoastră care sunteţi atât de bun, corect şi generos, v-aţi manifestat atât de sever

faţă de acest cavaler care v-a scos dintr-o situaţie extrem de periculoasă?

— Nu ştii cine este acest om? Întrebă regele sumbru.

— Sigur că ştiu, zâmbi Clother de Ponthus. Este unul din prietenii mei. Este un om curajos şi demn de tot respectul.

— Tu ştii că acest curajos şi demn gentilom după ce a rănit trei gentilomi, a îndrăznit să-l insulte şi să-l amenințe pe prinţul moştenitor? Tu ştii că a ridicat chiar pumnalul împotriva viitorului rege al Franţei? Tu ştii că am aflat toate aceste lucruri chiar de la Henric care a cerut să i se facă dreptate?

— Să ştiţi, sire, că în spatele acestor fapte sigur se ascunde ceva necurat! Îmi permiteţi să fac puţină lumină în această afacere. Până la urmă am să reuşesc să vă dovedesc inocenţa acestui cavaler.

— Ah, Dumnezeule, nici nu vreau altceva, consimţi regele. Dacă-mi dovedeşti inocenţa acestui tânăr, voi fi tare fericit şi mă voi recompensa faţă de el.

— Am reţinut această promisiune regală, spuse cu gravitate Ponthus.

Cavalerul Montauban rămase împietrit de uimire, îşi lovi fruntea înnebunit:

— Ah! Ce prost sunt! Acum înţeleg, înţeleg! Prinţul! L-am uitat pe prinţ! Ah, ce mizerabil sunt! L-am amenințat cu pumnalul! Ei, am fost puţin cam dur! Am fost cam prea îndrăzneţ! S-a dus şi s-a plâns regelui! Iar regele nu este mulţumit! De altfel, este destul de normal!

Această descoperire îl făcu să facă cale întoarsă. Mergea gânditor, cu capul plecat şi-şi spunea supărat: „O asemenea ocazie nu mi se va mai ivi niciodată! Averea mea era ca şi asigurată… Şi acuma iată-mă proscris. Acum ce să fac, unde să merg? Ah! Dar am înnebunit cu totul! Şi Primerose? Am uitat complet de ea!”

Îşi aminti că nu o văzuse pe tânără când vagabonzii se retrăseseră. Ea trebuia să fie undeva prin împrejurimi, pe lângă Casa Albă. Poate că era leşinată sau i se făcuse rău.

Într-adevăr, la un moment dat o văzu pe Primerose venind spre el. Era îngrozită şi înfricoşată căci asistase la luptă şi-l recunoscuse pe Montauban. Primerose văzu cum însoţitorii ei se retraseră grăbiţi şi bucuria o cuprinse când îşi dădu seama că iubitul ei este învingătorul. Tânăra îl aşteptase. Toate aceste lucruri îi povestea Primerose, în timp ce mergeau. Vocea ei melodioasă şi clară răsuna ca o muzică suavă, alinându-l pe cavalerul nostru ca cea mai dulce mângâiere. La sfârşit, el spuse cu timiditate:

— Vrei să-ţi spun ce gândesc?

— Spune, îl încuraja ea, mângâindu-l cu un zâmbet.

— Nu ştiu dacă i-am rănit prea rău pe aceşti Esclaireau şi Barbiton. Mi-ar părea rău să-i fi omorât. Dar nu-ţi ascund faptul că mă simt liniştit la gândul că dacă nu sunt morţi nu-şi vor putea relua prea curând ocupaţiile lor obişnuite.

— De ce? Întrebă ea.

— Fiindcă nu vor putea să te mai ia cu ei în expediţii care mi se par cam necurate, spuse el.

— Ei bine, nici mie nu-mi pare rău! Începusem chiar să mă întreb dacă n-ar trebui să renunţ la nişte căutări pe care ei le efectuau destul de… ciudat. Şi cum de acum încolo nu mi se mai poate întâmpla nimic, căci sunt hotărâtă să rămân acasă, putem spune că totu-i bine când se termină cu bine.

— Aşa să dea Dumnezeu! Spuse Hoël, râzând.

Numai că el râdea ca să-i dea curaj. O nelinişte vagă îi încolţi în suflet şi-şi spuse: „Să dea domnul ca această hotărâre să nu fie luată prea târziu şi să nu regretăm mai târziu, imprudenţele pe care le-am comis deja.”

Poate că vom avea ocazia în continuare să vedem unele evenimente care vor demonstra că neliniştea lui Montauban era justificată.

XIX – DUPĂ ATENTAT.

Se scurseră câteva zile. Sosi şi luna decembrie şi odată cu ea şi primele zăpezi abundente.

Emoţia provocată de dispariţia vapoarelor cu sare nu dispăru complet. Parizienii continuau să vorbească despre

acest misterios eveniment, şi nu datorită evenimentului în sine, ci datorită recompensei promise celui ce va regăsi sacii cu sare. Este de la sine înţeles că această recompensă era foarte atrăgătoare şi mulţi trăiau cu speranţa de-a o câştiga. Cu tot zelul depus de poliţişti improvizaţi, sacii dispăruţi rămaseră de negăsit. De asemenea, misterioasa regină a Argotului, cât şi cei doi redutabili şefi ai vagabonzilor, Esclaireau şi Barbiton, rămaseră de negăsit.

În schimb, regele nu făcuse public atentatul a cărui victimă era cât pe ce să cadă. Ceea ce nu înseamnă că acel eveniment nu era cunoscut de anumite personaje.

Alcyndore află imediat despre păţania celor doi locotenenţi ai săi, Esclaireau şi Barbiton, care fuseseră transportaţi la locuinţa lor din Sainte-Catherine într-o stare jalnică. Prin intermediul ei, află şi contele d'Aumale şi prinţul de eşecul complet al acestei prime tentative.

Acest eşec în loc să-i descurajeze, îi ambiţiona şi mai mult în hotărârea lor de-a termina cât mai repede cu regele. Mânia lor împotriva acelui necunoscut care le zădărnicise planurile era teribilă. D'Aumale, ca un adevărat om de acţiune, porni pe urmele necunoscutului. Era însă o acţiune inutilă.

Alcyndore nu reuşi nici ea să afle ceva, dar ea avea convingerile ei. După părerea ei, exista un singur om care ar fi putut ţine piept oamenilor ei. Acest om nu era altul decât cavalerul Hoël de Montauban. Întocmai ca şi ceilalţi, Alcyndore fu şi ea cuprinsă de un acces teribil de furie.

Ea îl lăsă pe d'Aumale să pornească pe o pistă greşită. Lucrul cel mai grav era că nu acţiona pe cont propriu, căci nu era foarte hotărâtă să-l atace pe Montauban.

D'Aumale nu era singurul care-l căuta pe Montauban. Prinţul îl căuta şi el, pe de altă parte, pentru felul cum îl înfruntase în strada Baudrerie. În primul rând, această delicată misiune i-o încredinţase lui de Ville, care era singurul în care mai putea avea încredere, după ce cei doi favoriţi ai săi, Roncherolles şi Saint-Andre fuseseră răniţi.

Dar de Ville nu numai că nu-l căuta pe Montauban, ci îl evita cât putea.

Deoarece în ochii stăpânului său trebuia să apară că-l preocupă misiunea încredinţată, i se adresă lui Noirville care, din motive personale era convins că Montauban era în slujba reginei Argotului şi pusese mâna şi pe sacii de sare.

Noirville, deşi striga în gura mare că-l caută pe Esclaireau şi pe Barbiton, el îl căuta în realitate pe Montauban.

După atentatul nereuşit împotriva regelui, Primerose nu ieşea din casă decât pentru a-şi vizita aşa-zisa binefăcătoare.

Montauban îşi vizita logodnica la ea acasă, dar nu-şi petrecea tot timpul aici. Decepţia pe care o resimţise în urma întâlnirii cu regele nu-l abătu total. El îşi spuse că, dacă pe partea aceasta averea nu-i surâsese, va trebui s-o caute în altă parte. Ceea ce şi făcu. În acel moment, îşi aminti de cardinalul de Lorraine. În mod instinctiv, simţea o repulsie în îndeplinirea acestui demers. Prima lui pornire fu să-şi viziteze prietenul, ducele de Ponthus:

— Nu sunt supărat pe rege pentru primirea rece pe care mi-a făcut-o. Resentimentele sale mi se par legitime. Domnule duce, fac apel la gândirea dumneavoastră şi vă întreb clacă într-adevăr sunt atât de vinovat precum a spus regele?

— N-aş putea să vă spun clacă clin punct de vedere al legii sunteţi vinovat sau nu. De un lucru sunt însă sigur: în locul dumneavoastră aş fi acţionat la fel.

— Dumnezeule, mi-aţi luat o piatră de pe suflet! Se înveseli Montauban. Eu îl judec pe rege ca pe un om normal şi nu pot fi supărat pe el, fiindcă în calitatea lui de tată şi-a apărat fiul fără să ştie dacă are dreptate sau nu. Deşi aproape nici nu mi-a mulţumit pentru serviciul pe care i l-am făcut alaltăieri, totuşi nu pot fi supărat pe el. În plus, vreau să vă fac un alt serviciu pe care eu îl consider de aceeaşi valoare.

— Adică, îi veţi salva din nou viaţa? Întrebă Ponthus deodată foarte atent.

— Poate, zâmbi Montauban.

— Credeţi că întâmplarea m-a scos în calea dumneavoastră în momentul în care aţi fost atacaţi? Timp de cincisprezece zile am vizitat în fiecare seară acele locuri… pentru a preîntâmpina atacul.

— Ce tot vorbiţi? Strigă Ponthus pălind. Vroiau să-l atace pe rege?

— Da, duce, era vorba despre un atentat în toată regula. Dar acei vagabonzi nu erau decât nişte instrumente inconştiente în mâinile altor indivizi care au organizat atentatul şi care au rămas în umbră. Acei indivizi ştiau prea bine ce aveau de făcut şi intenţia lor era clară de a-l ataca pe rege şi de a-l suprima.

— Ce groaznic, şopti Ponthus emoţionat. Dacă n-aţi fi fost acolo, s-ar fi petrecut un lucru îngrozitor.

— Ah, şi nu v-am spus încă totul, spuse Montauban. Acest atac care de data aceasta a eşuat, s-ar putea să fie din nou organizat. Am vrut să vă avertizez de acest lucru. În felul acesta vă puteţi lua măsurile necesare, căci nici nu se pune problema să-l anunţaţi pe rege.

Ponthus îl luă de mână pe Montauban, îl strânse cu prietenie şi spuse cu emoţie:

— Cavalere, mi-aţi salvat viaţa de două ori, dar informaţiile pe care mi le-aţi dat acum sunt de mare preţ. Cavalere, vă rămân îndatorat până la moarte şi orice serviciu mi-aţi cere, vi-l voi acorda cu mare plăcere.

— Bine, asta cade bine, răspunse Montauban cu simplitate. Tocmai vroiam să vă cer un serviciu. M-am făcut vinovat de o acţiune care mă dezonorează: sunt complicele unei hoţii.

— Dumneavoastră, complicele unei hoţii? Strigă Ponthus. Nu pot să cred.

— Şi totuşi este adevărat, căci nu aveam o altă posibilitate, repetă Montauban cu tărie. Eram în mare pericol. Îmi veţi

spune că mai bine aş fi murit decât să particip la această acţiune oribilă. Dacă aş fi fost singur, aşa aş fi făcut. Din păcate, mai eram cu cineva care şi-ar fi pierdut viaţa împreună cu mine, dacă am fi opus cea mai mică rezistenţă. Eu, Hoël de Montauban am ajutat la descărcatul sacilor cu sare care aparţineau regelui. Deci am participat la o hoţie. Sunt dezonorat.

— Este vorba de dispariţia acelor saci cu sare care au provocat atâta vâlvă în tot Parisul? Întrebă Ponthus.

— Da, spuse Montauban. Presupun că ştiţi ce conţin acei saci cu sare?

— Ştiu că conţin două milioane de franci, răspunse Ponthus.

— Ei bine! Vreţi să mă ajutaţi să băgăm aceşti bani în cuferele regelui? Întrebă liniştit Montauban.

— Vreţi să faceţi acest lucru? Se minună Ponthus.

— Este onoarea mea în joc şi pe cuvântul meu de Montauban că o voi face… spuse Montauban.

— Cavalere, contaţi pe mine. Vă stau la dispoziţie.

— Mulţumesc, duce, spuse cu simplitate Montauban. N-aş putea să vă spun când am putea întreprinde această acţiune. Dar fiţi pe pace. La momentul potrivit vă voi anunţa.

— Voi fi pregătit, îl asigură ducele.

XX – MONTAUBAN SE HOTĂRĂŞTE SĂ-L VIZITEZE PE CARDINALUL DE LORRAINE.

După ezitări îndelungate şi după o serie de pretexte pe care le invoca pentru el însuşi, veni şi ziua când cavalerul se hotărî să-l viziteze pe cardinal. În acea zi, îşi îmbrăcase costumul cel nou, iar la piept îşi ţinea scrisoarea tatălui său adresată cardinalului.

Într-un târziu ajunse la destinaţie. Îşi spuse numele, după care aşteptă în anticameră. N-avea de ce se plânge. Anticamera, deşi era plină de vizitatori veniţi înaintea lui Montauban, totuşi el fu primul solicitat. Era o adevărată

favoare. Această favoare o punea pe seama scrisorii de recomandare a tatălui său.

Montauban mergea în urma valetului care-l conducea. Traversară mai multe săli care erau pline de soldaţi. Montauban îşi spuse mirat: „Ah, oare cardinalului îi este frică să nu fie atacat, de fiecare încăpere este atât de păzită?”

Montauban se miră, dar nu se nelinişti. Nici un moment nu se gândi că toţi acei soldaţi erau puşi pentru el. În cele din urmă se felicită: Se aşteaptă la vreo bătălie pe aici? Cu atât mai bine, căci voi putea fi şi eu util la ceva.”

După ce traversă o ultimă încăpere, în care trebui să-şi facă loc prin mulţimea soldaţilor, Montauban intră cu un pas hotărât în biroul Eminenţei Sale.

Cardinalul era singur. Cel puţin din locul în care se afla nu putea să-i zărească pe Thibaut şi Lubin, ascunşi după draperie. Cardinalul de Lorraine stătea în faţa biroului. Era drapat în mantia sa roşie şi fiindcă îşi ţinea capul aplecat asupra unei scrisori, Hoël nu-i văzu decât tichia roşie din creştetul capului. Nu-l recunoscu pe necunoscutul pe care-l pusese pe fugă pe drumul spre Bagnolet. Plin de încredere, cu ochii strălucitori de speranţă, visând cu ochii deschişi, la glorie şi avere, Montauban îşi luase o poziţie mândră.

Deodată cardinalul îşi ridică capul şi dându-se pe spate, îl săgetă pe cavalerul nostru cu o privire pătrunzătoare. Montauban îl recunoscu.

Cavalerul, palid şi într-o atitudine sfidătoare, îl fixă pe cardinal cu ochi strălucitori. Cardinalul spuse cu o blândeţe sinistră:

— Văd că m-aţi recunoscut.

— Domnule, o fizionomie ca a dumneavoastră este greu de uitat, răspunse cavalerul. Mai ales în condiţiile în care ne-am întâlnit atunci.

Cardinalul rămase gânditor, studiind acea figură strălucitoare, acel zâmbet batjocoritor, acea atitudine trufaşă. Cardinalul gândi astfel: „Oare este un tip curajos?

Incontestabil! Cine ştie dacă în faţa mea nu este exact omul de care am nevoie? Este adevărat că m-a insultat. Dar mai este adevărat că această insultă nu va rămâne nepedepsită. Răzbunarea mea n-ar putea fi amânată? Cine mă grăbeşte? Mi-a venit o idee: îl voi prinde şi-l voi închide în vreun beci. Când se va simţi cu laţul în jurul gâtului, îl voi elibera. În acest caz va trebui să-mi fie recunoscător. În plus, îl voi uimi, oferindu-i o avere la care nici n-a îndrăznit să gândească vreodată. În felul acesta îmi va fi fidel trup şi suflet toată viaţa.”

— Domnule, sper că vă daţi seama că acum scrisoarea tatălui dumneavoastră nu mai are nici un efect asupra mea, spuse cardinalul cu răceală.

— Mă îndoiesc, răspunse Montauban.

— Aş fi putut să vă arestez în momentul când am aflat că sunteţi la mine, continuă cardinalul. Însă am recunoscut în dumneavoastră un om curajos căruia am vrut să-i spun ce faptă gravă a săvârşit asupra unui prinţ al bisericii. Domnule, pregătiţi-vă să mergeţi la eşafod. Am să vă arestez.

Spunând acestea, întinse mâna să ia clopoţelul. Numai că nu-l agită, îl ţinu în mână şi se jucă cu el.

XXI – LUCRURILE SE ÎNCURCĂ

— Sunt pregătit, spuse Montauban.

Apoi se ridică şi cu ochii în flăcări şi o mână tremurândă rectifică:

— Dar nu mă voi duce ca un prost ci apărându-mi viaţa. Domnule, sunaţi din clopoţel, chemaţi-vă oamenii. Îndrăznesc să vă asigur că veţi vedea ceva deosebit. Ceva ce nici nu vă trece prin minte.

— Veţi îndrăzni să vă opuneţi? Strigă cardinalul stupefiat.

— Da, domnule, voi îndrăzni! Din răsputeri.

Montauban părea atât de hotărât şi nerăbdător să se apere, încât cardinalul nu putu să nu-l admire. Apoi, cardinalul îşi modifică din nou intenţiile, căci luă un pergament pe care scrise ceva şi semnă.

— Credeţi-mă, domnule, cel mai bun lucru este să vă predaţi sabia, spuse cardinalul cu răceală.

— Fie, domnule, dar Montauban nu-şi va preda sabia, replică cavalerul.

— Sunteţi nebun, domnule, spuse cardinalul ridicând din umeri. Să ştiţi că dacă aş agita acest clopoţel, în acest birou ar pătrunse douăzeci de oameni înarmaţi pe fiecare uşă.

— Există patru uşi: deci ar intra optzeci de oameni în total. Ei bine, sunaţi din clopoţel, domnule. Vă asigur că chiar dacă aţi avea de zece ori mai mulţi oameni, nu veţi reuşi să mă prindeţi viu şi nici nu mă veţi prinde.

În timp ce cardinalul îl privea uimit, cavalerul adăugă cu un zâmbet batjocoritor:

— Dumnezeule, da, domnule, cred că mă voi descurca. Cel puţin am o şansă.

— Dumnezeule mare, dar dumneavoastră vorbiţi să ţineţi piept la optzeci de oameni. Asta nu mai ţine de curaj. Asta-i nebunie curată. Ei bine, vreau să văd până unde merge nebunia dumneavoastră. Voi suna.

Cardinalul se pregătea să sune.

— Domnule, dacă vreţi doar să vedeţi, atunci renunţaţi, spuse Montauban cu ochi strălucitori.

— Ah, ştiam că veţi renunţa, că vă va fi teamă, spuse cardinalul, izbucnind în râs.

Îşi lăsă clopoţelul pe birou şi se lăsă pe spate, râzând. Acest râs îl scoase din sărite pe Montauban:

— Mie să-mi fie frică! Vă rog să vă luaţi clopoţelul şi să sunaţi. Chemaţi-vă oamenii şi veţi constata că unui Montauban nu-i este frică de nimic!

— Ah, vom vedea noi dacă este adevărat! Exclamă cardinalul.

Şi agită cu putere clopoţelul. Lucru ciudat, cavalerul de Montauban îşi păstră sângele-rece. Stătea lângă birou cu o mână sprijinită de masă şi cu cealaltă crispată pe mânerul pumnalului. Ochii săi strălucitori erau aţintiţi asupra celor patru uşi pe care trebuiau să-şi facă apariţia asaltatorii.

Cele patru uşi se deschiseră toate odată. Soldaţii intrară toţi odată, cu săbiile în mână, aliniindu-se foarte rapid şi în linişte, cu o precizie absolut militară.

Sprijinindu-se cu spatele de speteaza fotoliului, Jean de Lorraine aşteptă câteva minute.

Apoi spuse cu voce tare, pe un ton de comandă:

— Luaţi-l!

Soldaţii se puseră în mişcare, cu săbiile pregătite de atac. Erau ca la paradă. Cele patru grupuri de soldaţi făcură cerc în jurul cavalerului. În mod normal, prada astfel încercuită, nu mai avea nici o şansă de scăpare.

Astfel arăta oribila manevră pregătită pentru capturarea lui Montauban. Un singur om se ridică şi-şi împinse fotoliul. În acest timp, îl auzi pe cavaler spunând:

— Păcat pentru dumneavoastră, domnule. Dar dumneavoastră aţi vrut-o.

În momentul în care cardinalul se ridică, Montauban făcu un salt pe deasupra biroului şi se postă în faţa cardinalului, pe care-l apucă cu mâinile sale viguroase!

După ce aproape că-l înnăbuşi, Montauban îi dădu drumul din strânsoare şi-i puse vârful cuţitului în gât. Toate acestea se desfăşurară cu o rapiditate prodigioasă.

În acel moment, se petrecu ceea ce Montauban spera. În faţa acestui gest neprevăzut, soldaţii înţeleseră că intenţiile lui Montauban erau serioase.

Rămaseră pe loc înspăimântaţi.

Atunci, Montauban cu o voce imperioasă şi tăioasă spuse:

— Viaţă pentru viaţă, domnule! Daţi-vă cuvântul că mă veţi elibera sau vreţi să vă omor!

Cardinalul nu era un om curajos. În orice altă împrejurare ar fi tremurat de frică sau chiar ar fi leşinat de frică. Dar aici el se simţea stăpân pe situaţie. Doar un cuvânt trebuia să spună ca să scape. Această certitudine pe care o avea îl determina să prelungească acea situaţie.

— Aveţi cuvântul meu de cavaler, spuse el cu nobleţe.

Montauban îi dădu drumul şi-şi puse pumnalul în teacă. Se

retrase doi paşi înapoi, îşi încrucişă mâinile pe piept şi-l fixă pe cardinal ca şi cum ar fi vrut să-i poruncească ceva. Prin atitudinea sa liniştită şi deloc provocatoare, Montauban arăta că are o încredere totală în cardinal.

Cardinalul se întoarse spre ofiţeri şi le porunci:

— Aţi auzit, domnilor? Orice s-ar întâmpla, acest cavaler trebuie să iasă viu şi nevătămat din această casă. Vă rog ca toţi să vă retrageţi.

Cei patru ofiţeri erau nişte adevăraţi gentilomi. Ca la un semnal, se întoarseră şi-l salutară pe Montauban, care se înclină curtenitor şi zâmbitor în faţa lor.

În timp ce soldaţii se retrăgeau, cardinalul îi spuse cavalerului nostru cu autoritate:

— Vă rog să mai rămâneţi o clipă. Noi doi mai avem încă de vorbit.

XXII – MONTAUBAN FACE AVERE.

Cardinalul se reaşează în fotoliu, în faţa mesei de lucru. Foarte politicos, îl invită pe cavaler să ia loc în faţa lui. Acesta acceptă în linişte. Cardinalul reluă acel pergament pe care scrisese ceva. Bifă un cuvânt pe care-l înlocui cu altul, mai adăugă două rânduri şi semnă din nou.

Ridică capul. În acel moment, uşile se închiseră în urma ofiţerilor. Rămase singur cu Montauban. Asta şi aştepta:

— Asta înseamnă o „şansă de-a scăpa”? Întrebă el, privindu-l drept în ochi. Am vrut să văd care este valoarea dumneavoastră adevărată. Am văzut, iar acum sunt hotărât. Domnule, aţi veni la mine să vă oferiţi serviciile…

După o scurtă pauză, adăugă:

— Vă accept oferta.

— Monseniore, acceptaţi! Cu toate că…

— Vă accept oferta, îl întrerupse cardinalul brusc. Vă accept oferta nu „cu toate că”, ci „din cauză că”. Vă accept oferta din cauza celor întâmplate în acest birou puţin mai înainte.

Aveţi ceva de spus?

— Da, domnule, replică Montauban ai cărui ochi începură să strălucească. Vreau să spun că ceea ce vreţi să faceţi este măreţ, nobil şi generos. Încep să cred că mi-aş dori un stăpân ca dumneavoastră.

— Într-adevăr, domnule, un om ca dumneavoastră are nevoie de un stăpân excepţional. Sunt sigur că acest stăpân eu sunt. Deci, eu vă iau în serviciul meu şi voi avea grijă de averea dumneavoastră.

Apoi, cu familiaritate:

— Unui om extraordinar ca dumneavoastră nu i se pot face decât oferte excepţionale. Ce aţi zice de douăzeci de mii de franci anual plătiţi în avans?

— Monseniore, v-am spus că sunt uimit! Recunoscu Montauban, care credea că visează.

— Deci acceptaţi, zâmbi cardinalul. V-am spus: douăzeci de mii de franci, la care se adaugă şi prime. Ştiţi foarte bine că sunt un om generos.

— Într-adevăr, monseniore; deseori am auzit spunându-se: „generos ca domnul Jean de Lorraine.”

— Este de la sine înţeles că toate cheltuielile expediţiilor vă vor fi rambursate. Veţi comanda tuturor, aici, iar dumneavoastră veţi primi ordine numai de la mine. Sunteţi de acord?

— Uitaţi un singur lucru!

— Care anume? Întrebă cardinalul, scrutându-l cu privirea.

— Nu mi-aţi spus ce am de făcut.

— Pentru moment, nimic, spuse cardinalul.

Fiindcă Montauban se pregătea să protesteze, domnul de Lorraine adăugă cu un zâmbet misterios:

— Am spus „pentru moment”. Dar fiţi liniştit, căci în curând vă voi da o misiune… mortală, spuse cu răceală cardinalul. Adevărul este că aveţi toate şansele să plătiţi cu viaţa.

— Toate şansele? Ei bine, monseniore, voi reuşi! Voi reuşi şi o voi scoate la capăt!

— Fiţi sigur că v-aţi asigurat de o avere frumuşică, confirmă cardinalul, pe buzele căruia trecu un zâmbet misterios. Trebuie doar să mai aşteptaţi puţin ca afacerea să fie pusă la punct.

— Bun, monseniore. Până atunci ce va trebui să fac?

— V-am spus: Nimic… nimic decât să veniţi la ordinele mele în fiecare zi.

— Aşa voi face.

Cardinalul dădu uşor din cap. Apoi luă pergamentul cu pricina şi i-l întinse lui Montauban:

— Citiţi.

Montauban luă hârtia şi o parcurse rapid. Beat de fericire, el spuse:

— Zece mii de franci! Pentru mine! Aşa, dintr-o dată!

— Prima dată am pus doar două mii de franci şi pe urmă mi-am dat scama că valoraţi mai mult decât atât.

— Deci aţi semnat înainte de… spuse Montauban sufocat de recunoştinţă. Eu care credeam că v-am smuls cu forţa dreptul la viaţă şi libertatea mea, iar dumneavoastră hotărâserăţi deja să lucrez pentru dumneavoastră. Ah, domnule, recunosc că m-aţi învins! De acum încolo puteţi dispune de viaţa mea aşa cum vreţi.

Cardinalul era în culmea fericirii.

— Atâta vă cer: fidelitate şi devotament. Iar eu voi avea grijă de averea dumneavoastră. Şi ce mai avere! Şi acum încă ceva: vreau să fiţi mai mult decât un simplu valet. Vreau să-mi fiţi prieten.

— Monseniore!

— Pe drumul spre Bagnolet, v-aţi făcut o imagine greşită despre mine. Nu vreau ca între noi să se infiltreze vreun semn de întrebare. Răspundeţi-mi cinstit: ce reprezintă această tânără pentru dumneavoastră?

— Este logodnica mea, monseniore.

— Ah! Bogată? Săracă?

— La fel de săracă ca şi mine.

— Şi când vreţi să vă căsătoriţi cu ea?

— Când va avea o zestre convenabilă.

— Acest lucru mă priveşte şi pe mine, spuse grăbit cardinalul. Cavalere, această căsătorie va avea loc când veţi duce la bun sfârşit misiunea pe care vi-o voi încredinţa. Zestrea mă priveşte pe mine personal. Fiţi fără grijă, căci această zestre va fi considerabilă.

— Monseniore, faceţi nişte lucruri nemaipomenite, îi mulţumi Montauban.

— Domnule, oameni ca dumneavoastră sunt rari, foarte rari, spuse cu gravitate cardinalul. Când ai norocul să întâlneşti astfel de oameni, atunci faci cât mai multe pentru ei.

Apoi strigă:

— Thibaut! Lubin!

Cei doi călugări beţivani ieşiră din ascunzătoare şi se prezentară în faţa cardinalului. Ei văzuseră şi auziseră totul. Acum ştiau că Montauban intrase în graţiile stăpânului lor. Cei doi stăteau plecaţi şi cu mâinile în buzunarele sutanei.

— Dragii mei, aţi văzut şi aţi auzit totul, spuse cardinalul. De acum încolo, cavalerul de Montauban face parte din prietenii noştri. Să nu uitaţi. Va trebui să-i daţi ascultare în tot ceea ce vă spune. Faceţi în aşa fel încât să nu-l supăraţi, ca să nu se plângă de voi…

Cei doi călugări tremurau. Cavalerul înţelese neliniştea lor şi-i asigură.

— Nu vă fie frică, căci nu sunt chiar atât de rău pe cât credeţi.

Cardinalul adresându-i-se lui Montauban, spuse:

— Domnule, vreau să vă alegeţi singur locuinţa în care veţi sta. Vreţi să staţi la palatul Harcourt, unde locuiesc majoritatea gentilomilor şi ofiţerilor noştri? Societatea oamenilor de spadă bănuiesc că vă place mai mult decât cea a celor care poartă sutană. Thibaut şi Lubin cărora trebuie să le dau nişte ordine, vă vor prinde din urmă. Veţi vizita împreună cu ei casa, iar apoi vă vor conduce la

trezorierul meu, unde veţi primi banii. Îi pun la dispoziţia dumneavoastră. La drum, domnule de Montauban. Dacă mă veţi servi cu fidelitate, nu veţi avea probleme. Veţi vedea că sunt un bun stăpân.

— Domnule, am constatat deja acest lucru, spuse Montauban cu o plecăciune. Cu un stăpân ca dumneavoastră vom face lucruri măreţe.

— Şi eu cred acest lucru, spuse cardinalul cu un zâmbet enigmatic. Haideţi, cavalere.

Cardinalul auzi cum uşa se închise în urma lui Montauban. Apoi cu voce înceată, spuse:

— Fraţilor, îl veţi urmări pe cavaler pas cu pas. Faceţi în aşa fel încât să-i câştigaţi încrederea şi să vă faceţi un prieten din el. Faceţi în aşa fel încât să nu existe secrete între el şi voi. În fiecare dimineaţă mă veţi informa de tot ceea ce a spus şi făcut cu o zi înainte. Mă auziţi, totul! Tot ce va face şi va spune. Şi chiar şi ce va intenţiona să facă.

— Bine, monseniore, spuseră ei în cor.

Cu o pungă în mână, cardinalul continuă pe aceeaşi voce înceată:

— Dacă veţi duce la bun sfârşit această misiune secretă şi foarte gravă, veţi câştiga bani mulţi.

Le întinse punga, pe care o luară rapid, spunând:

— Monseniorul va fi mulţumit de noi.

— Haideţi domnilor, nu-l faceţi să aştepte pe noul dumneavoastră prieten.

Când rămase singur, cardinalul se sprijini pe speteaza fotoliului său. Cu zâmbetul pe buze, îşi frecă mâinile satisfăcut şi se felicită: „Asta zic şi eu afacere bine condusă. În câteva zile sau cel mult în câteva săptămâni, acest Montauban va fi gata pentru marea acţiune. Atunci, viaţa unui rege pentru zece mii de franci! Nu este chiar atât de mult! Un asemenea rezultat n-a obţinut nici fratele meu Claude şi nici nepotul meu François!”

XXIII – THIBAUT ŞI LUBIN SE ÎMPACĂ CU MONTAUBAN.

Thibaut şi Lubin erau fericiţi: acum aveau bani şi puteau să plece din palatul Cluny, unde se cam plictiseau.

Erau bine dispuşi când se reîntâlniră cu cel pe care trebuiau să-l spioneze şi care-i aştepta deja în stradă. Cei doi se scuzară pentru întârziere şi porniră la drum.

Nu merseră prea departe: palatul Harcourt care aparţinea familiei de Guise era situat vizavi de palatul de Cluny.

Vizita casei se termină repede: Montauban acceptă prima locuinţă pe care i-o arătară, considerând că acel apartament îl va ocupa în mod excepţional. Nu la fel se desfăşură vizita grajdurilor. Cavalerul examină cu minuţiozitate şi îndelung superbii cai, înainte de a-şi alege cei patru cai pe care-i oferea cardinalul. Foarte priceput în materie, îşi alese cei mai buni cai.

Thibaut şi Lubin îl conduseră la trezorier, care-i numără fără să clipească zece mii de franci.

Cu buzunarele pline, Montauban ieşi. Thibaut şi Lubin îl urmară ca doi căţeluşi.

Montauban merse până în strada Saint-Jacques. Pe drum, nu se întoarse nici măcar odată. Deşi nu părea, el îşi supraveghea urmăritorii în ascuns, căci pe măsură ce înainta un zâmbet maliţios îi apărea pe buze.

În colţul străzii Saint-Jacques, se opri şi le făcu semn celor doi complici să se apropie. Ceea ce se şi grăbiră să facă.

— Dragii mei, n-aş vrea să vă mai chinuiesc şi din acest motiv, vă redau libertatea. Fiţi liniştiţi, căci nu voi uita să-i povestesc cardinalului că v-aţi îndeplinit misiunea cu bine.

— Cum, vrei să ne concediaţi? Întrebă Thibaut.

— Monseniorul ne-a recomandat să vă stăm la dispoziţie, spuse Lubin.

— Tocmai, fiindcă sunteţi la dispoziţia mea, eu dispun de voi şi vă spun: mergeţi la treburile voastre, iar eu merg la ale mele.

Îşi băgă mâna în buzunar şi fără să numere scoase un pumn de monede pe care le dădu lui Thibaut şi Lubin. Cei doi beţivi încântaţi, făcură o plecăciune mulţumind.

— Sunteţi şi mai generos decât monseniorul.
— Care este mai generos decât regele.
— Mulţumesc şi vă rămân îndatorat. Acum puteţi pleca să vă cheltuiţi banii unde doriţi voi. Eu merg unde am treabă.
— Domnule, aţi spus că ne putem cheltui banii unde vrem noi?
— Fără îndoială, răspunse Montauban mirat de întrebare.
— Atunci, putem merge la Coţofana Chioară?
— Motivele pentru v-am interzis să mergeţi acolo nu mai există acum. Nu văd vreun inconvenient să mergeţi acolo să vă ospătaţi.
— Hai să mergem la Coţofana Chioară, hotărâră Thibaut şi Lubin.
— Atunci, mergeţi cu mine, îi invită Montauban. Acolo mergeam şi eu.
Cei doi mergeau la o distanţă respectabilă în spatele cavalerului.
În momentul în care intrară pe strada Lanternei, în celălalt capăt al străzii apărură Esclaireau şi Barbiton. Era prima lor ieşire după ciocnirea avută cu Montauban. Erau puţin cam palizi, dar altfel se simţeau refăcuţi şi puternici.
Trecură pe lângă Montauban. Cei doi îl recunoscură pe tânărul a cărui forţă o admiraseră.
În spatele lui Montauban, îi recunoscură şi pe Thibaut şi Lubin care erau transpiraţi şi gâfâiau, fiindcă doreau să fie cât mai aproape de cavaler.
— Ia te uită, cei doi călugări! Mârâi Barbiton.
— Ne-au ieşit în cale la fix, căci tare mă mănâncă palmele, adăugă Esclaireau.
— Aşa simt şi eu. Să mergem.
Merseră mai departe, şi trecură printre cei doi nefericiţi beţivi. Ah! Nu-i loviră, doar îi împinseră puţin. Thibaut căzu cât era de lung pe o parte a străzii, iar Lubin căzu pe partea cealaltă.
— Ne omoară! Se bâlbâi Thibaut.
— Ajutor! Vocifera Lubin.

— Asta mai mă linişteşte, spuse Barbiton.

— Prea puţin! Spuse Esclaireau.

Chiar în acel moment, auziră în spatele lor:

— Hei! Şmecherilor, opriţi-vă!

Amândoi se întoarseră deodată şi dădură cu ochii de Montauban care striga după ei. Cavalerul nostru auzise apelul celor doi călugări şi când se întoarse, îi zări zăcând în noroiul străzii.

— De ce i-aţi lovit pe aceşti doi nefericiţi călugări?

Scrâşnind din dinţi, cei doi ripostară.

— Ce se mai amestecă şi ăsta?

— Păzeşte-ţi pielea, omul dracului!

Amândoi, ca la un semnal, îşi duseră mâinile la mânerul săbiei.

Nici n-avură timp să termine acel gest. Pumnii lui Montauban se opriră cu o forţă incredibilă şi cu rapiditatea unui fulger între ochii coloşilor.

Esclaireau şi Barbiton se clătinară, ameţiţi. Montauban nu le lăsă timp să-şi revină. Îşi luă elan şi porni ca un taur înfuriat cu capul înainte. Îl lovi pe Esclaireau în plin stomac, şi-l proiectă la patru metri depărtare. Cu viteza fulgerului se întoarse apoi spre Barbiton căruia îi aplică acelaşi tratament.

Cei doi coloşi nu mai dădeau semne de viaţă. Montauban, după ce-i mai privi odată, se îndepărtă. În timp ce mergea, îşi spunea visător: „Ce ciudat, parcă am mai văzut undeva ochii ăştia ca două făclii şi am mai auzit vocea asta răguşită! Unde dracu i-am mai văzut şi auzit?”

Fiindcă nu găsea răspuns la întrebare, ridică din umeri şi nu se mai gândi la acest aspect. Se duse la Thibaut şi Lubin care se ridicară cu greu, iar gemetele lor se transformară în adevărate binecuvântări adresate nobilului cavaler care-i apărase cu atâta curaj. Dintr-o privire, Montauban îşi dădu seama că nu se întâmplase nimic grav cu călugării după care îşi reluă drumul liniştit.

Thibaut şi Lubin îl urmară şi-şi spuneau că-i vor rămâne fideli până la moarte.

Într-un târziu ajunseră la Coţofana Chioară fără nici un alt eveniment neplăcut.

Montauban îl părăsi la intrarea în han, fără nici un fel de explicaţie şi urcă la mansardă.

Thibaut şi Lubin se serviră cu mâncăruri deosebite şi ingurgitară o cantitate enormă de băuturi alese.

La lăsarea nopţii se aflau încă la masă şi nici nu se gândeau să părăsească localul. Călugării se mai aflau încă în restaurant la plecarea ultimilor clienţi. Numai că în loc să fie în faţa mesei, se aflau de acum sub masă, beţi morţi. Ospătarii încercară în zadar să-i scoată din local.

A doua zi dimineaţa, ospătarii îi treziră. Călugării nu se mirară prea tare că se află tot la restaurant, sub masă. Când se treziră din beţie, îşi amintiră de Montauban şi de misiunea pe care o aveau.

— Ce-i vom spune acum, monseniorului? Se întrebă Thibaut perplex.

Lubin, după un minut de gândire, spuse:

— Să mâncăm şi mai vedem noi după aceea.

Serviră micul dejun şi plecară spre palatul de Cluny, cu mintea încă înceţoşată de aburii băuturii, dar totuşi lucizi.

În faţa cardinalului începură să spună:

— Monseniore, iată-ne în cele mai bune relaţii cu domnul Montauban.

— Ne-a salvat chiar şi viaţa.

— Domnul Montauban ne-a dus până la el, spuseră ei. S-a purtat minunat cu noi. Nu l-am părăsit o clipă. Ne-a vorbit doar de monseniorul. Pe sfânta cruce, dacă nu vă este devotat până la moarte şi nu se va da în lături de la nimic pentru a vă fi util.

Aceste ultime cuvinte îl încântară pe cardinal.

Cei doi beţivi îşi dădură seama de acest lucru şi-şi făcură cu ochiul cu subînţeles. După ce-i ascultă cu atenţie, cardinalul spuse:

— Unde locuieşte cavalerul?

Fără să-şi dea seama ce spune, Lubin spuse:

— La hanul Coţofana Chioară, strada Saint-Martin. Acesta era singurul adevăr pe care-l spuse până acum. Nu o făcuse expres. Dar nu trebuia să mai continue. Cardinalul, satisfăcut de veştile primite, le dădu drumul spunându-le să se întoarcă pe lângă noul lor prieten.

— Unde mergem acum? Întrebă Thibaut.

— Vom merge la Coţofana Chioară, spuse Lubin, căci oricum i-am spus cardinalului că locuieşte acolo.

Călugării plecară. Îl întâlniră pe Montauban, căruia îi spuseră că domnul de Lorraine îi trimisese în întâmpinarea lui. Montauban nu se miră şi nici nu se nelinişti din cauza lor. Aşa cum făcuse şi cu o zi înainte, se debarasă repede de ei, căci nu-i plăcea să-l simtă pe urmele lui. Având buzunarele bine garnisite, călugării se simţeau bine la han şi deci rămaseră. Ei declarară că vor veni în fiecare zi la ordinele domnului cavaler.

XXIV – SUPĂRĂTOAREA AVENTURĂ A DOAMNEI NICOLLE DE SAVIGNY.

Alcyndore nu era femeia care să se răsfeţe în plăcerile şi petrecerile prilejuite de apropiata sa logodnă. Ea avea un ascendent asupra lui François d'Aumale care devenise un instrument docil în mâinile ei. Logodnicul o vizita zilnic. De fiecare dată, era însoţit de prinţul Henric. Din zi în zi, devenea tot mai îndrăgostit.

Între cele două iubiri, una mai violentă decât cealaltă, Alcyndore era de-o abilitate incredibilă.

Mai era şi dragostea lui Choppin. Luând în consideraţie sfaturile mamei sale, Alcyndore nu-i dădea importanţă. Dar n-avea dreptate. Căci dragostea acestuia din urmă era cea mai de temut.

De la o vreme, Alcyndore o vizita zilnic pe Nicolle de Savigny. Erau vizite misterioase şi deosebit de scurte. În acea după-amiază, Alcyndore în costumul ei de bărbat se înfăşură cu grijă într-un mantou amplu, precauţie care avea

un scop dublu: de-a o face de nerecunoscut şi de-a o păzi de frig. Ea plecă spre palatul de Savigny.

În aceeaşi zi şi cam pe la aceeaşi oră, prinţul moştenitor se afla în biroul său. Avea în faţa ochilor o foaie de hârtie pe care tocmai o citise. O mototoli cu furie şi o aruncă dezgustat, spunând:

— Ah, ce mizerie! O scrisoare nesemnată!

Într-adevăr, prinţul citise o scrisoare anonimă. O scrisoare în care i se recomanda să meargă chiar în acea zi la palatul Savigny şi să facă în aşa fel încât să vadă şi să audă fără ca cineva să-i bănuiască prezenţa. Astfel se va convinge de lipsa de fidelitate a doamnei Nicolle pe care o onora cu mult prea multă încredere. Scrisoarea era semnată: „O prietenă”.

„Şi dacă este adevărat? Îşi spuse el. La urma-urmei ce importanţă are! N-o mai iubesc pe Nicolle. În acest caz ce mai contează dacă mi-este sau nu fidelă? Da, dar chiar dacă o iubesc sau nu, pentru asta nu sunt mai puţin ridicol. Ridicol, eu! Dumnezeule, asta nu se poate întâmpla! Trebuie să aflu, totuşi! Ei bine, vreau să am conştiinţa împăcată. Voi merge la Nicolle. Sunt sigur că Nicolle este nevinovată! N-are importanţă, mă voi duce totuşi. După aceea voi fi mult mai liniştit.”

Henric se înfăşură într-o mantie şi plecă singur pentru a se convinge de inocenţa Nicollei, în mod odios calomniată de către Diane de Poitiers care, cu siguranţă, era autoarea acelei scrisori anonime. Henric era convins de acest lucru. Dar totuşi era hotărât să meargă, cu toate că n-o iubea pe Nicolle de Savigny.

În acest timp, Jean de Maubert era introdus de către o slujnică în iatacul Nicollei, în faţa căreia se înclină politicos. Fidel rolului său de tânăr senior galant şi curtenitor cu femeile, Jean de Maubert se înclină şi-i sărută mâna Nicollei. Acesta nu remarcă faptul că mâna fierbinte se crispa nervos, zăbovind voit pe buzele sale.

Jean de Maubert ciuli urechile spre acea uşă ascunsă după o perdea şi care dădea într-un birou, pe care el îl cunoştea prea bine. I se păru că aude un zgomot în acel birou, în care nu trebuia să fie nimeni. Din acest motiv, îşi ciuli urechile.

De altfel, nu se înşela. În acel birou se afla într-adevăr cineva: prinţul moştenitor Henric, care tocmai sosise şi el.

Alcyndore auzi un zgomot, dar îşi spuse că poate se înşela, poate nu auzise bine. Deodată deveni bănuitoare. Nu mai făcu nici o mişcare. În schimb, cuvintele şi gesturile ei nu puteau trezi vreo bănuială în sufletul Nicollei şi Alcyndore stătea la pândă. Ea şterse din program motivul vizitei sale şi ceea ce intenţiona să spună. Se hotărî să transforme vizita într-una ceremonioasă, foarte scurtă şi în cursul căreia va spune doar nişte banalităţi care puteau fi auzite de către toată lumea.

Alcyndore deveni şi mai ceremonioasă şi se aşează cu spatele la acea uşă în spatele căreia bănuia că se ascunde cineva. Scoase din buzunar o mică cutie din catifea şi i-o întinse lui Nicolle:

— Prinţul moştenitor care mă onorează cu favorurile lui mi-a povestit despre dragostea dumneavoastră pentru bijuterii şi pietre preţioase. V-am adus două briliante extrem de valoroase şi cu permisiunea prinţului vă rog să le acceptaţi ca dovadă a sincerei şi respectoasei mele prietenii.

Nicolle era extrem de emoţionată. Luă cutia şi fără să privească în interiorul ei o aruncă pe o masă cu mânie, spunând:

— Bijuterii, aur! Dar niciodată un cuvânt tandru, un cuvânt drăgăstos, un cuvânt... de prietenie! Ei bine! M-am săturat şi în cele din urmă mă voi revolta. Şi fiindcă refuzaţi să priviţi adevărul în faţă, fiindcă în mod voit aţi devenit surd şi nevăzător, va trebui ca să vorbesc şi să vă spun că şi eu am o inimă ca toată lumea.

Alcyndore nu-şi dădea seama ce vroia să spună Nicolle. În schimb, îşi dădea seama că era foarte tulburată şi în orice moment ar fi putut spune ceva compromiţător şi cu urmări dezastruoase. Acest lucru era posibil, căci Nicolle nu-şi dădea seama că sunt ascultate. Pentru a evita acest pericol, Alcyndore se ridică şi privind-o drept în ochi, spuse:

— Doamnă, îmi dau seama că nu vă simţiţi prea bine. Îmi pare tare rău că am venit într-un moment inoportun când aveaţi nevoie de singurătate şi odihnă. Doamnă, eu mă voi retrage, rugându-vă să acceptaţi scuzele mele.

Alcyndore făcu o plecăciune şi se îndreptă spre uşă.

Nicolle se ridică precum un arc. Dintr-un salt fu între uşă şi Jean de Maubert. Într-o stare de exaltare extremă şi cu o voce plină de emoţie, spuse:

— Nu veţi ieşi de aici până ce nu mă veţi asculta!

Alcyndore o apucă cu brutalitate de încheietura mâinii şi strângând-o ca într-un cleşte, şuieră:

— Tăceţi din gură!

— Nu, nu vreau să tac, protestă Nicolle care părea pe jumătate nebună.

Apoi gemu:

— Dar, mă doare!

Alcyndore îi dădu drumul. În acel moment, Nicolle se aruncă în genunchi, îi luă mâna cu toată rezistenţa acesteia, şi cu o voce arzătoare dezvălui acea dragoste absurdă, monstruoasă, multă vreme tăinuită şi pe care acuma vroia s-o spună cu voce tare:

— De ce nu mă mai strângeţi? Într-adevăr, mă durea!

Dar era atât de bine şi dulce să sufăr din cauza dumneavoastră! Ah! Nu ştiţi! Loviturile dumneavoastră mi se par mai blânde decât cea mai tandră mângâiere. Aş prefera să mă torturaţi sau chiar să mă omorâţi cu mâinile dumneavoastră, decât să mă trataţi cu acest glacial dispreţ care mă asasinează încet, încet.

Alcyndore care, în combinaţiile sale misterioase, nu lăsa nimic la întâmplare, nu prevăzuse acest lucru incredibil,

nemaipomenit, nebunesc: Nicolle de Savigny. Să nutrească o pasiune din cele mai violente şi sincere faţă de falsul cavaler Jean de Maubert. Jean de Maubert care era o femeie!

Această descoperire atât de extraordinară şi neprevăzută o lăsă o clipă mută de uimire. Alcyndore care totdeauna era stăpână pe ea însăşi, o clipă se zăpăci, murmurând:

— Dumneavoastră mă iubiţi pe mine! Pe mine! Sunteţi nebună! Şi prinţul?

Nicolle crezu că descoperă o speranţă în cuvintele Alcyndorei. Se ridică îndată şi spuse pe nerăsuflate:

— Ei, ce-mi pasă de prinţ! Ce mai contează el? Oare există într-adevăr? Prostul, imbecilul, care-şi imaginează că este iubit pentru el! Sunteţi gelos? Pe prinţ îl detest! Îmi inspiră un dezgust fără margini!

Alcyndorei îi părea rău că n-o împiedicase pe Nicolle să pronunţe acele cuvinte teribile. Se aplecă asupra ei şi îi spuse în şoaptă:

— Taci odată, nebuno! Nu-ţi dai seama că suntem ascultaţi?

De data aceasta, Nicolle auzi. Auzi şi înţelese. Alcyndore nu pierdu o clipă. Cu aceeaşi atitudine respectuoasă spuse cu milă:

— Doamnă, doamnă, sigur sunteţi bolnavă! Dumnezeule! Reveniţi-vă!

Nicolle, care era o artistă desăvârşită, într-o clipă îşi dădu seama de situaţia în care se afla. Cu ochi tulburi, trecându-şi o mână peste frunte ca şi cum ar fi căutat să-şi revină:

— Ce mi s-a întâmplat? Ce am spus? Ce am făcut? Nu mai ştiu! Cred că am avut un acces…

— Un acces de febră, doamnă, spuse repede Alcyndore. Aţi delirat. Dumnezeule! Chemaţi-vă slugile şi intraţi în pat. Eu mă duc să caut un medic care vă va prescrie primele îngrijiri de care aveţi nevoie.

Alcyndore vru să plece. În acel moment, vocea prinţului răsună în spatele ei.

— Inutil, domnule de Maubert, inutil.

Alcyndore se întoarse brusc şi în culmea mirării şi confuziei, spuse:

— Dumneavoastră aici, domnule! Strigă ea.

— Aici, chiar aici, dar de ce tremuraţi aşa, cavalere? Spuse el zâmbind. Atitudinea dumneavoastră a fost dintre cele mai corecte şi nu pot fi supărat pe dumneavoastră. Dimpotrivă, fără să ştiţi mi-aţi făcut un mare serviciu, deschizându-mi ochii.

— Henric! Gemu Nicolle cu o voce sfârşită.

Henric continua să stea cu spatele la ea. Nu se întoarse. Cu vocea sa glacială şi impunătoare, el spuse:

— Cred că această fată a uitat de unde a plecat!

— Domnule, vă jur că doamna nu este responsabilă şi a avut un acces de delir şi nici nu ştia ce spune. Un medic domnule, are nevoie de un medic…

— Vă spun că este inutil, îl întrerupse Henric cu un râs înfricoşător. Doamna joacă teatru excelent, iar eu am fost indus în eroare de ea înaintea dumneavoastră. Dumnezeule! Adineaori, când vi s-a oferit trup şi suflet să ştiţi că nu juca teatru. Sunt hotărât acum. Să mergem, cavalere, să ieşim din această casă în care nu mai avem ce căuta noi doi.

Îl luă pe Maubert de braţ şi-l conduse înspre uşă fără nici măcar s-o privească, sau s-o salute pe Nicolle care rămase înmărmurită.

Merseră până la palatul Tournelles. Tot drumul prinţul îi vorbise despre viitoare contesă d'Aumale, fără să facă nici cea mai mică aluzie la Nicolle.

Alcyndore îl părăsi în faţa palatului. Lovitura pe care o primise era dintre cele mai năpraznice.

Era ruina completă, absolută, a proiectelor sale tenebroase, formidabile care necesitase mult efort şi răbdare. Fără să mai pună la socoteală sumele enorme pe care le cheltuise. Toate proiectele sale se năruiau fiindcă nu prevăzuse acea nemaipomenită aventură cu Nicolle.

Prinţul Henric intră la el în birou. Cu toată nepăsarea aparentă şi mutismul său, el nu putea să nu se gândească la Nicolle. Henri scrâşnea din dinţi. Nu fiindcă ar fi ţinut la ea, ci fiindcă fusese rănit în amorul său propriu. Prinţul îşi spunea: „Această tânără mă detestă… A spus acest lucru cu atâta sinceritate, încât nu mă mai pot îndoi. Iar eu, am avut încredere în ea, şi i-am spus o serie de lucruri… Dumnezeule, i-am spus lucruri pentru care aş putea să-mi pierd chiar viaţa! Hei, drace! Asta-i altă problemă! Eu ţin la viaţa mea! Fiindcă această fiinţă este un pericol public pentru mine, va trebui să moară!”

Sună un valet şi-i spuse:

— Chemaţi-l pe baronul de Ville, ordonă el.

După câteva minute, de Ville făcea o plecăciune în faţa prinţului.

— Domnule, îi spuse el fără nici un fel de introducere, nu-mi convine ca oamenii mei să devină râsul curţii şi ai oraşului, căci acest lucru se poate răsfrânge şi asupra mea.

— Monseniore, nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, se bâlbâi de Ville speriat.

— Veţi înţelege imediat, spuse Henric tăios. Puţin mai devreme m-am dus la palatul de Savigny… şi am surprins-o pe Nicolle în braţele unui cavaler.

— Ah, ah! Şopti de Ville foarte atent.

— Mâine, tot oraşul şi toată curtea va discuta despre această aventură extraconjugală a soţiei dumneavoastră, iar bârfa va ricoşa şi asupra mea. Nu vreau acest lucru. Mi-ar pare rău să mă despart de un om de nădejde ca dumneavoastră. Totuşi, nu voi ezita să o fac… numai dacă… nu vă veţi răzbuna… aşa cum ar fi normal pentru onoarea dumneavoastră pătată. Vă daţi seama ce aveţi de tăcut.

Dacă totuşi vreţi să mai rămâneţi în serviciul meu. Şi acum la treabă, domnule.

Îi întoarse spatele, fără drept la replică.

De Ville făcu o plecăciune şi ieşi cu spatele aşa cum cerea eticheta. Afară, de Ville gândi: „Dacă prinţul ar fi vrut să mă lupt cu acel cavaler galant, mi-ar fi spus numele. Dar n-a făcut-o. Înseamnă că pe Nicolle va trebui s-o lichidez. Sigur asta este.”

Zâmbi cu subînţeles şi spuse:

— Sărmana Nicolle! Îi era scris că va sfârşi de mâna mea. Mai bine mai devreme, decât mai târziu. Începuse să mă neliniştească, această Nicolle… În plus, eu sunt moştenitorul. Aşa econoamă şi calculată cum era ea, bănuiesc că a strâns o avere frumuşică.

Nu-şi pierdu timpul. Porni spre palatul soţiei sale. O găsi stând în fotoliu, cu corsajul desfăcut şi pe jumătate leşinată. Intră, închise toate uşile cu cheile şi le puse în buzunar. Nefericita Nicolle înţelese intenţiile soţului său. Într-o clipă fu în picioare. Îşi întinse mâinile ca să respingă acea apariţie oribilă şi strigă:

— Nu vreau să mor!

De Ville clătină uşor din cap.

Nicolle vru să fugă, dar îi lipsea forţa necesară.

Căzu pe covor, urlând disperată:

— Nu vreau! Ajutor! Ajutor!

De Ville îşi scoase pumnalul, apucă corpul victimei sale, o luă apoi de păr, ridică braţul şi cu un gest fulgerător o lovi. Pumnalul se înfipse până la mâner în pieptul alb al Nicollei. Scoase un sunet stins şi rămase nemişcată pe covorul care se înroşi de sânge.

Cu acelaşi calm teribil, scoase pumnalul din rană şi fără să-l şteargă şi-l puse liniştit în teacă. Ieşi, lăsând uşa deschisă în urma lui. În anticameră slujitorii stăteau îngroziţi. În momentul în care auziseră strigătele stăpânei lor, veniseră să-i sară în ajutor. Fiindcă toate uşile erau încuiate, slujitorii nici nu mai îndrăzneau să mişte.

— Duceţi-vă la stăpâna voastră, spuse el. Cred că i s-a întâmplat un accident.

Ieşi şi se întoarse la palatul Tournelles. Intră în biroul prinţului şi se postă în faţa acestuia. Scoase pumnalul murdar de sânge şi-l puse pe masa de lucru a prinţului, spunând:

— Monseniore, sarcina pe care mi-aţi dat-o a fost îndeplinită. Acum nimeni nu va mai avea curaj să râdă de mine şi nici dumneavoastră nu vă veţi umple de ridicol din cauza aventurii extraconjugale a soţiei mele.

— Al cui este sângele ăsta? Întrebă cu răceală Henric, împingând pumnalul însângerat.

— Este sângele vinovatei, monseniore… Căci pe vinovat nu-l cunosc.

Spunând acestea, îşi aşează pumnalul în teacă şi-l privi drept în ochi pe prinţ, ca şi cum ar fi vrut să spună că n-avea decât să-l numească pe vinovat şi-l va nimici şi pe acesta.

— Nici eu nu-l cunosc, spuse Henric cu acelaşi calm înfricoşător.

Apoi cu un zâmbet:

— Pe legea mea dacă n-ai procedat bine, de Ville.

Aş fi fost tare mâhnit dacă aş fi pierdut un om ca tine! Acum poţi pleca, de Ville. Sunt mulţumit de tine.

De Ville făcu o plecăciune şi cu un zâmbet satisfăcut ieşi din birou.

XXV – LANGROGNE CADE ÎN CURSĂ.

Montauban intră în serviciul cardinalului de Lorraine. În fiecare zi mergea la palatul de Cluny, stătea de vorbă cu cardinalul şi se interesa dacă se apropia momentul când trebuia să-şi îndeplinească faimoasa misiune. Acum, Cavalerul nostru era în culmea fericirii: cardinalul îi recomandase să stea pe aproape pentru a-l însoţi într-o foarte importantă expediţie când va afla şi în ce va consta faimoasa misiune pe care Montauban urma s-o execute.

Din punctul acesta de vedere totul mergea perfect. Nici o clipă nu-i trecu prin minte lui Montauban că i se va cere să îndeplinească un lucru dezonorant. El nu uitase nici de cele două milioane furate regelui şi pe care se simţea obligat să le restituie.

Pentru început, îl trimise pe Langrogne să dea târcoale prin preajma cheiului Augustin. Acest lucru nu dură decât vreo trei zile, după care Pontalais îi spuse:

— Este un miracol că acest băiat curajos s-a întors viu din misiunea pe care i-aţi încredinţat-o. Vă rog, să nu-l mai trimiteţi, căci nu se va mai întoarce.

Montauban ştia că Pontalais are motive întemeiate să vorbească astfel.

— În acest caz, fiindcă trebuie să ştiu precis ce se va întâmpla cu această sare, mă voi duce chiar eu, spuse Montauban cu răceală.

— Atunci, dumneavoastră vă veţi lăsa pielea acolo, spuse Pontalais.

— Păcat, spuse Montauban.

Pontalais îşi dădu seama că Montauban era hotărât în acţiunea sa şi n-avea de gând să se răzgândească. Ridică din umeri furios şi mârâi:

— Totdeauna faceţi numai după capul dumneavoastră! Oricum, mi-aţi promis că mă veţi consulta înainte de-a vă întoarce acolo.

— Da, aşa este, spuse cu seriozitate Montauban. Fiindcă avea multă încredere în Pontalais, se ţinuse de cuvânt şi nici el şi nici Langrogne nu mai trecuseră pe la cheiul Augustin.

În ziua în care cardinalul îl anunţă pe Montauban să fie pregătit pentru o acţiune, Pontalais apăru şi declară:

— S-a stabilit pentru seara asta, la căderea nopţii. Apoi, plecă fără nici o explicaţie. Montauban căzu pe gânduri. Seara, era aşteptat la prietenul său, ducele de Ponthus. Este adevărat că se putea scuza. O clipă, fu tentat să procedeze astfel. Se gândi însă că prezenţa lui nu era indispensabilă. De fapt, despre ce era vorba? Trebuia să

urmărească o căruţă şi să vadă, pe cât posibil, locul în care să depoziteze sacii. Acest lucru era simplu pentru Langrogne care avusese alte sarcini şi mai complicate. Hotărî să-l trimită pe valet şi-i dădu instrucţiuni precise în acest sens.

Langrogne, cu pumnalul la brâu şi sabia de asemeni, înfăşurat într-un mantie amplă, căci frigul continua să fie tot mai aprig, plecă înspre turnul Nesle pe care toată lumea îl ştia abandonat.

Pe la ora trei după-amiază, adică o oră după apusul soarelui, o căruţă mare şi foarte trainică se opri în faţa turnului. Aparent, oprirea căruţei în acel loc era accidentală. Cei doi căruţaşi, înjurând şi blestemând, se pregăteau să repare căruţa. Păreau foarte preocupaţi de ceea ce făceau şi nu realizau ce se întâmpla în jurul lor.

Dacă Langrogne n-ar fi fost avertizat, ar fi căzut în jocul lor, într-atât de bine îşi jucau rolul. Langrogne ştiind despre ce era vorba, văzu poarta turnului întredeschizându-se şi trei oameni ieşind afară. Dintr-un salt, unul dintre ei fu în căruţă. Ceilalţi doi îi aruncară un butoiaş pe care-l aşeză cu grijă. Langrogne la pândă, văzu cum zece butoiaşe fură aranjate în căruţă. După aceea acoperiră totul cu paie, astfel încât nimic nu se mai observa.

Acum, căruţa părea plină cu paie. Toată acea activitate de încărcare nu dură nici cinci minute. Ca prin minune, căruţa se repară şi porni încetişor spre podul Saint-Michel.

Langrogne aşteptă să ia un avans suficient de mare pentru ca apoi s-o urmărească.

Valetul nu văzuse în viaţa lui atâţia cerşetori şi săraci pe întregul parcurs al căruţei. S-ar fi zis că toţi hoţii, cerşetorii şi vagabonzii îşi dăduseră întâlnire pe drumul străbătut de căruţă.

Într-un târziu ajunse la hanul Porcul adormit. Langrogne o urmări liniştit şi nimeni nu-l împiedică să între. El îşi spunea: „Atenţie Langrogne, aici va trebui să te evidenţiezi.

Va trebui să aflăm unde vor fi ascunse butoiaşele despre care vorbeşte atât domnul cavaler. Da, dar cum?”

Tocmai când îşi punea această întrebare, hangiul, Simon Piédeloup, se apropie de el şi foarte politicos întrebă:

— Domnule, aş putea să vă cer un mic serviciu?

— Îndrăzniţi, domnule, răspunse Langrogne.

— Păreţi un om cinstit, domnule; am încredere în dumneavoastră.

Luând un aer misterios şi făcând cu ochiul, spuse:

— Domnule, în această căruţă sunt zece butoiaşe cu un vin minunat. Un vin pe care l-am obţinut prin contrabandă. Puteţi să mă ajutaţi la transportul butoiaşelor în pivniţa hanului?

— Cu plăcere, domnule.

— Am văzut eu că sunteţi un om cumsecade, se bucură Simon Piédeloup. Domnule, drept mulţumire vă voi oferi o sticlă de vin din pivniţele mele. O să mă pomeniţi.

Langrogne, mulţumit, începu să-l ajute pe hangiu împreună cu cele două ajutoare ale hangiului. După ce aşezară şi ultimul butoiaş în pivniţă, Simon Piédeloup încuie uşa pregătindu-se să desfacă o sticlă de vin, drept mulţumire pentru ajutorul primit.

Langrogne aşteptă liniştit. În spatele său, însă, auzi scârţâitul specific al cheii care se răsuceşte în broască. Fusese prins în capcană. În acel moment auzi vocea lui Simon Piédeloup care spunea batjocoritor:

— Acum, prietene, dacă ştii vreo rugăciune, poţi s-o spui, fiindcă de aici nu mai ieşi decât cu picioarele înainte.

Asta a fost tot. Langrogne rămase singur, încuiat în pivniţă şi într-un întuneric să-l tai cu cuţitul. În primul moment, începu să se înjure singur: „Ce tâmpit sunt! Cum de n-am înţeles că toţi acei vagabonzi se aflau de-a lungul drumului pentru a păzi marfa! Acum, iată-mă prins în cursă! Am căutat-o cu lumânarea!”

Langrogne nu era omul care să se învinuiască la nesfârşit, în mod inutil. Se calmă, se aşează, aşteptă răbdător, doar că

nu ştia ce anume. Aşteptă atât de mult încât adormi profund, cu mâinile încleştate pe mânerul pumnalului şi săbiei pe care le purta la brâu.

XXVI – MISIUNEA LUI MONTAUBAN.

A doua zi, în cursul dimineţii, Montauban se miră că Langrogne nu a sosit încă. În cursul după-amiezii, mirarea se transformă în nelinişte.

— Sigur i s-a întâmplat ceva rău, îi spuse el Primerosei pe care o vizita în fiecare zi. Din păcate, astăzi nu-l pot căuta. Întâmplarea face că tocmai astăzi trebuie să plec într-o expediţie. Este vorba despre acea misiune de care depinde tot viitorul nostru şi din acest motiv nu pot cere o amânare cardinalului.

— Langrogne este priceput şi curajos şi în cele din urmă se va descurca el. Fii sigur, îl asigură Primerose. În caz că nu se întoarce până diseară, vei porni în căutarea lui şi în cele din urmă îl vei găsi.

— Aşa voi face, răspunse Montauban.

La momentul stabilit, Montauban era la întâlnirea cu cardinalul, la palatul Cluny.

Când plecară era întuneric. Montauban nu ştia unde urmau să meargă la acea oră, căci cardinalul nu-i spusese nimic. În momentul când ieşiră din oraş şi se aflau în cartierul Saint-Laurent, cavalerul nostru îşi spuse:

— Ah! Oare ne îndreptăm spre Bagnolet din întâmplare?

Nu se înşelase. Într-adevăr spre Bagnolet se îndreptau. Se opriră în faţa hanului Porcul adormit.

Cardinalul ciocăni la poarta hanului într-un fel anume, poarta se întredeschise în aşa fel încât să pătrundă caii în curtea hanului. Descălecară şi-l urmară pe cardinal care pătrunse în han. Interiorul hanului nu era luminat, dar datorită focului din şemineu se putea vedea destul de bine.

Montauban zări cinci sau şase gentilomi, în jurul câtorva sticle începute. Aceştia vorbeau foarte rar şi deosebit de încet. Ceea ce-l surprinse pe Montauban fu prezenţa lui Thibaut şi Lubin instalaţi ca la ei acasă. Cei doi călugări

aveau sutanele ridicate, şorţurile la brâu şi câte un şervet pe braţ, precum nişte chelneri. Toate treburile legate de han le făceau cei doi călugări. Hangiul şi ajutoarele lui deveniseră invizibili.

Văzându-l pe cardinal şi suita acestuia, gentilomii se ridicară şi salutară cu respect. Cardinalul se întoarse spre cei doi gentilomi care-l însoţeau şi le porunci:

— Domnilor, aşteptaţi-mă aici. Fiindcă s-ar putea să întârzii mai mult, vă puteţi servi cu ce vreţi voi.

Apoi, adresându-se lui Montauban:

— Veniţi după mine, domnule.

În linişte şi urmat de cavaler, cardinalul se angajă pe un anumit culoar. Culoarul se bifurca în două ramuri şi tot aici se afla o uşă de metal.

De-o parte şi de alta a uşii erau două santinele. Montauban le recunoscu imediat: erau Quinténasse şi Boucassin. Şi aceştia din urmă îl recunoscură şi începură să privească în toate părţile ca şi cum ar fi vrut să vadă pe unde să fugă dacă ar fi fost cazul. Montauban zâmbi cu subînţeles.

— Mă recunoaşteţi? Întrebă cardinalul, dezvelindu-şi faţa acoperită.

— Da, domnule, spuseră ei cu o plecăciune.

Apoi, Quinténasse adăugă:

— Avem ordin să ne supunem orbeşte domnului cardinal.

— Foarte bine, spuse cardinalul. Aşezaţi-vă la baza scărilor şi să nu lăsaţi să treacă decât cei ce vă vor arăta o mică medalie ca aceasta.

Spunând acestea, le arătă o mică medalie pe care o ţinea în mână. Quinténasse şi Boucassin se înclinară şi se postară în locul indicat.

Când aceştia se îndepărtară, cardinalul luă o torţă şi porni pe galeria din dreapta. Nu merse prea departe. După câţiva paşi, se opri în faţa unei uşi de metal. Cheia se afla în broască. Învârti cheia în broască, deschise şi intră. Se întoarse spre Montauban, care aştepta ordine:

— Cavalere, vei aştepta aici până când voi veni chiar eu după dumneavoastră, spuse el. Înarmaţi-vă cu răbdare; aşteptarea va fi poate cam lungă.

Fără să aştepte vreun răspuns, îi zâmbi prietenos şi închise uşa.

Montauban rămase singur în faţa acelei uşi şi într-o obscuritate completă. Deziluzia fu mare, iar bucuria îi dispăru brusc. Simţi cum nemulţumirea îl cuprinde şi îşi spuse: „Este vorba despre o conspiraţie! O conspiraţie în care m-a amestecat şi pe mine cardinalul, fără să-mi ceară părerea şi fără să-mi spună nimic. Oare ar trebui să mă plâng? Mi-a plăcut să am un stăpân, dar nu m-am gândit că mă va folosi după bunul lui plac! Dumnezeule, n-ar trebui să mă plâng, căci mă plăteşte prea bine! Trebuia să nu mă fi vândut!”

Începu să râdă cu amărăciune. Rămase gânditor, cu spatele sprijinit de perete.

„În loc să stau aici cu mâinile încrucişate, mai bine aş profita de aceste momente şi aş cerceta puţin aceste subterane. Sunt convins că aici sunt ascunse cele două milioane… Cine ştie? Poate chiar şi sărmanul Langrogne”.

Porni deja pe alee. Avea încredere în vederea sa, care era deosebit de pătrunzătoare în întuneric. Obscuritatea care-l învăluia era atât de puternică, încât nu reuşi să distingă nimic în jurul lui.

Montauban gândi că ar fi mai bine să nu se îndepărteze, fără un motiv serios. Fusese chiar prea imprudent să se aventureze în acele locuri total necunoscute şi învăluite în întuneric. Cazul lui era fericit, căci nu se rătăcise încă.

Făcu cale întoarsă în întuneric, temându-se ca nu cumva cardinalul să nu-l fi căutat în lipsă. Se îndepărtase, însă, mai mult decât ar fi crezut, căci nu mai zărea lumina torţelor de la intrare.

Începuse să se întrebe dacă nu se rătăcise, când zări o licărire slabă destul de departe. Oricât de curajos ar fi fost

nu se putu abţine să nu răsufle uşurat. Cu ajutorul acestei licăriri, reuşi să înainteze mai repede.

Ajunse la întretăierea galeriilor şi-şi dădu seama că vine din partea stângă.

„Înseamnă că am luat-o la stânga fără să-mi dau seama, îşi spuse el. Şi cine ştie de câte ori? Din cauza asta mi se părea drumul atât de lung!”

În trecere, aruncă o privire înspre scări, unde fuseseră aşezaţi Quinténasse şi Boucassin în chip de santinele. Tot acolo se aflau, dar acum erau înconjuraţi de încă vreo doisprezece oameni. Acest lucru îi dădu de gândit lui Montauban care-şi spunea: „Dacă sunt ăştia pe aici, înseamnă că baronul de Ville este pe aproape. Iar dacă baronul este pe aproape, înseamnă că şi prinţul moştenitor este pe aici. Ah, drace, tare mă tem să nu păţesc ceva…!”

Cu nările fremătânde, cu un gest maşinal prin care să se asigure de lama săbiei sale, Montauban zâmbi enigmatic. Dintr-un salt, ajunse la uşa pe care trebuia s-o păzească.

Rămase înmărmurit căci uşa era întredeschisă şi se vedea un crâmpei de lumină şi câteva voci distincte.

Se pare că în timpul incursiunii prin subterane îşi schimbase punctul de vedere în privinţa faimoasei sale misiuni. Apoi, oamenii prinţului îl puseră pe gânduri. Montauban nu se sfii să se uite prin uşa întredeschisă şi să-şi ciulească urechile.

Îl văzu pe prinţ, stând pe un tron; el prezida o adunare formată din douăsprezece personaje. În jurul prinţului, îi recunoscu pe de Ville, Roncherolles, Saint-André, ducele Claude de Guise, contele d'Aumale şi Anne de Montmorency; contele de Montgomery, locotenentul gărzii scoţiene; Jean de Maubert şi încă două persoane ale căror nume nu le ştia.

Bineînţeles, cavalerul de Montauban era curajos. Văzându-l pe prinţ şi pe cei ce-l înconjurau, îşi spuse: „Dacă voi pune piciorul în această pivniţă, sunt un om mort. Cardinalul nu va avea suficientă autoritate pentru a mă proteja. Prinţul şi-

ar revărsa toată furia asupra mea. Aici sunt doisprezece şi încă doisprezece oameni păzesc uşa de la intrare. Deci ar fi douăzeci şi patru de oameni pe urma mea. Este prea mult. Mai bine o întind."

Era cel mai bun lucru pe care-l avea de făcut. Deodată, tocmai când vroia să plece, rămase pironit locului. Cardinalul de Lorraine spunea cu vocea lui insinuantă: „Pumnalul care trebuie să-l lovească pe rege este în spatele acestei uşi (cu un gest arătă uşa în spatele căreia se afla Montauban). Răspund de el. Sunt sigur că nu va da greş. Sunt atât de sigur de acest lucru, încât pot spune de pe acum: „Regele este mort! Trăiască regele!„ „Trăiască Henric al doilea" strigară cei prezenţi.

Iată ce auzi Montauban, în momentul când vru să plece. Aceste cuvinte produseră asupra cavalerului nostru efectul unei palme. O clipă rămase imobilizat, livid, agitat şi nu-i venea să-şi creadă urechilor.

„Deci pumnalul eu sunt! Eu! Un asasin cu simbrie, iată ce vroia să facă din mine! Ah, nebunul!"

Pe Montauban îl cuprinse un acces de furie şi în culmea mâniei şi indignării, împinse uşa cu violenţă şi cu o voce tunătoare spuse:

— Cine a spus că Hoël de Montauban este un pumnul viu? Tu eşti acela, Jean de Lorraine? Ei bine, să ştii că ai minţit!

Toţi îl recunoscură şi încercară să-i acopere vocea prin strigăte asurzitoare. Cei ce nu-l cunoşteau îşi dădură seama că în faţa lor se află un duşman. Un duşman care nu trebuia să mai scape din acea pivniţă, căci acum le cunoştea secretul.

— Omorâţi-l! Omorâţi-l! Strigă prinţul.

— La moarte! Să-l omoram! Strigară toţi în cor.

În lumina slabă a pivniţei, săbiile cavalerilor străluciră. Aceştia îl prinseră pe Montauban ca într-un cerc de oţel. Cu feţele crispate şi privirile furibunde, conspiratorii năvăliră asupra lui Montauban. În acelaşi moment, un fluierat

puternic despică liniştea pivniţei: era de Ville care-şi chema oamenii în ajutor.

Când văzu săbiile strălucind, Montauban îşi regăsi tot sângele-rece. Dintr-un salt înapoi se lipi de uşa prin care intrase, pregătindu-şi retragerea. În acelaşi timp îşi scoase şi sabia, agitându-şi-o prin aer.

Deodată, se auzi un zgomot de sabie ruptă şi Montauban rămase cu un ciot în mână.

Alcyndore fusese autoarea loviturii. Luase un băţ care stătea într-un colţ şi pândi o ocazie prielnică. Aplică o simplă lovitură cu băţul, cu care reuşi să-i rupă sabia în două.

Montauban se afla acum la cheremul atacatorilor lui. Un strigăt de bucurie şi triumf salută această neaşteptată ispravă.

Doar Alcyndore se abţinu de la orice fel de manifestare. Ea stătea de-o parte şi aştepta urmarea, dar nu cea sperată de majoritatea, ci cea la care ea se gândea.

În acel moment, Quinténasse şi Boucassin urmaţi de oamenii lor, pătrunseră în pivniţă. Această pătrundere în forţă, deturnă atenţia conspiratorilor pentru o secundă.

— Prindeţi-l, urlă prinţul stăpân pe situaţie.

— Nu mai are nici o portiţă de scăpare, strigară de Ville, Roncherolles şi Saint-André.

— Nu vă grăbiţi, asasinilor! Tună Montauban, care profită de clipa de neatenţie a conspiratorilor.

Era hotărât să se apere până-n cea din urmă clipă, îşi dădu seama că ar putea face ceva mai bun decât să rămână în acea pivniţă: încercă să bată în retragere. Dintr-un salt ieşi, trase uşa după el şi o încuie.

Toată această manevră se petrecu într-o fracţiune de secundă. Crezând că au pus mâna pe el, conspiratorii erau triumfători. Dar le şi scăpă din mână. Decepţia lor se traducea prin injurii, injurii intraductibile şi lovituri puternice în uşă.

Alcyndore se apropie şi ea. Zâmbea: lucrurile se petrecuseră aşa cum prevăzuse. Pe un ton autoritar, spuse:

— Fiţi liniştiţi, căci omul acesta nu va ieşi viu de aici.

Spunând aceste cuvinte, ea îşi sprijini mâna încărcată de inele pe perete. Cu acelaşi calm sinistru, adăugă:

— S-a făcut. Omul a fost prins… Acum este mort.

Vorbise cu atâta convingere, încât nu putea spune decât adevărul.

Montauban nu pierdu nici o secundă. Îi văzu pe Quinténasse, Boucassin şi oamenii lor intrând, şi-şi spuse: „Dacă pot ajunge până la scară înaintea lor, îmi mai rămâne o şansă”.

Gândindu-se astfel, Montauban o luă la goană. Pe măsură ce se apropia de încrucişarea culoarelor, lumina devenea din ce în ce mai distinctă. Deodată, nu mai văzu nimic. O noapte, o noapte neagră se făcu în jurul lui. Crezu că au fost stinse torţele. Continuă să fugă, în speranţa că va reuşi să scape.

Deodată, auzi un zgomot în spatele lui. Se opri şi ascultă. Se auzeau paşi în spatele lui. Mări pasul. După o anume distanţă, se întoarse.

În depărtare, se vedeau torţele luminoase care se apropiau cu viteză.

„Vor să mă hăituiască”, îşi spuse el.

În acel moment zări o uşă în stânga. Nu mai ezită, împinse uşa, aceasta se deschise şi intră. Îşi înăbuşi un strigăt de fericire. La capătul puterilor, se sprijini de uşă, îşi trase sufletul şi-şi şterse sudoarea de pe frunte. Rămase doar o clipă cât să se odihnească.

Se afla într-o pivniţă destul de spaţioasă. Erau patru uşi: câte una pe fiecare parte. Se simţea mai liniştit. Intră şi lăsă uşa deschisă în urma lui. Imediat zări că uşa din stânga avea cheie. Mai întâi, merse spre celelalte două care erau închise şi nici nu încercă să le forţeze. Se întoarse la prima, o deschise şi intră.

În aceeaşi clipă, simţi tăişul unei săbii şi o voce dură îi şopti:

— Dacă mişti sau dacă strigi, eşti un om mort!

— Langrogne! Strigă Montauban care recunoscu îndată vocea valetului său.

— Domnule de Montauban! Urlă Langrogne făcând un salt înapoi.

Plin de încredere, adăugă imediat, râzând:

— Eram sigur că mă veţi găsi!

Deodată auziră zgomotul unei uşi împinse cu violenţă şi imediat după aceea o cheie care se învârtea în broască.

Dintr-un salt, amândoi fură lângă uşă. Acum era bine închisă şi nimic n-ar fi putut s-o mişte din loc.

— Ce înseamnă asta? Se întrebă Langrogne.

— Asta înseamnă că eram sigur că te voi găsi, dar nu în acest fel, spuse Montauban.

Apoi, în sinea lui îşi spuse: „Din cauza asta mă hăituiau, ca să nimeresc în această încăpere! Deci, în acest culoar în care nu vedeam pe nimeni, cineva mă spiona şi cum am trecut pragul încăperii am fost ferecat înăuntru.”

XXVII – ARESTAREA PRIMEROSEI.

În aceeaşi dimineaţă, în strada Sainte-Catherine, în palatul Bagnolet, doamna Agadou se afla în faţa doamnei Alcyndore-mama.

— Buna mea Agadou, ai înţeles?

— Fiţi fără grijă, doamnă. Nu voi uita nimic, o asigură bătrâna vrăjitoare, ai cărui ochi străluceau straniu.

„Buna” Agadou făcu o reverenţă şi dispăru precum o insectă respingătoare.

Alcyndore-mama rămase singură. Un zâmbet teribil îi înflori pe buzele-i roşii, în timp ce-şi spunea: „Noirville, Noirville ora răzbunării se apropie! N-am putut face ceea ce aş fi vrut! Trebuie să ştii să acţionezi. În câteva zile, cel mult câteva săptămâni fiica ta, Primerose, care ştii că trăieşte şi pe care o cauţi în zadar de vreo cincisprezece ani, o vei prinde, o vei judeca şi condamna… Aşa cum s-a

întâmplat cu soţul meu pe vremuri, pe care l-ai fi putut salva şi n-ai făcut-o… Când fiica ta va atârna în ştreang, voi trimite pe cineva la tine, care-ţi va spune: „Priveşte umărul acestui cadavru.„ Şi tu vei privi… Iar eu voi fi acolo pentru a mă bucura de disperarea ta când vei descoperi că acest copil, omorât de tine, era fiica ta, comoara ta! Ce spui de asta, câine? Crezi că în felul acesta, soţul meu, singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată, va fi răzbunat?”

Alcyndore-mama izbucni într-un hohot de râs.

În acest timp, doamna Agadou plecă direct la palatul comandantului jandarmeriei. Ea ceru să se întâlnească cu acest personaj. I se râse în nas. I se explică faptul că ar fi trebuit să trimită o cerere scrisă, după care va putea să revină… dacă va fi onorată cu un răspuns. În urma acestor explicaţii, intenţionară s-o dea pe uşă afară. Nu se lăsă intimidată de această primire neprietenească şi declară că a venit în legătură cu denunţul misterioasei regine Argotuli. Ea adăugă că-i va spune doar comandantului ceea ce avea de spus.

Se pare că domnul de Noirville dăduse ordine precise în acest sens, iar doamna Agadou ştia acest lucru. Îndată, toate porţile se deschiseră în faţa ei.

Noirville era în camera lui. În capătul celălalt al camerei, care era mobilată deosebit de sobru, se afla un altar. Deasupra altarului se afla o pictură semnată Andrea del Sarto. Tabloul reprezenta o tânără împodobită cu pietre preţioase şi bijuterii scumpe care ţinea în braţe o fetiţă de doi ani.

Pe masa acoperită cu o faţă de masă din dantelă erau lucruri de copil şi vaze cu flori. În faţa altarului, comandantul stătea în genunchi, suspina din adâncul sufletului şi din timp în timp îşi apropia buzele de o rochie de copil. Acesta era omul rece, implacabil şi inaccesibil oricărui sentiment uman aşa cum părea să fie domnul de Noirville. Omul care înspăimântase întreg Parisul şi pe care

nimeni nu-l văzuse zâmbind. Omul care impunea respect regelui Franţei şi o teamă superstiţioasă valeţilor.

Noirville suspina în timp ce săruta rochiţa copilului pe care-l pierduse cu cincisprezece ani în urmă.

În acel moment, cineva bătu la uşă, dar Noirville nu auzi. Ciocăniturile deveniră din ce în ce mai puternice. De data aceasta, auzi şi strigă să mai aştepte. Aşează rochiţa pe altar şi trase perdeaua. Îşi şterse lacrimile şi barba şi îşi compuse o figură adecvată.

Redevenind Noirville cel glacial şi ursuz pe care deseori am avut ocazia să-l întâlnim pe parcursul acestei povestiri, se îndreptă spre uşă şi deschise.

Se pomeni faţă în faţă cu un valet care-i spuse câteva cuvinte. Ieşi, încuie uşa şi luă cheia cu el. Fără să se grăbească şi cu aerul său indiferent şi ursuz se îndreptă spre birou. Madam Agadou îl aştepta cu nerăbdare.

Noirville se aşează la masa lui de lucru şi îndreptă spre ea o privire glacială şi pătrunzătoare. Bătrâna deveni neliniştită dar înţelese că trebuie să povestească ceea ce ştia, fapt pentru care se grăbi să-şi înceapă povestirea. Conversaţia celor doi dură aproape o oră, după care bătrâna plecă singură. Ochii doamnei Agadou străluceau, dar pe buze i se întipărise o expresie de mirare.

Pe la ora şapte seara, Noirville plecă în fruntea unei trupe de arcaşi călări. Ajunseră pe strada Baudrerie. Noirville descălecă şi, însoţit de patru arcaşi, bătu la poarta casei doamnei Agadou. Bătrâna aştepta în spatele porţii pe care o deschise imediat. Comandantul jandarmeriei şi oamenii săi, conduşi de acea vrăjitoare bătrână care le lumina calea, ajunseră la apartamentul Primerosei. Noirville bătu cu putere în uşa apartamentului şi spuse cu voce tare:

— În numele regelui, deschideţi!

Mai mult miratã, decât speriatã, Primerose se grăbi să deschidă. Cu un gest autoritar, Noirville o împinse în încăpere şi fu urmat de oamenii săi şi de doamna Agadou care părea nemulţumită de această formalitate impusă de

înfricoşătorul comandant. Unul din oamenii lui scoase un toc şi un pergament şi aştepta să scrie.

Noirville o privi pe Primerose cu răceală, apoi îşi întoarse ochii de la ea. Vederea acestei copile pe care o căuta de atâta timp şi pe care o plângea în fiecare zi nu mişcă nici o fibră secretă a sufletului său. Făcu un semn oamenilor săi, care începură să scotocească peste tot şi, întorcându-se înspre Primerose, întrebă:

— Recunoaşteţi că vă numiţi Primerose.

— Fără îndoială.

Noirville se întoarse spre scribul său şi-i ordonă să scrie. Omul nici nu aşteptă acel ordin, până când începu să-şi plimbe tocul pe pergament. În acel moment, cei ce scotoceau prin cameră descoperiră un costum de bărbat: era costumul Primerosei pe care şi-l punea când pleca în expediţie cu Esclaireau şi Barbiton. Acele expediţii pe care Montauban se căina că nu le împiedicase, într-atât i se păreau de ciudate.

— Acest costum de cavaler este al dumneavoastră? Întrebă Noirville.

— Da, domnule, recunoscu Primerose. Dar vreţi să-mi spuneţi şi mie?

Nu avu timp să-şi termine întrebarea. Noirville o lovi pe umăr şi spuse:

— În numele legii, vă arestez.

După ce dădu şi acest ordin, plecă. Ordinele erau ca această afacere să se desfăşoare cu cea mai mare discreţie posibilă. În mai puţin de o oră, Primerose era scoasă din ascunzătoare. Cu mâinile legate la spate, însoţită de patru arcaşi înarmaţi şi după ce trecură pe numeroase culoare întunecoase şi infecte, ajunseră într-o pivniţă obscură şi prost luminată.

Un bărbat enorm, îmbrăcat în negru stătea în faţa unei mese.

— Fiţi atentă, fiţi atentă că avem nişte dovezi zdrobitoare împotriva dumneavoastră, spuse acesta ameninţător. Avem

şi martori onorabili, martori zdrobitori. Pentru a evita unele neplăceri, cel mai bun lucru ar fi să mărturisiţi.

— Dar domnule, ar trebui să-mi spuneţi ce trebuie să mărturisesc, spuse Primerose care deşi neliniştită nu-şi pierdu sângele-rece.

— Linişte, mârâi bărbatul în negru. Vă rog să-mi răspundeţi: dumneavoastră sunteţi regina Argotului?

— Regina Argotului! Strigă Primerose uimită. Eu…! Ce nebunie…!

— Negaţi! Aveţi grijă, căci avem dovezi zdrobitoare. Haideţi, recunoaşteţi, sunteţi Alcyndore, a doua regină a Argotului?

— Alcyndore a doua! Repetă maşinal Primerose care simţi cum i se face rău!

— Da, Alcyndore a doua, regina Argotului, după Alcyndore întâia, insistă omul în negru.

Aceste cuvinte avură o rezonanţă ciudată în sufletul Primerosei. Alcyndore era cea pe care ea o considera încă sora ei. Alcyndore întâia era numele ce i se dădea în glumă mamei ei adoptive, doamna de Bagnolet. Niciodată, însă, nu auzise şi numele de regina Argotului. Toate aceste lucruri fură o adevărată revelaţie pentru Primerose. Ea fusese adoptată şi crescută de o femeie care era şeful suprem al unei formidabile asociaţii de răufăcători. Fără să ştie, ea fusese crescută de către nişte răufăcători şi tot în mijlocul lor îşi desfăşurase întreaga viaţă.

Această descoperire o lăsă mută. Ea îşi plecă fruntea, copleşită de ruşine.

Judecătorul continua să vorbească singur. Tot ceea ce spunea acesta contribuia la elucidarea unei necunoscute din mintea tinerei. Acesta îi explică faptul că deghizată în cavaler ea săvârşise cele mai înfricoşătoare lovituri. Existau martori care puteau depune mărturie despre faptele săvârşite de acest cavaler deghizat, însoţit de cei mai de temut vagabonzi, pe nume Esclaireau şi Barbiton. Fusese

văzută împreună cu ei în cafeneaua de pe strada Hurepoix, chiar în noaptea în care fuseseră furaţi sacii cu sare.

În acel moment, bărbatul în negru, concluziona:

— După cum vedeţi, este inutil să negaţi. Sunteţi Alcyndore, regina Argotului.

Ea răspunse.

— Este adevărat. Eu sunt Alcyndore, regina Argotului.

Primerose făcu această declaraţie fără nici cea mai mică ezitare.

Bărbatul în negru, fericit de victoria obţinută, îi spuse foarte politicos cu gând s-o îmbărbăteze:

— Veţi fi spânzurată. Cel puţin prin aceste declaraţii, aţi evitat unele complicaţii, şi vă asigur că nu sunt prea plăcute.

Îi puseră din nou cătuşele şi o conduseră din nou în temniţă.

Această poveste se petrecu aproape în acelaşi timp cu capturarea lui Montauban în pivniţa cafenelei.

XXVIII – UIMIREA LUI NOIRVILLE.

Jean de Maubert fusese autorul tuturor acelor combinaţii în care intrase Montauban şi Langrogne. Când cavalerul nimeri în acea încăpere misterioasă, Alcyndore împreună cu ceilalţi gentilomi se întoarseră în pivniţa în care se aflau prinţul şi ceilalţi conspiratori. Quinténasse şi Boucassin rămaseră la posturile lor de pază. Când se întoarse, Jean de Maubert spuse cu răceală:

— Omul nostru a murit! Să nu mai vorbim despre asta!

De Ville simţi nevoia să spună ceva şi cu o bucurie feroce, spuse:

— Domnule, n-a murit încă. Va crăpa, însă, de sete şi de foame, închis de viu într-un cavou!

Aceste cuvinte fură întâmpinate cu satisfacţie de către nobila asistenţă. Cei din afara încăperii considerară acea glumă nostimă. Numai Quinténasse şi Boucassin murmurară:

— Să mori de foame şi de sete! Este oribil. Fără să-şi dea seama cum se întâmplase, Quinténasse realiză că rămăsese singur în subteran.

Mai speriat ca niciodată, el se întreba cum de era singur şi de ce se ascundea ca un răufăcător.

El se trezi, spunând: „Orice s-ar întâmpla nu voi lăsa să se întâmple un lucru atât de îngrozitor. Trebuie neapărat să-l scot pe Montauban de aici. La urma urmei îi datorez viaţa. De mai multe ori a avut ocazia să mă omoare şi de fiecare dată m-a iertat. A venit clipa când mă pot revanşa pentru bunătatea de care a dat dovadă."

Quinténasse stinse o torţă de pe culoarul central. Cu torţa sub braţ se întoarse acolo unde se ţinea adunarea conspiratorilor. Tocmai se pregătea să intre, când o voce îl făcu să înlemnească. Îşi lungi gâtul spre uşa întredeschisă, privi şi ascultă. Toată lumea plecase cu excepţia lui Jean de Maubert şi a contelui d'Aumale.

Quinténasse începu să-i urmărească cu atâta siguranţă şi pricepere, încât demonstra cât de obişnuit era cu astfel de îndeletniciri. Alcyndore avea auzul extrem de fin, dar nu realiză că este urmărită. Era atât de sigură că se află departe de orice indiscreţie, încât nici o clipă nu se gândi să-şi ia nişte precauţii.

Alcyndore deschise o uşă. Intrară într-o încăpere în care se aflau zece butoiaşe simetrie aranjate. Apoi ieşiră, iar Alcyndore încuie de două ori, îşi puse cheia în buzunar şi se îndepărtă, zicând:

— Mâine, voi transporta cele două milioane la dumneavoastră, aşa cum ne-am înţeles.

Se îndepărtară, vorbind de lucruri care nu-l interesau pe Quinténasse, care-i urmărea în continuare. Îi urmări destul de mult. Îi văzu urcând pe o scară, după care dispărură. Quinténasse se trezi singur în întuneric. Mai aşteptă o clipă, după care făcu cale întoarsă, fiind sigur că nimeni nu va mai sosi pe neaşteptate. După câţiva paşi, aprinse torţa. Rămase mult timp gânditor, căutând o soluţie pentru a pune mâna

pe acei bani care-l tentau. Nu era uşor de găsit o soluţie. În cele din urmă, îşi spuse: „Drace, dar eu am venit în aceste locuri ca să-l salvez pe domnul de Montauban care m-a salvat de mai multe ori. Să ne ocupăm de el acum şi apoi vom vedea ce-i de făcut cu banii aceia.”

De data aceasta, Quinténasse era hotărât. Se întoarse cu spatele la uşa care ascundea acea comoară şi se îndreptă spre altă uşă. Era uşa în spatele căreia se afla Montauban închis. O recunoscu imediat. După cum era de aşteptat, uşa era încuiată.

— Ah, va trebui s-o fac să sară în aer, spuse el cu o strâmbătură. Dar cu ce?

Se gândi o clipă şi-şi dădu seama că cel mai bun lucru era să se întoarcă la han. Acolo ar putea să găsească un obiect destul de solid cu care să spargă broasca. Plecă imediat.

Pe culoar îi întâlni pe Thibaut şi Lubin. Amândoi aveau figurile plouate. În niciuna din încăperile pivniţei nu găsiseră un strop de vin.

— Fiindcă n-aţi căutat bine. Eu am găsit locul cu pricina şi am să vă conduc şi pe voi acolo, dacă vreţi.

Dacă vroiau? Ce întrebare inutilă! Nici măcar nu se întrebară de unde ieşise acel voinic şi ce făcea el în acea pivniţă în care se credeau singuri. Erau dispuşi să-l urmeze peste tot.

— O clipă, va trebui să forţăm o broască, mârâi Quinténasse.

— Ei bine şi astea? Întrebă Thibaut agitând un teanc de chei.

— Aud foarte bine, nu sunt surd, răspunse Quinténasse. Mă îndoiesc, însă, că aveţi cheia de care am eu nevoie. Nu, ne trebuie fie un ciocan, fie o bară metalică solidă.

Thibaut şi Lubin îşi făceau semne cu coada ochiului. Quinténasse observă că cei doi ezitau şi spuse:

— După toate cele, numai dacă vreau eu vă spun unde se află vinul. Păstraţi-vă scrupulele pentru altă dată. De altfel, mă descurc şi singur.

Quinténasse făcu o mişcare spre scară, dar Lubin se năpusti înaintea lui pe scări. În mai puţin de un minut, se întorcea cu o bară metalică destul de grea, după felul cum o ducea. Quinténasse i-o luă şi plecară toţi trei.

Quinténasse se opri în faţa încăperii cu cei doi prizonieri. Înainte de a utiliza bara metalică, încercă cheile pe care le avea Thibaut. Găsi cheia cea bună. Intrară şi se pomeniră în acea încăpere în care Montauban văzuse patru uşi. Cele patru uşi erau în continuare. Quinténasse nu ezită o clipă. Se îndreptă direct spre uşa cea bună şi găsi şi cheia potrivită.

Câteva secunde mai târziu, Montauban împreună cu Langrogne erau liberi. Langrogne nu se sfii să-şi manifeste bucuria fără de margini cauzată de acea eliberare neprevăzută. Montauban era însă deosebit de distant. Îl privi pe Quinténasse care părea foarte încurcat ca şi cum ar fi săvârşit o acţiune care nu trebuia, iar Thibaut şi Lubin erau ameţiţi complet. Montauban nu se înşelase şi cu multă blândeţe se adresă lui Quinténasse:

— Deci tu eşti cel ce mă scoţi din mormântul acesta! Spuse el. Cum ai putut face aşa ceva? Doar nu sunt unul din prietenii tăi!

Ruşinat, Quinténasse recunoscu:

— Am auzit spunându-se că vor să vă lase să muriţi de foame şi de sete…

— Da, înţeleg, spuse Montauban cu aceeaşi blândeţe. Se apropie de Quinténasse, îi puse mâna pe umăr şi privindu-l drept în ochi:

— Vezi bine că nu m-am înşelat când ţi-am spus că eşti mai bun decât crezi chiar tu. Haide, nu-ţi pleca capul. N-ai de ce să roşeşti, dimpotrivă… Orice ar fi, îţi datorez viaţa, pe cuvântul meu de Montauban.

— Domnule, dacă vreţi să mă ascultaţi, haideţi să plecăm mai repede din această pivniţă nenorocită în care oamenii de bine sunt condamnaţi să moară de foame şi de sete, interveni şi Langrogne care nu se simţea prea bine.

— O clipă. Recunosc că sfatul este bun, spuse Montauban. Dar am o treabă aici. Trebuie să caut ceva. Nu voi pleca până ce nu găsesc acel ceva.

— Vă aştept, domnule, spuse Langrogne. Nu ar trebui să mai căutaţi.

Şi arătând spre o uşă:

— Sacii sunt acolo. Trebuie să vă spun că aceşti saci s-au transformat în butoiaşe. Sunt în total zece.

— Hei! Tresări Quinténasse atent.

— Zece butoiaşe care conţin vin din Insule... un adevărat nectar! Continuă Langrogne. Cel puţin aşa pretinde acel hangiu cretin care m-a închis aici. Vai de el dacă are ghinionul să-mi cadă în mâini!

Montauban studie uşa, broasca, locul.

— Langrogne, vom reveni mâine în aceste locuri şi vom lua cele zece butoiaşe, spuse Hoël după ce examina lotul.

— Ce, vreţi să puneţi mâna pe milioane? Se sperie Quinténasse.

— Ştii şi tu asta? Strigă Montauban.

O clipă, îl privi cu luare aminte. Înţelese ce se petrecea în sufletul lui şi zâmbi.

— Ascultă-mă puţin, spuse Montauban cu o oarecare gravitate. Banii din aceşti saci au fost furaţi regelui. Din anumite motive pe care nu ţi le voi explica acum, a trebuit să particip şi eu la acest furt. Din ceasta cauză, am fost dezonorat, mă înţelegi? Pentru a mă spăla de această ruşine, am hotărât să-i duc înapoi prada adevăratului proprietar. Ăsta-i purul adevăr. Sper că mă crezi, nu-i aşa?

— Da, domnule, răspunse Quinténasse. Am să vă spun un lucru pe care în alte condiţii nu vi l-aş fi spus. Vreţi să veniţi mâine ca să luaţi aceste butoiaşe? Ei bine! Va fi prea târziu. Nu le veţi mai găsi aici.

— Ah! După părerea ta, unde ar putea fi?

— La domnul conte d'Aumale.

— Este cu totul altceva şi-ţi mulţumesc că m-ai prevenit, spuse Montauban cu răceală. Dacă-i aşa, imediat vom lua

butoiaşele de aici.

Şi întorcându-se spre Thibaut şi Lubin care priveau zăpăciţi, nemaiînţelegând ce se petrece în jurul lor:

— Am văzut o căruţă în curte. Mai este?

— Da. Şi sunt şi caii.

— Bun, spuse Montauban. Langrogne, dă-mi sabia ta. Sunt fără armă şi nu poţi şti ce ţi se poate întâmpla… Mulţumesc. Ce ciudat! Cum ai o armă asupra ta, cum te simţi mai în siguranţă! Quinténasse, vrei să te uiţi, dacă în mănunchiul acesta de chei nu se găseşte şi una potrivită pentru această uşă?

— M-aş mira, şopti Quinténasse.

Într-adevăr, încercară toate cheile, dar niciuna nu se potrivi. Montauban luă o bară metalică şi din câteva lovituri sparse broasca. Cele zece butoiaşe fură scoase din pivniţă şi puse la baza scării. Quinténasse se apucă de treabă. Thibaut şi Lubin erau la ordinele lui Montauban. Nu mai pricepeau nimic şi erau din ce în ce mai zăpăciţi. Cel mai greu fu căratul butoiaşelor pentru care făcură mai multe drumuri.

După o oră, butoiaşele erau frumos aranjate în căruţă. În grajd, Montauban îşi găsi calul pregătit de drum. Înhămară caii la căruţă. Langrogne încalecă pe unul din cai şi cu o cravaşa în mână, aşteptă.

Montauban şi Quinténasse săriră şi ei pe cai. Thibaut şi Lubin deschiseră larg poarta. Montauban împreună cu Quinténasse porniră la drum. Langrogne îi urmă.

În acel moment, în faţa porţii se auziră ţipete stridente. Era hangiul Simon Piédeloup pe care întâmplarea nefericită îl aducea înainte de vreme la han.

În fruntea unui grup de oameni înarmaţi, se forţă să le bareze calea.

Montauban împreună cu Quinténasse trecură printre oameni, strigând:

— Faceţi loc! Faceţi loc!

Langrogne se uită în jurul lui şi ca un berbec îşi urmă stăpânul. Vagabonzii făceau spume dar se dădură în lături pentru a nu fi striviţi de căruţa care porni în galop, făcând un zgomot asurzitor.

Simon Piédeloup îl recunoscu pe Langrogne, cât şi căruţa. Tocmai Langrogne care fusese închis în pivniţa unde era sortit pieirii! Înţelese imediat că i se furaseră butoiaşele, care nici nu ştia ce conţin. Nu era însă prost şi din importanţa pe care toată lumea o acorda acestei afaceri, îşi dădu seama despre ce era vorba. Nu era uşor de păcălit hangiul.

Făcu cale întoarsă şi porni spre han. Oamenii săi îl urmară.

Primul lucru pe care-l văzu, intrând în han, fu Lubin şi Thibaut care se aşezaseră la masă cu gând să se ospăteze. Trecu prin mijlocul lor ca o vijelie, le răsturnă masa încărcată cu bunătăţi şi se repezi pe scara care ducea spre pivniţă. Prin subterană se ajungea la castelul reginei Argotului.

Pierduse deja destulă vreme. Mai pierdu încă puţin până ce-l trezi pe Coppegorge şi-i explică despre ce era vorba. Acesta plecă s-o anunţe pe Alcyndore. Acesteia îi trebui un mic răgaz pentru a se îmbrăca, a se echipa şi pentru a da ordine. Când ieşi din palat, urmată de Coppegorge, Choppin şi alţi zece oameni, îşi spuse: „Dacă n-au putut deschide porţile oraşului, îi voi prinde din urmă. Şi îmi voi relua averea. Dacă au reuşit s-o deschidă, s-a terminat cu banii mei.”

În timpul ăsta, Montauban reuşise să ajungă la poarta Temple. Se pregătea să aştepte deschiderea porţilor. Spre marea lui surprindere, Quinténasse se dovedi deosebit de preţios. Se duse la căbănuţă, discută ceva, iar porţile se deschiseră.

Astfel, Alcyndore ajunse prea târziu şi fiindcă n-avea un ordin anume sau îl uitase fu obligată să se întoarcă acasă. Începu să facă planuri de răzbunare împotriva celui care-i jucase o asemenea festă.

Montauban nu rămase prea mult la palatul comandantului jandarmeriei. Quinténasse nu-l mai părăsea, urmându-l peste tot. Îl părăsi în strada Saint-Antoine, nu departe de palat. Langrogne conduse căruţa până la poarta palatului. Aici, la ordinele stăpânului său, sări în şa în spatele lui Quinténasse. Amândoi priveau şi ascultau de la distanţă.

Montauban bătu la poartă. Se deschise o ferestruică prin care se vedea lumina unei lumânări.

— Duceţi-vă şi spuneţi-i domnului staroste să vină să vadă cu ochii lui ce marfă i-am adus. Aşteaptă, prietene, să ştiţi că nu sunt nebun… Spuneţi-i aşa: „Căruţa conţine ceea ce conţineau vapoarele cu sare care au fost prădate.” Spuneţi-i acest lucru şi veţi vedea viteza cu care va veni aici. În plus, veţi fi recompensaţi.

Câteva minute mai târziu, poarta se deschise: comandantul, îmbrăcat foarte sumar, înconjurat de slugi cu torţe, apăru în prag. Nimeni nu-l mai văzuse pe Noirville atât de emoţionat.

— Domnule, această căruţă conţine zece butoiaşe cu cele două milioane de franci care v-au fost furaţi. Să ştiţi, domnule, că Hoël de Montauban vă vorbeşte şi tot el v-a repus în posesia banilor dispăruţi. Dacă vreţi să ştiţi de ce, aflaţi că Hoël de Montauban, care împotriva voinţei lui a participat la acest furt, a considerat că trebuie să restituie banii furaţi. Iar acum că am îndeplinit acest lucru, am onoarea să vă salut, domnule.

Noirville nu era prea atent la discursul cavalerului nostru. El se gândea la căruţă şi la conţinutul acesteia. Smulse o torţă din mâinile unuia dintre valeţi, sări în căruţă, răsturnă un butoiaş şi înfipse în el un pumnal. Butoiaşul era plin cu monede de aur. Sări din căruţă, luă caii de căpăstru, îi introduse în curtea interioară şi închise porţile. La ordinele lui, toate butoiaşele fură golite. Toate erau pline cu monede de aur. Montauban nu-şi bătuse joc de el. Dădu ordin ca acea comoară să fie straşnic păzită şi oricine ar fi încercat ceva să fie pe loc executat. Expedie un curier lui Jean

Morin, starostele negustorilor, care-i anunţă vestea cea mare.

După ce făcu toate aceste lucruri, îşi aminti de cel care-i procurase o bucurie atât de mare şi de cuvintele spuse de el.

— Montauban! Strigă starostele; acest rebel… şi nu l-am arestat! Cum am putut face aşa ceva?

Cu un gest imperios, îşi chemă gărzile în jurul lui şi redeveni omul nepăsător de până atunci. Vroia să repare greşeala gravă pe care o comisese nearestându-l pe „rebel”.

În ochii starostelui gestul admirabil al „rebelului” pălea, deşi în adâncul sufletului îl admira cu sinceritate.

XXIX – GELOZIA LUI CHOPPIN-LE-GENTILHOMME.

Montauban intui foarte bine ceea ce urma să se întâmple şi plecă cât mai repede de la comandant. In faţa hanului „Coţofana Chioară” descăleca. Quinténasse şi Langrogne îl imitară. Montauban îi întinse o pungă lui Quinténasse. Acesta din urmă refuză, dar Hoël insistă.

— Ia-o, spuse el. Înăuntru sunt o mie de franci.

Quinténasse dădu din cap.

— Domnule, este singura acţiune bună pe care am făcut-o vreodată în viaţa mea, spuse el cu o voce rugătoare. Cel puţin, vreau să ştiu că v-am ajutat din proprie iniţiativă, fără să fiu plătit.

Montauban îşi băgă punga în buzunar. Cu un zâmbet maliţios, îi întinse mâna bravului care fu atât de uimit, încât se retrase câţiva paşi.

— Vrei să mă ofensezi, nerăspunzând cum se cuvine la această mână pe care ţi-o întind? Întrebă Montauban cu blândeţe.

— Ah, domnule, mă onoraţi cu prea multă atenţie, recunoscu Quinténasse sufocat de emoţie.

Strânse cu respect mâna cavalerului.

— Ascultă, văd că nu vrei să accepţi nimic din partea mea, şi te înţeleg, spuse acesta. Este un sentiment care-ţi face

cinste, Quinténasse şi care dovedeşte că nu m-am înşelat în privinţa ta. Totuşi, s-ar putea ca această acţiune pe care tu o consideri pozitivă să contribuie la pierderea ta. Dacă s-ar întâmpla aşa ceva, fii sigur că te-aş lua în slujba mea. Langrogne nu va fi gelos pe tine.

— Ah, Dumnezeule, nu! Strigă Langrogne. Acestui brav îi datorăm viaţa. Cât despre mine, sunt gata să-l iubesc ca pe un frate.

— Domnule, vă mulţumesc şi nu spun nu, afirmă Quinténasse. Un lucru este cert că nu voi mai putea face ceea ce am făcut până acum. Nu sunt sigur că voi fi demn să fiu în slujba unui cavaler atât de cinstit ca dumneavoastră… În fine, voi vedea… lăsaţi-mă câteva zile…

— Cum vrei, Quinténasse, şi când doreşti, zâmbi Montauban.

Spunând acestea, se despărţiră.

A doua zi dimineaţa, Montauban plecă la prietenul sau, ducele de Ponthus, căruia îi povesti cum reuşise să înapoieze cele două milioane comandantului. Este de la sine înţeles că nu scăpă o vorbă despre conspiraţie.

Ducele de Ponthus fiind discreţia în persoană, nu divulgă intenţia lui de a-i face cunoscut regelui această veste. Aşa şi procedă, după plecarea cavalerului.

Revenind acasă, Montauban află despre dispariţia Primerosei. Lovitura fu dură. Cu atât mai dură, ea fiind neaşteptată. Nu era el omul care să se lase pradă disperării, atâta timp cât trebuia să acţioneze cât mai repede. Pontalais care apăru şi el pe neaşteptate se oferi să-l ajute.

Din nefericire, Noirville avea motivele lui să păstreze secretă arestarea celei pe care o luase drept regina Argotului. Noirville îşi luă toate precauţiile posibile, încât nimeni din cartier nu bănuia ceva.

Doar doamna Agadou ştia despre ce este vorba. Montauban şi Pontalais îşi dădeau seama de acest lucru şi toată dimineaţa o hărţuiră cu întrebările. Bătrâna vrăjitoare

avea motivele ei să tacă. Nici promisiunile şi nici ameninţările n-avură vreun efect asupra ei. Ea rămase impenetrabilă, plângând, smulgându-şi părul din cap şi jurând pe toţi sfinţii că n-avea habar de ceea ce se întâmplase.

În timp ce ei se chinuiau s-o facă pe bătrână să vorbească, Alcyndore, costumată în Jean de Maubert, ajunse la casa din strada Sainte-Catherine. Nu era singură, căci Eustache Coppegorge şi Choppin, echipaţi în ofiţeri, o urmăreau îndeaproape.

Pasiunea lui d'Aumale pentru Alcyndore era atât de mare, încât pierderea celor două milioane de franci era sigură că nu va contribui la ruperea relaţiilor dintre ei. Dacă căsătoria urma să aibă loc, totul se putea repara, iar proiectele lor puteau fi reluate. Tot răul se reducea la câteva luni de întârziere a proiectelor lor.

Tânăra hotărî că, în momentul întoarcerii acasă, să abordeze problema cu contele d'Aumale.

În timp ce se gândea astfel, făcându-şi planuri pentru a repara răul comis de Montauban, era cu gândul foarte departe şi nu-i mai păsa de însoţitorii ei.

Poate că ar fi trebuit să-i acorde mai multă importanţă prietenului său din copilărie, Choppin.

Choppin tocmai trecea printr-o criză extrem de violentă… Problema care-l tracasa ajunsese la punctul culminant şi nu mai avea mult s-o dea în vileag.

Dar Alcyndorei nu-i păsa de Choppin. După ce trecură de poarta Temple, se întoarse şi-l chemă pe Choppin la ea. Se grăbi să-i dea ascultare şi se opri cu calul în dreptul tinerei.

— Claude, te rog să zbori până la palatul Cluny, spuse ea. Să-i spui contelui d'Aumale să vină să mă vadă. Şi acum pleacă.

Acest ordin îl făcu să tresară pe Choppin. Era deja foarte palid şi deveni dintr-o dată livid.

— Vreţi să mă duc la contele d'Aumale? Vreţi acest lucru? Credeam că după întâmplarea de aseară, nu se mai pune

problema căsătoriei.
— De ce te amesteci în treburile mele? Îl certă Alcyndore ameninţătoare.
— Nu vă supăraţi, spuse Choppin cu acelaşi calm sinistru. Eu lupt pentru propriul dumneavoastră interes. Părerea mea personală este că vom avea toţi de suferit, dacă va avea loc această căsătorie.
— Încă o ameninţare de tipul acesteia şi eşti un om mort! Spuse Alcyndore cu răceală.
— La dispoziţia dumneavoastră, Alcyndore, spuse Choppin, înclinându-se. Amintiţi-vă că am vrut să vă avertizez, dar aţi refuzat să mă ascultaţi.
Choppin porni ca o furtună, semănând panică şi dezordine printre trecători.
O oră mai târziu, contele d'Aumale se înclină în faţa Alcyndorei, informându-se de problemele care surveniseră. Alcyndore era foarte emoţionată şi cu greu reuşea să-şi ascundă această stare. Totuşi, dacă paloarea şi privirea trădau emoţia, vocea tinerei nu tremura câtuşi de puţin:
— Domnule conte, v-am chemat pentru a vă anunţa că între noi nu mai este posibilă vreo căsătorie. Sentimentul onoarei mă obligă să vă spun adevărul.
— De ce? Se bâlbâi d'Aumale îngrozitor de palid.
— Fiindcă îmi este imposibil ca astăzi să vă înmânez cele două milioane de franci care reprezentau zestrea mea, spuse Alcyndore.
Imediat se simţi mai liniştită, înţelegând că a câştigat partida. Într-adevăr, contele întâmpină aceste cuvinte uşurat, aşteptându-se la cu totul altceva, mult mai grav. O privi pasionat şi cu o voce tremurândă:
— Refuz să-mi iau cuvântul înapoi. Căsătoria noastră va avea loc. Cele două milioane de franci pe care trebuia să mi-l daţi nu constituiau toată averea dumneavoastră. Mă voi mulţumi cu mai puţin. Vă dau cuvântul meu de cavaler că nimic nu se va schimba în privinţa proiectelor noastre… Va mai dura puţin până ce se vor realiza.

Era imposibil să te îndoieşti de sinceritatea contelui. Pasiunea contelui era mai mare decât ambiţia. Alcyndore înţelese că era la dispoziţia ei.

— Sunteţi aşa cum mi-am închipuit eu, spuse tânăra într-un elan de bucurie. Sunteţi bărbatul cel mai nobil şi mărinimos pe care l-am cunoscut vreodată!

— Ah, deci este adevărat? Spuse contele într-un elan de bucurie. Mă iubiţi vreun pic?

— Vă iubesc, răspunse ea fără ezitare.

O luă în braţe şi o sărută cu foc.

Întocmai ca prima dată când o ţinuse în braţe, contele nu-şi dădu seama că Alcyndore nu-i răspunse nici sărutului şi nici mângâierilor.

Conversaţia dintre contele d'Aumale şi Alcyndore avu un martor invizibil şi nebănuit de ei. Acesta nu era altul decât Choppin, care după ce-l adusese pe conte, vru să afle secretul Alcyndorei. Dori să-l afle, căci în principiu îl bănuia.

Choppin se ascunsese în spatele unei uşi şi-l încercară sentimente puternice de gelozie când auzi că Alcyndore îl iubea pe conte. Choppin nu înţelesese că Alcyndore juca teatru. De altfel, ea îşi juca atât de bine rolul încât nici contele nu-şi dădu seama de adevăratele ei sentimente. Choppin îşi muşcă buzele până la sânge de ciudă.

Apoi, urmă scena sărutului. Nici de data aceasta nu-şi dădu seama de adevăr. Întocmai ca şi contele fu înşelat de aparenţe. Cu inima în flăcări şi clătinându-se ca un om beat, plecă dornic să se răzbune pe cei doi îndrăgostiţi.

Deşi era un răufăcător, Choppin îşi dădea seama că planul lui de a-i omorî pe cei doi îndrăgostiţi era hidos. Ezita şi în acelaşi timp vroia să găsească o altă formă de răzbunare.

Se pare că descoperi ceva, căci a doua zi se duse la contele d'Aumale. Fiindcă venea din partea doamnei de Bagnolet, fu imediat primit; contele credea că va primi un mesaj din partea logodnicei lui.

Choppin nu încercă să-şi caute cuvintele. El merse direct la ţintă.

— Domnule, un senior atât de nobil şi puternic ca dumneavoastră nu poate să se căsătorească cu doamna de Bagnolet.

În primul moment, contele vru să-i dea o lecţie indiscretului. Apoi îl privi.

„Drace! Dar este un nebun! Să nu-l reped. Cu nebunii ăştia nu poţi şti niciodată! O lovitură de pumnal se poate da foarte uşor!”

Cu multă prudenţă, îşi întinse mâna şi luă clopoţelul în caz de nevoie.

În loc să protesteze, el întrebă cu amabilitate.

— De ce, domnule?

— Fiindcă această doamnă de Bagnolet nu e alta decât Alcyndore, regina Argotului, spuse Choppin.

— Regina Argotului! Zâmbi d'Aumale. Ah, drace! Într-adevăr.

Vru să agite clopoţelul, în timp ce Choppin continuă:

— Un descendent al casei de Guise, fiul ilustrei case de Lorraine nu se poate căsători cu regina vagabonzilor.

Choppin dori să continue pe tonul acesta, dar contele sună. Veniră în ajutorul lui. Se ridică, se îndepărtă de Choppin şi-l luă cu binişorul.

— Vă mulţumesc, domnule, pentru că m-aţi avertizat.

Şi plecă imediat, spunându-le valeţilor:

— Conduceţi-l pe domnul.

Când Choppin plecă, contele spuse:

— Dacă nebunul ăsta mai vine pe aici să nu-l mai primiţi.

Acesta fu rezultatul acţiunii lui Choppin. Nu se aştepta la o asemenea reacţie. Deşi în culmea furiei, totuşi îşi păstră un dram de luciditate, dându-şi seama că fusese luat drept un nebun. Prea târziu înţelese cât de stângaci acţionase.

Lupta dintre instinctele generoase şi nemaipomenita gelozie care-l orbea, durară mai multe zile. Nu după mult timp, simţindu-se învins, ajunse unde era de aşteptat să ajungă.

Merse la Noirville, comandantul jandarmeriei.

XXX – CHOPPIN-LE-GENTILHOMME VORBEŞTE.

De data aceasta, având exemplul întâmplării cu contele d'Aumale, Choppin acţiona altfel. Avu, chiar curajul să pună nişte condiţii:

— Domnule, am să vă spun care sunt cele două regine ale Argotului, cea bătrână şi cea tânără, spuse el.

— Domnule, pe una din cele două regine o cunosc deja căci am şi arestat-o, răspunse comandantul.

— Domnule, aţi arestat o tânără care nici măcar nu era regina Argotului, spuse Choppin sigur pe el. V-aţi luat toate măsurile ca nimeni să nu afle de această arestare. Am să vă dovedesc că sunt bine informat despre acest lucru, ca şi de altele, de altfel: tânăra pe care aţi arestat-o se numeşte Primerose şi a fost denunţată de o bătrână vrăjitoare pe nume Agadou. Acesta bătrână este proprietara casei în care stă Primerose. Nu-i aşa?

— Cum de ştiţi toate aceste lucruri? Întrebă Noirville fără să răspundă la întrebare.

— Ştiu şi este suficient, replică Choppin. Acum am să vă spun un lucru pe care nu-l ştiţi: Primerose n-a fost niciodată regina Argotului.

— Dar a recunoscut, spuse Noirville vioi.

— A recunoscut de teamă, asta-i tot. Şi apoi… da, sunt sigur, a recunoscut şi dintr-un alt motiv.

— Ce motiv? Întrebă Noirville.

— Vi-l voi spune, când vom cădea de acord, declară cu răceală Choppin. Vreau să vă pun nişte condiţii.

— Pe care sunt liber să le resping.

— Corect. Dar, atunci nu veţi afla nimic.

— Aici ştiu cum să procedăm ca să-i facem pe oameni să vorbească, spuse Noirville cu o voce aspră.

Choppin nu-şi pierdu sângele-rece:

— Gândiţi-vă că ştiam la ce să mă aştept, venind aici. Există un lucru la care ţin mai mult decât la propria mea viaţă. Acest lucru doar dumneavoastră mi-l puteţi da. Dacă-mi refuzaţi acest lucru, nici nu-mi mai pasă că-mi luaţi capul

sau nu. Puteţi să mă chinuiţi cât de tare, că nu veţi obţine nimic de la mine.

Până atunci, trebuie să aflaţi cine sunt eu, căci nu v-am spus numele meu adevărat.

Mă numesc Claude Choppin-le-Gentilhomme… Ah! Văd că nu vă este necunoscut acest nume. Sunt tovarăşul de arme a lui Esclaireau-les-Mains-Rouges, Barbiton-la-Hure, Eustache Coppegorge… Sunt fiul adoptiv al Alcyndorei întâia, fosta regină a Argotului şi companionul din copilărie al Alcyndorei a doua, actuala regină a Argotului. Credeţi că aş putea să vă fiu de vreun folos? Credeţi că ceea ce v-aş putea spune mi-ar putea salva viaţa?

— Vă garantez acest lucru. Dacă vreţi aur, atunci vorbiţi. Oricare ar fi suma pe care mi-o cereţi, vi-o acord dinainte.

Choppin se ridică şi cu o mândrie sălbatică:

— V-am spus că nu există duşmani printre oamenii lui Alcyndore, repetă Choppin.

— Şi totuşi sunteţi aici, spuse Noirville cu blândeţe.

— Eu! Dar eu nu trădez pe nimeni! Sări Choppin. Cine v-a vorbit de trădare? N-o trădez, ci o salvez! Poate o veţi cunoaşte mai bine pe Alcyndore. Alcyndore vrea să iasă din rolul ei de regină a vagabonzilor. Din acest motiv, este pe cale de pierzanie şi ne trage după ea şi pe noi. Eu vreau ca ea să-şi joace propriul său rol. Pentru acest lucru, am nevoie de asistenţa dumneavoastră. Mă adresez dumneavoastră. Este foarte simplu şi natural. Vă spun că vreau s-o salvez şi să ne salvăm pe noi toţi.

— Totuşi, veţi fi obligat s-o daţi pe mâna Justiţiei, spuse Noirville. În acel moment, Justiţia îşi va face datoria.

— Dar n-am s-o dau pe mâna Justiţiei, spuse Choppin cu hotărâre. Vă voi spune unde le puteţi găsi pe aceste două regine ale Argotului, dar cu condiţia să nu vă atingeţi de vieţile lor şi să nu le arestaţi.

— La ce-mi serveşte să ştiu care sunt aceste regine dacă nu pot să mă ating de ele şi nu pot să le pun în imposibilitatea de-a mai face vreun rău.

— Domnule, aş putea să vă spun cum aţi putea să le puneţi în această imposibilitate, răspunse Choppin.

— Nu mă interesează viaţa lor, ci modul cum le-aş putea reduce la tăcere, declară Noirville.

— Atunci facem un târg: îmi daţi, vă dau, spuse Choppin cu o voce aspră; promiteţi-mi că nu vă veţi atinge de viaţa şi libertatea Alcyndorei, iar eu vă spun secretul misterelor pe care în zadar aţi vrut să le dezlegaţi. Vă dau secretul şi mijlocul de-a le împiedica să-şi atingă scopul. Nu plec de aici până nu-mi promite-ţi ce v-am cerut. Altfel voi rămâne mut.

În conştiinţa sa de om integru, Noirville puse în balanţă sacrificarea amorului său propriu şi incredibilul serviciu pe care-l putea face regelui, scăpându-l de un duşman atât de periculos precum regina Argotului. Nu ezită.

— Fie, vă dau cuvântul meu de onoare că cele două regine ale Argotului vor rămâne în libertate, ca şi dumneavoastră de altfel, spuse comandantul.

Apoi, rectificând:

— Cu condiţia însă să nu depăşească graniţa Curţii Miracolelor care le conferă inviolabilitate. Dacă depăşesc acest loc de azil, atunci vor cădea în mâinile mele şi nu sunt obligat să le menajez.

— Am înţeles, domnule.

— Şi acum, vorbiţi.

— Domnule, ambiţia Alcyndorei este fără margini. Trebuie să vă aşteptaţi la ceva prodigios, nemaipomenit. Visul Alcyndorei nu era ca regatul Argotului să devină independent, ci superior regatului francez. Regina Argotului, punându-şi pe frunte coroana regală, o adevărată coroană regală, iată care era visul formidabil al Alcyndorei.

Auzind aceste dezvăluiri, Noirville nu se arătă prea mirat, aşa cum se aştepta Choppin: Comandantul manifestă doar o simplă incredulitate. Lucru ciudat, începu să se supere.

— Sunteţi nebun? Ce tot îmi povestiţi aici?

— Luaţi seama, domnule. Să nu credeţi că sunteţi în prezenţa unui nebun. Sunt pe deplin conştient de ceea ce v-am povestit. Oricât de extraordinar vi s-ar părea ceea ce vă spun este adevărat. Greşeala dumneavoastră decurge din faptul că o consideraţi pe regina Argotului o femeie comună, vulgară, frumuşică poate aşa cum ar putea fi o femeie vulgară.

— Da, nici nu mi-aş putea închipui altceva, recunoscu Noirville.

— Iată greşeala care vă face să fiţi orb şi surd, spuse Choppin triumfător. Regina Argotului nu este nici vulgară şi nici o burgheză. Ea este o adevărată doamnă, o adevărată nobilă.

— Haide, haide! Strigă Noirville. Credeţi că o nobilă ar fi putut decade în halul acesta? Este imposibil.

— Alcyndore întâia şi Alcyndore a doua sunt adevărate doamne, repetă Choppin cu tărie. Sunt nişte doamne care duc o viaţă îmbelşugată şi care au o casă, un adevărat palat. Ele nu frecventează curtea regală, căci nu doresc acest lucru. Sunt nişte doamne în faţa cărora aţi face o plecăciune adâncă, dacă le-aţi întâlni.

— Eu? Tresări Noirville.

— Dumneavoastră, domnule. Cele două doamne se numesc doamnele de Bagnolet.

— Doamnele de Bagnolet! Cele care…

— Prinţul moştenitor le vizitează în fiecare zi, completă Choppin, văzând că se opreşte în mijlocul propoziţiei. Vedeţi că regina Argotului este departe de a fi ceea ce v-aţi închipuit că este.

— Doamnele de Bagnolet! Repetă Noirville, neputându-şi crede urechilor. Sunteţi sigur că doamnele de Bagnolet sunt reginele Argotului?

— Doar sunt în serviciul lor, domnule. Fac parte din garda lor personală.

— Dar există şi un tânăr pe nume sirele de Maubert cu care am avut ocazia să vorbesc şi despre care regele mi-a

vorbit foarte frumos.

— Jean de Maubert, zâmbi Choppin. Acest sire nu este altul decât Alcyndore.

— Alcyndore! Repetă Noirville care din mirat deveni stupefiat.

— Alcyndore, regina Argotului şi viitoarea regină a Franţei, da, domnule, Alcyndore care până la vârsta de cincisprezece ani a fost crescută precum un băiat. Alcyndore care poartă costume bărbăteşti, înşelând privirile cele mai pătrunzătoare. Dovadă faptul că va înşelat chiar şi pe dumneavoastră. Alcyndore care mânuieşte sabia ca cel mai bun spadasin. Iar dumneavoastră ştiţi acest lucru, căci aţi avut de-a face cu ea.

— Cerule! Strigă Noirville, lovindu-şi fruntea cu mâna. Acum îmi explic intervenţia acelor demoni când eram gata să-l capturăm pe Jean de Maubert şi pe Montauban. Prin urmare, erau gărzile reginei care-i veneau în ajutor.

Choppin râmji.

Noirville îşi recapătă calmul lui obişnuit. Foarte serios, acum nu se mai îndoi de nimic:

— Este o afacere formidabilă. N-am mai pomenit aşa ceva. Va izbucni un scandal care mă face să mă cutremur, şi multe personaje de la curte vor fi demascate. Jean de Maubert i-a fost prezentat chiar şi regelui, căruia trebuia să-i împrumute nişte bani. Regele! Regele luând cu împrumut bani de la şeful vagabonzilor care i-a furat din propriile cufere ale regelui! Este de necrezut, de neimaginat, este monstruos! Şi spuneţi că această aventurieră visa să devină regina Franţei!

— Peste un an, dacă n-aţi face puţină ordine, acest vis ar deveni realitate, spuse cu răceală Choppin.

— Cum, cum? Se impacientă Noirville. Se spune că prinţul moştenitor s-a îndrăgostit de ea. Dar prinţul este căsătorit. Se mai şopteşte că Alcyndore ar fi logodită cu contele d'Aumale care, de când a primit permisiunea să stea în Paris, nu pierde o ocazie să n-o viziteze… Totuşi nu se poate

mărita cu amândoi! Mai rămâne regele Franţei. Din fericire, regele trăieşte încă. Mulţumesc lui Dumnezeu, este sănătos tun şi mai poate trăi încă mult şi bine.

— Regele este condamnat, spuse Choppin cu o voce care-l făcu pe comandant să tremure.

— Atunci, înseamnă că va urma prinţul?

— Prinţul este şi el condamnat.

— Rămâne fiul prinţului.

— Şi copilul este condamnat.

— Rămâne fratele prinţului, domnul Charles d'Orleans.

— Ducele d'Orleans este şi el condamnat.

Noirville, uimit, nu mai întrebă nimic. Consternat, îşi trecu mâna pe frunte, ca şi cum ar fi vrut să-şi păstreze sângele-rece.

— Iată, domnule, nu mai căutaţi, continuă Choppin. Am să vă spun cum se vor desfăşura lucrurile. Alcyndore se va căsători cu contele d'Aumale peste patru săptămâni. Toată curtea regală, prinţii şi regele în persoană vor participa la celebrarea acestei căsătorii. V-am spus că însuşi regele va participa la această căsătorie. Vreau să spun noul rege: Henric al II-lea.

— Regele Henric al II-lea? Se sperie Noirville. Deci actualul rege va muri până atunci?

— Aşa ar trebui şi puţin a lipsit ca să se întâmple acest lucru.

Noirville era stupefiat. Această ultimă lovitură îl paraliza. Totuşi, îşi regăsi sângele-rece. Marele comandant redeveni teribil de calm, insensibil şi puternic.

— Aţi spus că această căsătorie va fi celebrată în câteva săptămâni. Deci regele mai are puţin de trăit. Este mai mult decât îmi trebuie ca să opresc această afacere. Este momentul să pornesc acţiunea. Continuaţi.

— După căsătorie, cu banii furaţi, contele îşi va organiza o armată, continuă Choppin. Cu asentimentul noului rege, îndrăgostit lulea de noua contesă, contele d'Aumale va deveni şeful acestei armate şi va porni la cucerirea

regatului Neapole. Va cuceri întreaga Italie. Alcyndore şi-a făcut calculele şi a ajuns la concluzia că un căpitan de geniu, precum contele d'Aumale, ar putea cuceri Italia în mai puţin de un an. În acest timp, micul prinţ va muri. Ducele d'Orleans va muri şi el. Dacă va apare şi un alt prinţ va muri şi el… Cine ar putea bănui că nevasta marelui cuceritor ar avea vreun amestec în aceste morţi succesive care vor face loc liber în jurul tronului Franţei. Şi astfel îşi va apropia tot mai mult soţul de tronul atât de mult visat! Cu siguranţă, nimeni. Când se va termina cucerirea Italiei, regele şi regina îşi vor vizita vărul, rege al Franţei. Vor fi admiraţi şi de compatrioţii lor, al căror entuziasm va fi alimentat de banii furaţi de Alcyndore. Sfârşitul va fi în felul următor: regele Franţei va muri şi el. Tronul Franţei va fi ocupat de cel ce va avea curajul să-l ocupe. Acest curajos va fi noul rege al Italiei. De altfel, nu va fi cel mai apropiat moştenitor al tronului? Domnule comandant, iată cum regina Argotului, animată de o ambiţie fără limită, uitându-şi datoriile ei de regină a vagabonzilor şi renegându-şi toţi supuşii, va deveni regina Franţei şi Italiei sau poate chiar împărătească.

— Da, şopti Noirville visător. Această nemaipomenită maşinaţie a fost organizată de o mână de maestru. Această Alcyndore este de o sută de ori mai periculoasă decât aş fi crezut! Doar că, din fericire pentru mine şi pentru noi toţi, ea n-a prevăzut că alături de ea se află un bărbat deosebit de gelos şi feroce, care va doborî toate aceste aranjamente şi-i va rupe picioarele organizatoarei… Asta ne va salva pe noi toţi…

Dar contele d'Aumale va intra şi el în toată această combinaţie?

— Domnule, v-am pus în temă în privinţa Alcyndorei, răspunse cu răceală Choppin. Nu ştiu dacă d'Aumale este în cunoştinţă de cauză. Dacă vreţi să lămuriţi această poveste, n-aveţi decât. În ceea ce mă priveşte, eu nu ştiu nimic şi nici nu vreau să mă amestec.

XXXI – SFÂRŞITUL LUI CHOPPIN-LE-GENTILHOMME.

Noirville aprobă cu o uşoară mişcare a capului şi nu mai insistă. Choppin fu supus unui interogatoriu, la care acesta răspunse cu bunăvoinţă. Interogatoriul dură mai mult de o oră. La sfârşit, Noirville aflase tot ceea ce dorea să ştie, până în cele mai mici detalii. Află chiar lucruri noi. Imediat după interogatoriu încalecă şi plecă direct la Luvru. Choppin îl însoţi. Noirville hotărî acest lucru pentru cazul în care regele ar fi vrut să-l interogheze pe bărbatul cu pricina.

La Luvru, Noirville află că regele era absent, iar valetul lui de încredere, Bassignac, îi informă că se află în vizită la ducele de Ponthus.

Noirville încălecă din nou şi urmat de Choppin plecară înspre strada Temple. La palatul Ponthus, îşi lăsă escorta în curte, pe Choppin într-o anticameră, iar comandantul fu primit de rege.

Regele era singur cu Clother de Ponthus. Aşezaţi la gura şemineului, cei doi conversau prieteneşte. De fapt, Clother de Ponthus era fiul natural al regelui, pe care-l iubea şi-l stima mai mult decât pe ceilalţi. Deci tatăl discuta cu fiul. Amândoi vorbeau despre Montauban, care nici nu bănuia onoarea care i se făcea. Regele, sub efectul bucuriei provocate de descoperirea banilor furaţi şi sub efectul entuziasmului cauzat de marea realizare a cavalerului, spunea:

— Da, recunosc că acest cavaler de Montauban este foarte curajos! Ceea ce a făcut acum este nemaipomenit!

Îi datorez două milioane prietenului tău. Îi datorez viaţa. Ceea ce este şi mai lăudabil. Îi mai datorez şi nişte scuze. Mi-am pus în cap să-i prezint scuzele mele în ziua în care Noirville mi l-ar aduce legat fedeleş, spunându-mi: „Sire, v-am adus rebelul.” În acea zi, voi fi acolo şi voi putea face haz de zăpăceala lui când va vedea ce primire îi fac prizonierului lui.

În acel moment, intră un valet care-i anunţă că marele comandant solicita regelui o audienţă imediată.

Nu i se comunică faptul că este vorba despre o afacere importantă. Simplul fapt că marele comandant se afla acolo îl puse pe rege pe gânduri.

Regele înţelese că este vorba de o problemă care nu suferea amânare şi dădu ordin să fie invitat comandantul în camera în care se afla. Când Noirville apăru înaintea lui, regele îl întrebă foarte serios:

— Ei bine! Aţi venit, să mă anunţaţi cumva că l-aţi prins pe cavalerul de Montauban?

— Nu, Sire, nu-i cu mine şi v-am promis că vi-l voi aduce. Când voi reuşi să pun mâna pe el, răspunse Noirville cu gravitate.

— Nu uitaţi că vreau să mi-l aduceţi pe acest tânăr în faţa ochilor îndată ce puneţi mâna pe el, insistă regele. Vreau să-i iau chiar eu un mic interogatoriu.

— Ordinele regelui vor fi executate, promise Noirville cu o plecăciune.

François se gândi atunci la probleme serioase şi cu zâmbetul pe buze, întrebă:

— Ce se întâmplă?

— Sire, este vorba de ceva grav, pe care Maiestatea Voastră trebuie să-l afle imediat, spuse Noirville.

Spunând acestea, îi aruncă o privire sugestivă lui Ponthus care înţelese că trebuie să se retragă. Regele, însă, spuse răspicat:

— Clother, te rog să rămâi şi tu.

Apoi, lui Noirville.

— Vorbiţi, conte. Faţă de Ponthus, care este cel mai bun prieten al meu, n-am nici un secret. Este omul cu care eu mă consult. După figura pe care o aveţi, însă, n-aş putea zice că sunteţi de aceeaşi părere.

Noirville povesti ceea ce ştia. Vorbi mult, repetând toată istorisirea lui Choppin. Regele, ascultându-l, nu se gândea la nimic. Deodată, izbucni. Mai ales împotriva fiului său,

Henric, pe care-l considera responsabil de tot ceea ce se întâmpla. Îi dădu lui Noirville nişte ordine scurte, iar acesta plecă îndată. Regele se întoarse şi el la Luvru, unde-i chemă pe prinţ şi pe contele d'Aumale.

Trecând pe lângă Choppin, starostele îi dădu liber şi nu-i suflă o vorbă din deciziile regelui.

Choppin se trezi deodată singur şi liber pe drumul Corderie. Ne vom mai ocupa de el încă puţin.

Choppin rămase în mijlocul drumului, gânditor. Ezitase atât de mult înainte să trădeze, încât acum că făcuse pasul nici nu avea remuşcări şi nici nu regreta. Dimpotrivă, sigur pe faptul că viaţa şi libertatea Alcyndorei vor fi respectate, se felicită şi se bucură pentru ceea ce făcuse.

„Am fost tare prost că n-am acţionat mai de mult, îşi spuse el. Aş fi scutit multe lacrimi, multe nopţi de nesomn, multe griji inutile… În momentul de faţă, Alcyndore aparţine în totalitate celor din regatul Argotului.”

În acel moment, regele ieşi din palatul de Ponthus. Nu era nici măcar ora trei după-amiaza. Dar Ponthus, temându-se de eventuale comploturi, îl escortă pe rege cu-o armată de oameni ai săi, înarmaţi până-n dinţi.

Choppin îi văzu trecând. Nu-i scăpă faptul că regele era extrem de agitat. Era de aşteptat, această agitaţie, care era absolut normală. Totuşi se miră, iar apoi se nelinişti: „Drace! Se pare că lucrurile nu merg prea bine! Oare nu cumva acest comandant blestemat nu se va ţine de cuvânt? Aşa am eu senzaţia! Trebuie să mă duc la Alcyndore s-o previn! Trebuie că ea să dispară şi să se refugieze la Curtea Miracolelor!”

Plecă, fugind şi şoptind: „Ah, nenorocitul de comandant, dacă-mi vei face una ca asta, de mâinile mele vei muri!”

Ajunse în strada Sainte-Catherine, sfârşit, livid, descompus, temându-se că nu o va găsi pe cea pe care o trădase, dar căreia nu-i dorea moartea. Alcyndore era împreună cu mama ei. Era îmbrăcată într-un costum de femeie, extrem de simplu. Choppin pătrunse în încăpere,

precum o furtună. În spatele lui, Eustache, Esclaireau şi Barbiton intrară discreţi şi rămaseră nemişcaţi lângă uşă.

— Stare de alertă! Gâfâi Choppin. Stare de alertă! Fugi, Alcyndore! Fugiţi, doamnă! Fugiţi fără să pierdeţi o clipă! Noirville împreună cu oamenii lui sunt pe drum!

Alcyndore sări ca un resort.

— Ce spui? Întrebă ea cu o voce răguşită, înfricoşătoare, de nerecunoscut. Noirville vine aici?

— Vine după mine!

— Aici, la doamna de Bagnolet? Ştie cumva că doamna de Bagnolet este regina Argotului? Vorbeşte! Vorbeşte, mizerabilule!

— Ştie tot! Mârâi Choppin.

— Tu ne-ai trădat… tu ne-ai trădat pe toţi! Tu, numai tu!

— Te iubeam! Strigă Choppin, aruncându-se în genunchi în faţa ei.

— Şi ce i-ai spus? Precizează… Vorbeşte… Vorbeşte mai repede…

În câteva cuvinte, Choppin îi spuse ceea ce i se cerea cu atâta insistenţă. Totul se petrecu foarte rapid. Alcyndore realiză că răul pe care i-l făcuse Choppin era ireparabil. Denunţătorul nu uită nimic din ceea ce-i putea pierde pe toţi.

— Tu ai făcut asta, tu! Tu, cel pe care mama mea te-a crescut din milă… Tu ai făcut asta! Spuse ea cu o voce înspăimântătoare.

— Te iubeam! Repetă Choppin disperat.

Alcyndore nu spuse nimic. La centura de la brâu purta un pumnal, întocmai ca toate doamnele de condiţie. Era un pumnal mic cu un mâner încrustat cu pietre preţioase, din aur masiv, o adevărată bijuterie, dar o bijuterie care putea deveni mortală.

Deodată, ea îşi luă pumnalul şi se îndreptă spre Choppin care era prosternat şi o implora să plece cât mai repede. O văzu venind spre el. Înţelese ce-l aştepta, într-o clipă fu în

picioare. Nu încercă să evite lovitura. Dimpotrivă, cu pieptul înainte şi cu un accent de supremă adoraţie, spuse:

— Loveşte-mă! Este moartea pe care mi-o doresc, să mor de mâna ta.

Alcyndore veni până la el, ridică braţul şi-l lovi cu un gest năpraznic. Lama, micuţa lamă a pumnalului, pătrunse până la plăsele în gâtul vagabondului.

Choppin căzu ca o masă inertă.

Când Choppin nu mai mişcă, se întoarse spre mama ei şi cu un râs de nebună:

— Ei bine, ce părere ai? Ai fi crezut vreodată că vom sfârşi astfel?

Din momentul intrării lui Choppin, doamna de Bagnolet nu mişcă, nu spuse un cuvânt, nu făcu vreun gest. Doar zâmbetul îi dispăru de pe buze. Trăsăturile sale de păpuşică se crispară. La întrebarea fiicei sale, întoarse o privire tristă şi cu o voce la fel de tristă, spuse:

— Fata mea, trebuia să prevăd acest deznodământ. Da, ceea ce ni se întâmplă, meritäm din plin, în special eu. Orgoliul, averea, puterea, m-au orbit total. După cum vezi, totul se năruie în jurul nostru. Totul ne scapă… chiar şi răzbunarea. De aceea, cel mai bun lucru pe care-l avem de făcut este să terminăm o dată. Regine fără tron, cum ni s-ar părea o astfel de existenţă?

Îşi scoase din teacă pumnalul şi cu o voce tristă şi absentă:

— Vino să mă săruţi, fiica mea şi iartă-mă. Alcyndore se aruncă în braţele ei, o îmbrăţişa cu putere şi degajându-se din braţele ei spuse:

— Mamă şi eu m-am gândit la fel ca şi tine că de acum încolo ne aşteaptă o viaţă mizerabilă. Singurul nostru refugiu este moartea.

— Eu voi pleca prima, aşa cum este normal, spuse doamna de Bagnolet cu o voce ciudată.

— După tine, mamă, acest pumnal mânjit de sângele tău mă va scăpa de toate necazurile, spuse Alcyndore hotărâtă.

Doamna de Bagnolet încuviinţă din cap. Cu multă stăpânire de sine, ridică mâna deasupra pieptului, iar Alcyndore, precum o statuie, privea scena fără să se cutremure.

Cele două femei îi uitaseră pe ceilalţi trei vagabonzi, care stăteau nemişcaţi lângă uşă. Figurile lor erau crispate din cauza emoţiei, iar lacrimi amare, poate primele din existenţa lor de răufăcători curgeau şiroaie pe figurile lor sălbatice. Cei trei se mulţumiră să spună:

— Dar cum? Amândouă vor să se omoare?

— Ce se va întâmpla cu noi?

— Nu trebuie să le lăsăm să facă acest lucru!

Săriră pe Alcyndore-mama, şi-i smulseră pumnalul, înainte de-a şi-l înfige. Pentru prima oară în viaţa lor, cei trei refuzară să dea ascultare ordinelor primite şi le luară pe sus pe umerii lor robuşti.

XXXII – PIAŢA GREVE.

Procesul Primerosei nu dură prea mult. Pe de-o parte ordinele marelui comandant şi pe de altă parte mărturiile Primerosei care recunoscu toate crimele ce i se puneau în cârcă contribuiră la desfăşurarea rapidă a procesului tinerei.

Aşa cum îi prezisese bărbatul în negru, Primerose fu condamnată la spânzurătoare. Sentinţa urma să fie executată în piaţa Greve la 9 ianuarie, ora zece.

Primerose primi vestea cu mult calm, fapt care ar fi provocat admiraţia judecătorilor dacă ar fi putut bănui eroicul său devotament. Ea hotărî să-şi sacrifice viaţa în speranţa de-a o salva pe binefăcătoarea ei. Asta nu însemna că în adâncul sufletului ei nu spera într-un miracol. Este nevoie să spunem că acest miracol nu era altul decât iubitul ei, Montauban?

Dacă acest miracol nu se petrecuse încă, nu era vina lui Montauban. Sărmanul îndrăgostit bătea drumurile oraşului de dimineaţa până seara. Pontalais şi Langrogne îl secondau cu devotament.

În data de 9 ianuarie, când urma ca regina Argotului să fie spânzurată în piaţa publică, Montauban se afla în apartamentul său, iar Langrogne şi Pontalais se învârteau în jurul lui. Cei trei se sfătuiau, împărţindu-şi sarcinile din timpul zilei. În acel moment, uşa se deschise brusc şi Quinténasse dădu buzna.

— Ah, am găsit-o pe micuţă! Strigă el înăbuşit. Domnule, ţineţi-vă bine căci am să vă dau o veste teribilă. Ştiu unde se află micuţa… Dar va trebui s-o eliberaţi… Vă spun că nu va fi uşor.

— Unde este acum?

— Regina Argotului care urmează să fie spânzurată, nu-i alta decât Primerose.

Atât Langrogne, cât şi Pontalais strigară disperaţi.

Montauban nu strigă, nu scoase o vorbă şi nici nu oftă. Era livid, iar fruntea i se acoperi de sudoare. Cu un calm înspăimântător, se întoarse şi-şi privi ceasul.

— Este ora nouă şi zece, spuse el cu o voce neutră, indicele unei emoţii care ajunsese la paroxism.

Cu un gest nervos îşi luă centura şi, fără să adauge vreun cuvânt, se îndreptă spre uşă.

— Unde aţi plecat? Strigă Pontalais, aruncându-se în faţa lui.

— În piaţa Greve.

— Veţi fi masacrat! Urlă Pontalais.

— Ce importanţă are? Replică Montauban, încercând să-l îndepărteze.

— Nu trebuie să vă lăsaţi masacrat, ci trebuie s-o salvaţi!

Se opri o clipă şi cu aceeaşi voce înspăimântătoare:

— Şi ce-mi propuneţi?

— Da, tună Pontalais. Veniţi!

Şi îl luă cu el. Amândoi coborâră scara în grabă. Langrogne şi Quinténasse îi urmară îndeaproape. Sărind câte patru scări odată şi cu o luciditate admirabilă în astfel de cazuri, Montauban întrebă:

— Unde mergem?

— La palatul marelui comandant
— Ce să facem acolo?
— Să-l vizităm pe comandant!
Ajunseră în grajd. Montauban avea acum doi cai şi-i luă pe amândoi.
Acţionând cu o grabă incredibilă, Montauban îşi continuă interogatoriul, nefiind mulţumit de răspunsurile obţinute.
— Ce legătură are marele comandant cu afacerea asta?
— Cum! Dumnezeule, aveţi dreptate, dar n-am apucat să vă spun încă: Marele comandant… este tatăl ei.
— Tatăl Primerosei? Spuse Montauban în culmea fericirii.
— Tatăl ei, da. Primerose se numeşte Jehanne de Noirville.
— Este salvată! Tună Montauban. Este salvată! Tatăl ei… Dumnezeule, sigur va opri această execuţiei…
Quinténasse venise călare. Calul era în curte, legat de un inel metalic. Încălecă şi ieşi. Afară, ezită o clipă, privind înspre Saint-Merri pe unde o apucaseră Montauban, Langrogne şi Pontalais. Ridicând din umeri, şopti: „Hei! Să mergem la baronul Millodious, căci cred că voi fi mai util pe partea aceasta, decât acolo unde merg ei.”
Montauban şi Pontalais ajunseră la palatul comandantului. Aici îi aştepta o veste proastă, căci domnul de Noirville nu era acasă. Trebuia, însă, să sosească dintr-o clipă într-alta. Montauban îşi cercetă ceasul, îşi calculă mintal timpul de care ar avea nevoie pentru a ajunge din strada Saint-Antoine în piaţa Greve şi hotărî:
— Dacă nu vine în zece minute, plec fără el. O voi salva sau voi muri cu ea de gât.
Noirville plecase înspre Bagnolet, însoţit de o trupă de arcaşi. În acest timp, unul din locotenenţii săi cu o trupă întreagă plecară spre strada Sainte-Catherine, la palatul doamnei de Bagnolet. Trebuie să spunem că în vâltoarea evenimentelor, uitase de acea tânără care nu era regina Argotului şi care totuşi recunoscuse că este şi fusese condamnată la moarte din acest motiv.

Apropiindu-se de sat, Noirville remarcă cerul brăzdat de nori de fum. Îndată îşi dădu seama de realitate. Într-adevăr, când se apropie mai mult de palatul de Bagnolet văzu că este în flăcări. Merse până la capăt întregul castel era un adevărat rug în flăcări. Focul luase o asemenea amploare, încât era inutilă vreo încercare de a-l stinge. Trebuia să-l laşi să-şi desăvârşească opera sa de distrugere. Din fericire, acest flagel nu se putea propaga mai mult, castelul fiind izolat şi la distanţă de orice altă locuinţă.

Cea mai apropiată casă, şi ea foarte izolată, era hanul Porcul adormit. Hanul ardea şi el. În faţa giganticului rug în flăcări, hanul era ca un foc de paie.

Noirville înţelese că valeţii reginei Argotului trecuseră pe aici înaintea lui. Îşi putea considera misiunea terminată. Câţiva din oamenii săi rămaseră în sat pentru a-i linişti pe săteni… şi a-i împiedica să caute prin dărâmături. Noirville făcu cale întoarsă. Comandantul dorea să afle dacă locotenentul său avusese mai mult noroc. Trecu pe strada Sainte-Catherine, dar şi palatul de Bagnolet de aici era pradă flăcărilor. Se aştepta la aşa ceva şi plecă spre casă.

În momentul în care intră în curte, Montauban se pregătea să încalece şi să se îndrepte spre piaţa Greve, hotărât să moară alături de iubita sa. Se năpusti asupra lui Noirville, strigând:

— Bine că aţi venit, domnule. Noirville îl recunoscu imediat.

— Închideţi porţile, strigă el cu o voce puternică.

Se îndreptă spre Montauban. Acesta îi vorbi. Din cauza emoţiei nu putu spune decât:

— Fiica dumneavoastră! Fiica dumneavoastră!

Noirville nu auzea sau poate nu înţelegea.

Când se află lângă Montauban, ridică mâna şi şi-o lăsă să cadă pe umărul cavalerului, spunându-i:

— În numele legii, sunteţi arestat!

— Blestem! Tună Montauban, exasperat de toate aceste neînţelegeri.

Şi cu un glas rugător:

— În numele Atotputernicului, în numele fiicei dumneavoastră, vă rog să mă ascultaţi.

Nici de data asta, Noirville nu auzi. Arcaşii se repeziră la cavaler, iar starostele spuse:

— Răspundeţi de acest prizonier cu viaţa. Inutil să-l mai arestăm; îl vom duce direct la Luvru.

În acel moment, Pontalais spuse cu autoritate:

— O clipă, domnule, vă rog.

Noirville se opri. Îl recunoscu imediat pe acel diavol atât de popular.

— Ce mai vreţi? Întrebă el dispreţuitor. Pontalais făcu o plecăciune şi continuă:

— Vreau să vă spun acest lucru: dacă-l veţi reţine pe acest cavaler, fiica dumneavoastră, Jehanne a dumneavoastră adorată, pe care o căutaţi de cincisprezece ani în zadar, va fi moartă într-un sfert de oră. Dumneavoastră, tatăl ei, o veţi omorî!

— Ce spui? Urlă Noirville. Fiica mea! Repetă, repetă.

— Eu vă spun că acest cavaler ştie unde se află fiica dumneavoastră şi vă poate conduce până la ea, repetă Pontalais. Eu vă spun că dacă vă iubiţi cu adevărat copilul nu mai trebuie să pierdeţi nici o clipă, căci fiecare secundă care trece poate fi fatală pentru Jehanne a dumneavoastră.

Noirville, transfigurat din cauza emoţiei, se năpusti asupra lui Montauban şi prinzându-l de mâini, spuse:

— Vorbeşte… Ştii unde este fiica mea… Vrei să mă duci la ea… Ah! Curajos copil! Iar eu, mizerabilul de mine vroiam… N-aş fi bănuit că ai venit ca să mă conduci la fiica mea! Ah! Averea mea! Porunceşte. Tu eşti stăpânul acum.

— Pe cai, domnule, pe cai!

— Calul meu, escorta mea, tună Noirville. Unde vrei să mă duci?

— Piaţa Greve, domnule, răspunse Montauban apucându-şi calul de căpăstru. Fiica dumneavoastră este această Primerose pe care aţi condamnat-o la moarte.

Noirville tocmai încăleca, dar se opri brusc.

— Ce tot îmi spuneţi? După dumneavoastră această Primerose condamnată la moarte ar fi fiica mea?

Montauban înţelese ce se petrecea în sufletul lui. Era devorat de nelinişte. Timpul se scurgea cu o viteză înspăimântătoare.

Gâfâind, el îi spuse:

— Monseniore, această tânără, această Primerose pe care aţi condamnat-o la moarte, are pe umărul stâng o cicatrice în forma literei N.

— Ea este! Tună Noirville; ea este, Jehanne a mea! În acel moment se auziră zece bătăi de clopot.

— Prea târziu! Urlă Noirville.

— Să mergem, spuse Montauban cu calm. Cine ştie, poate vor mai întârzia câteva minute execuţia.

Aproape că zburară până în strada Saint-Antoine. Langrogne, Pontalais şi escorta comandantului îi urmau îndeaproape. Tatăl şi logodnicul avansau din ce în ce mai tare. Nici nu se mai uitau să vadă dacă sunt urmaţi. Cei doi înaintau, înaintau şi asta le era suficient.

Ajunseră în piaţa Greve. O mulţime imensă înconjura întreaga piaţă. Călări fiind, aruncară o privire în jur şi izbucniră într-un râs vesel: nu ajunseseră prea târziu.

Primerose, condamnată, cu mâinile legate la spate, încadrată de arcaşi, se apropia de eşafod la picioarele căruia se înălţa o statuetă ecvestră: era unul din locotenenţii comandantului însărcinat să prezideze execuţia în absenţa acestuia. Înspăimântătorul cortegiu avansa încet, dar avansa. Încă câţiva paşi şi erau lângă eşafod. Primerose mergea cu un pas hotărât, iar uneori se înălţa în vârful picioarelor pentru a se uita pe deasupra capetelor. Cu siguranţă, căuta ceva sau pe cineva în acea mulţime compactă, care uimită de atâta tinereţe şi frumuseţe, păstra o tăcere de mormânt.

Noirville şi Montauban, fără să ezite, se năpustiră în mulţime.

— Faceţi loc! Urlă Noirville. Faceţi loc comandantului.

Loc! Bineînţeles că vroiau să-i facă loc, căci îl recunoscuseră. Dar cum? Mulţimea încercă să le facă loc.

Noirville şi Montauban înţeleseră că nu vor ajunge la timp dacă avansau în ritmul acesta.

— Faceţi loc! Strigă Noirville. Graţiere! Mă auziţi, graţiaţi-o!

Montauban se ridică în şa şi cu o voce puternică, strigă:

— Primerose! Primerose! Iată-mă!

— Hoël! Răspunse Primerose.

Pentru Noirville care începuse să dispere era o revelaţie. Aşa cum ea auzise, puteau auzi şi alţii. La rândul său, comandantul se ridică în şa şi strigă:

— Bragelongne! Bragelongne!

Bragelongne era locotenentul său. Auzi şi întoarse capul în direcţia din care venea vocea.

— Opriţi-vă! Graţiere! Graţiere! Veniţi la ordin, Bragelongne.

Bragelongne înţelese despre ce era vorba şi dădu un ordin scurt. Cortegiul se opri. Locotenentul starostelui făcu stânga împrejur şi se îndreptă spre şeful lui. Chiar şi el începu să strige:

— Oameni buni, mergeţi la casele voastre! Mergeţi la casele voastre, căci execuţia nu va mai avea loc!

Mulţimea începu să se mişte.

— Este salvată! Oftă Noirville. De data aceasta este salvată!

— Cred că da, zâmbi Montauban radios.

Cei doi se îmbrăţişară, râzând şi plângând în acelaşi timp.

Acum se putea înainta mai uşor, se putea apropia de Primerose.

— Curaj! Venim să te eliberăm!

Tânăra, în culmea fericirii, spuse:

— Acum, nu mai mi-e frică.

În acel moment, în locul în care se afla tânăra se produse un eveniment neaşteptat. Vreo zece cavaleri se năpustiră

asupra arcaşilor. Se produse o puternică busculadă cu urlete şi ţipete.

— Ajutor, Hoël, ajutor!

Arcaşii, luaţi pe neaşteptate, cedară sub efectul şocului. De Ville, care se afla în fruntea cavalerilor, se năpusti asupra tinerei, o ridică în braţele lui viguroase şi spuse:

— Nu vei reuşi s-o smulgi din braţele mele!

În primul moment, Noirville nu înţelese ce se petrece.

— Ce! Ce se întâmplă! De ce îmi fură fata?

— De Ville! Tună Montauban. Ah! Mizerabilule! Apoi, îi spuse lui Noirville:

— Să luptăm, domnule, să luptăm, căci altfel cauza noastră este pierdută!

Cei doi se năpustiră în plin în oamenii lui de Ville.

Deodată, baronul simţi suflul cailor în spatele lui. La douăzeci de metri distanţă, aştepta o caleaşca. De Ville înţelese că va fi prins înainte de-a ajunge la caleaşcă.

Nu ezită nici o clipă. Îşi opri calul şi sări de pe cal. Nu-i dădu drumul Primerosei care se zbătea disperată, strigând după ajutor.

Montauban şi Noirville coborâră de pe cai şi se îndreptară spre de Ville. Baronul îi aştepta. Dintr-un gest îşi scoase pumnalul, îi sprijini vârful în gâtul Primerosei şi spuse:

— Dacă mai faceţi un pas, o omor!

Tatăl şi logodnicul rămaseră pe loc, livizi, speriaţi, tremurând.

De Ville se îndrepta încet spre caleaşca. Cu o mână o ţinea strâns pe Primerose, iar cu cealaltă o ameninţa cu pumnalul.

— Dacă ţineţi la viaţa acestei tinere, nu mişcaţi!

În acel moment, unul din oamenii care păzeau caleaşca veni în întâmpinarea stăpânului său. Montauban îşi stăpâni cu greu un strigăt de bucurie, căci îl recunoscu pe Quinténasse. Îi şopti lui Noirville:

— Atenţie, domnule vom reuşi până la urmă!

În acest timp, Quinténasse spuse cu un accent ciudat în glas:

— Domnule baron, daţi-mi-o mie pe micuţă şi mai odihniţi-vă puţin.

De Ville atâta aştepta. Într-adevăr era la capătul puterilor. Îi dădu drumul tinerei şi spuse cu voce tare, pentru ca toată lumea să-l audă:

— Dacă ţipă, loveşte-o, taie-i gâtul fără milă.

— Fiţi fără grijă, domnule! Spuse Quinténasse.

Montauban, care înţelese că aceste cuvinte îi sunt adresate lui, spuse:

— La luptă, domnule.

Amândoi plecară în fugă. Montauban era tânăr, vioi, alert. Noirville era bătrân, dar era tatăl. Acel tată care-şi căuta fiica de cincisprezece ani şi care abia aştepta s-o ţină în braţe. Bătrânul Noirville, îl depăşi pe Montauban. Ah, nu cu mult. Cu doi sau trei paşi. Aceşti câţiva paşi îi permiseră să ajungă primul lângă de Ville.

De Ville făcu câţiva paşi în întâmpinarea acestuia şi-şi întinse braţul. Sabia baronului se înfipse în pieptul lui Noirville care căzu pe spate.

— Asasinule! Tună Montauban.

Şi se năpusti asupra baronului. Începu lupta, dar de Ville înţelese că era pierdut şi strigă:

— Loveşte, Quinténasse, loveşte!

— Fiţi liniştit, domnule baron, îl linişti Quinténasse.

Abia termină ce avusese de spus, când de Ville căzu ca o masă inertă. Dintr-o lovitură, Montauban îi străpunse inima.

— Ura! Strigă bucuros Quinténasse apropiindu-se. Iat-o pe micuţa dumneavoastră. Ştiam eu că până la urmă am să vă fac un serviciu important. De acum înainte vă voi fi credincios până la moarte.

EPILOG.

Noirville fu transportat până la el acasă în caleaşca cu care urma să fie răpită fiica sa. Primerose aflând toată povestea, se aşează la căpătâiul tatălui său pe care dorise

atât de mult să-l cunoască şi pe care îl înconjură cu toată grija. Din nefericire, rana lui Noirville era mortală. Rezistă totuşi vreo zece zile printr-un soi de miracol produs de dragostea lui paternă şi se stinse încet în braţele fiicei sale adorate şi alături de Montauban pe care îl numea „Fiul meu”. Muri fericit, el care, în rugăciunile lui, implora cerul să-şi mai sărute o dată copila şi apoi să plece liniştit pentru marea călătorie fără de întoarcere.

Înainte de moarte, Noirville îşi rezolvă toate problemele. Primerose, fiica sa unică, îi moştenea toate bunurile care erau considerabile, nume şi titluri pe care urma să le transmită soţului său. Îşi rugă copii să nu poarte doliu după el şi imediat după moartea lui să se căsătorească. Îl sfătui pe Montauban ca după căsătorie să se retragă la unul din castelele sale din provincie şi să evite să apară la curte, pentru ca prinţul Henric, răzbunător din fire, să mai uite de el şi să nu încerce să-i facă vreun rău odată ajuns la tron.

În primele zile ale anului 1545, fu celebrată căsătoria Primerosei, contesă de Noirville cu cavalerul Hoël de Montauban. Astfel, ei respectară ultimele dorinţe ale starostelui defunct. Ceremonia fu simplă şi intimă şi asistară la ea ducele şi ducesa de Ponthus, Pontalais, Langrogne şi Quinténasse. Doamna Pimprenelle, mândră de onoarea ce i se acordă, participă la nuntă. Însuşi regele în persoană apăru la nuntă şi cu această ocazie le făcu tinerilor căsătoriţi un cadou regal.

Imediat după căsătorie, Hoël de Montauban, conte de Noirville şi tânăra contesă, urmând sfatul tatălui lor se retraseră în Bretania, unde Montauban se ocupă de reconstituirea vechiului domeniu al ilustrei case de Montauban. Astfel, visul lui Montauban deveni realitate. Langrogne şi Quinténasse, deveniţi inseparabili, îşi urmară stăpânul.

Pontalais primi o rentă importantă care îi permitea să trăiască liniştit şi îmbelşugat până la sfârşitul zilelor. Nu se ştie dacă îşi risipi averea primită sau nu, dar un fapt sigur

este că în cele din urmă, deveni autor, actor şi director de teatru.

Thibaut şi Lubin fură trimişi le mănăstire, fiind trecuţi pe regim de pâine şi apă. Ei nu înţeleseră niciodată de ce fuseseră atât de aspru pedepsiţi. În cele din urmă, ieşiră din mănăstire, văzându-şi visul realizat. Într-o bună zi, nu se ştie din ce motive ascunse, fură eliberaţi şi angajaţi ca ajutoare la hanul Ghicitoarei. Era tot ce-şi doreau mai mult.

Căutările făcute pentru găsirea reginei Argotului şi a mamei sale rămaseră fără nici un rezultat. Lucru ciudat, Coppegorge, Esclaireau şi Barbiton dispărură fără urmă. Începând cu acea zi, nu se mai auzi vorbindu-se despre şeful vagabonzilor care terorizase un Paris întreg.

Alcyndore, împreună cu mama ei reuşiseră să înşele vigilenţa gărzilor şi poate că se omorâseră? Poate că se retrăseseră la Curtea Miracolelor de unde nu mai aveau voie să iasă? Sau poate că se ascunseseră în vreun loc retras şi misterios?

Sfârşitul seriei Regina Argotului

SFÂRŞIT